உ

சிவமயம்.

இரத்தினகிரிசார்ந்த

இரத்தினகிரி என்னும்

திருவாட்போக்கிப்புராணம்

இஃது

கமலைமாநகர் வைத்தியநாததேசிகராலியற்றப்பட்டது

இவர்சிஷ்யராம்

திரு-அ-சிவானந்தநாகர

யோகீசுவரரவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

சிவாயமலை ஸ்தானீகம் மு. வீரப்பிள்ளை அவர்கள்

கேட்டுக்கொண்டபடி

திருச்சி கோட்டை மாணிக்க கந்தசாமி பிள்ளை

புத்திரரும் - சௌந்திரபாண்டியம்பிள்ளை

குமாரருமாகிய பெ. நாகரத்தினம் பிள்ளையால்

சென்னை

திருவல்லிக்கேணி

"வாணீபூஷணம்" பிரஸ்ஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

விரோதிகிருது வரு சித்திரை மீ

April 1911

விலை ரூபாய் [illegible] [தபால் செலவு [illegible]

முகவுரை

ஸ்ரீரும் செல்வமும்வாய்ந்த தேசமாகிய இப்பரதகண்டத்திலே பரமபதியாகிய சிவபெருமான் திருக்கோலங் கொண்டு வீற்றிருந்தருளும் தலங்கள் அறுபத்தெட்டு என்று பெரியோர்கள் கூறுவர்.

அவைகளில் இப்போது தேவாரப் பதிகங்களை உடையனவாயிருக்கும் தலங்கள் இருநூற்றெழுபத்து நான்கு. இத்தலங்களில் சோழநாட்டில் நூற்றுத்தொண்ணூறும் ஈழநாட்டில் இரண்டும் பாண்டிநாட்டில் பதினான்கும் சேரநாடெனும் மலைநாட்டில் ஒன்றும் கொங்குநாட்டில் ஏழும், மத்தியநாடாகிய நடுநாட்டில் இருபத்திரண்டும், தொண்டைநாட்டில் முப்பத்திரண்டும் துளுவநாட்டில் ஒன்றும், வடநாட்டில் ஐந்தும் உள்ளன. சோழநாட்டுத் தலங்களில் ஒன்றான திருவாட்போக்கி ஸ்தலம் புண்ணியநதியாகிய காவிரிநதியின் தென்கரையிலுள்ளது. இரத்னகிரி, மாணிக்கமலை, ஐயர்மலை, சிவாயமலை என்று வழங்கப்படும் திருவாட்போக்கி ஸ்தலபுராணமானது ஆதியில் சூதமுனிவரால் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் இயற்றப்பட்டது. பிறகு இதனைச் செந்தமிழ் நூலாகத் திரு-வைத்தியநாததேசிகர் செய்தனர். அப்பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளிலிருந்து எடுத்து எழுதி இத்தச சிவாயமலை தேவஸ்தான ஸ்தானீகரான ஸனம் முத்துச்சாமிபிள்ளை குமாரர் வீரப்பிள்ளை அவர்களும், ஸ்தல அன்பரான கண்டம் [illegible] செட்டியார் குமாரர் தம்மண்ணுஞ் செட்டியாரும் சுருக்கமாக விருத்த இந்நூலை நூலாசிரியர் வரலாற்றில் சொல்லியவர்களைக் கொண்டு விரிவாகச் செய்து வைத்திருந்தனர். இப்படி இருக்கும் இச்சிறப்பும் கொண்ட ஸ்தலவரலாறு [illegible] குறிப்பிடுகிறது. சில அன்பர்களால் [illegible] சொல்லப்பட்ட [illegible] ஏற்பட்டு, இத்தினைச்சகல [illegible] [illegible] "கட்டும் பொருளில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

பெற்று சுரும்பார்குழலம்மையார் சமேதரான இரத்தினகிரீசுவரர் உடனுறைந்திருவேலை நாளுக்கு நாள் சௌக்கியத்தை யடைந்துவருகிறேம். முன்கூறியஇருவரும் இப்புராணத்தை எல்லோரும் வாசித்து உணர்ந்து உய்யும்படி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த விரும்பி அவர் களிடமிருந்த அவ்வேட்டுப் பிரதியைக் கொடுத்தார்கள். இவ்வளவு அவாவுடனிருந்த இருவரும் புராணத்தை அச்சிட்டுப் பார்ப்பதற்கு முன்னமே தேகவியோகமடைந்து விட்டதைப்பற்றி விசனிக்கிறேம். இப்புராணம் ஏட்டுப் பிரதியாய் இருந்து அழிந்துபோய் விடாமல் எப்படியாவது அச்சாகி வெளி வரவேண்டுமென்று கவலை யுற்றிருந்த இம்மலை ஸ்தானீகம் மு. வீரப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் இத்தல அன்பரான கு. தம்பண்ணச் செட்டியாருக்கும் இவ்விரு பெரியார்களின் சந்ததியார்க்கும் என் வந்தன மளிக்கின்றேன். தவிர சென்னைப்பட்டணத்திலிருந்து, இத்தல புராணம் அச்சிடும் விஷயத்திலும் வசனச் சுருக்கம் எழுதுவதிலும் விரோதிகிருது வருஷம் சித்திரைமீ ரதோற்சவத்திற்குள்ளாக புராணம் அச்சாகி வெளி வரும் பொருட்டும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு உழைத்த அன்பரான திரு-அ- சுப்பிரமணிய பாரதியாரவர்களுக்கும் என் மனப்பூர்வமான சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் அளிக்கின்றேன்.

இப்புராணம் அச்சிறகுக் கொடுத்து சிறிது காலம் ஆனபடியாலும் அவசரமாக அச்சிடவேண்டிவந்ததாலும் சிலபிழைகள் இருக்கலாம். அவைகளை கண்டபோது தயை கூர்ந்து எனக்குத் தெரிவித்தால் மறுபதிப்பில் அவைகளைக்களைந்துவிடலாகும். இப்புத்தகத்தில் என்ன குற்றங்கள் இருந்தாலும் அவைகளை யெல்லாம் பாராட்டாது பொறுமையே கொள்ளும்படி கற்றறிந்த பெரியோர்களை வணக்கமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்புராணத்தை வாசிக்கத் தொடங்கு முன்னமே சிவாயமலையாகிய இரத்தினகிரியைத் தரிசித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு இத்துடன் அம்மலைப்படம் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இங்ஙனம்

சிவாயமலை
விரோதிகிருது வருஷம்
சித்திரை மீ } ச. நாகரத்தினம் பிள்ளை.

நூலாசிரியர்வரலாறு.

இப்பரதகண்டத்தில் காவிரிநதிக்குத் தென்புறமாயுள்ள இரத்தினகிரிமலையின் இரத்தின கிரீசுவரரின் திருவாட்போக்கிப் புராணமானது, ஆதியில் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ளது இத் தலத்திலுள்ள ஆதிசைவர் ஸ்தானீகர் அன்பர்கள் வேண்டுகோளின்படி திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகர் இத்தலத்தின் மகிமை முதலிய பிரபாவங்களை எளிதில் அறியும் பொருட்டுச் செந்தமிழ்ப் பாடலாகச் செய்தனர். யாது காரணத்தினாலோ, பாயிரத்தில் வயிரப்பெருமாள் ஆரியராசன் சிற்றுயனர் இவர்களைக் கூறப்பட்டிருந்தும் திருவாட்போக்கிச் சருக்கத்துடன் புராணத்தை முடித்து வாழியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இத்தலத்திலுள்ள சில கற்றோர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி விரிவாக ஆரியராசன் சிற்றுயனார் சருக்கம் கடம்பர்கோவில் திருவாடுதுறை ராமலிங்கத்தம்பிரான் அவர்களாலும் வயிரப்பெருமாள் சருக்கம் சைவ சிரோமணியாகிய முத்துசாமி சுவாமி யென்னும் திருப்புகழ் குகனடிமையாலும் ஆண்டவன் அநுக்கிரகத்தால் செய்யப்பட்டன. பெண்ணிப்பாறைச் சருக்கம் திரிசிரபுரம் பிரமஸ்ரீ திரு. அ. சிவானந்த சாகர யோகீசுவரரவர்களால் செய்யப்பட்டது. புராணக்கதைகளை எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அலங்கார வரகவி திரு. அ. சுப்பிரமணிய பாரதியாரால் வசனரூபமாக எழுதப்பட்ட வசனச் சருக்கங்களும் இத்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்

வாட்போக்கித்தேவாரம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனாரருளிச்செய்தது.

திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காலபாசம்பிடித்தெழுதூதுவர்
பாலகர்விருத்தர்பழையாரெனு
ராலநீழலமர்ந்தவாட்போக்கியா
சீலமார்ந்தவர்செம்மையுணிற்பரே.

விடுத்ததூதுவர்வந்துவினைக்குழிப்
படுத்தபோதுபயனிலைபாவிகா
ளடுத்தவின்னரங்கேட்கும்வாட்போக்கியை
யெடுத்துமேத்தியுமின்புறுமின்களே.

வந்திவ்வாறுவளைத்தெழுதூதுவ
ருந்தியோடிநரகத்திடாமுன
மந்தியின்னொளிதாங்கும்வாட்போக்கியார்
சிந்தியாவெழுவார்வினைதீர்ப்பரே.

கூற்றம்வந்துகுமைத்திடும்போதினாற்
றேற்றம்வந்துதெளிவுறலாகுமே
யாற்றவும்மருள்செய்யும்வாட்போக்கியா
லேற்றுமின்விளக்கையிருணீங்கவே.

மாறுகொண்டுவளைத்தெழுதூதுவர்
வேறுவேறுபடுப்பதன்முன்னமே
யாறுசெஞ்சடைவைத்தவாட்போக்கியார்க்
கூறியூறியுருகுமென்னுள்ளமே.

கானமோடிக்கடித்தெழுந்துவர்
தானமோடுதலைபிடியாமுன்ன
மானஞ்சாடியுகந்தவாட்போக்கியா
ருனமில்லவர்க்குண்மையினிற்பரே.

பார்த்துப்பாசம்பிடித்தெழுந்துவர்
கூர்த்தவேலாறகுமைப்பதன்முன்னமே
யார்த்தகங்கையடக்கும்வாட்போக்கியா
கீர்த்திமைகளிளைநதுரைமின்களே.

நாடிவந்துநமன்றமா விலவிருட்
கூடிவநதுகுமைபபதன்முனனமே
யாடல்பாடலுகநதவாட்போக்கிளை
வாடியேததநமவாட்டநதவிருமே.

கட்டறுததுக்கடிதெழுந்துவா
பொட்டறுக்கிப்புறபபடாமுன்னமே
யட்டமா[illegible]லர்சூடும்வாட்போககியார்க
கிட்டமாகியிணையடியேததுமே.

இரக்கமுன்னறியாதெழுந்துவா
பரக்கழிநதவர்பறறுதன்முனனமே
யரக்கனுக்கருள்செய்தவாடபோககியா
கரப்பதுஙகரபபாரவாதஙகட்கே.

திருச்சிற்றமபலம்.

சுவாமி திருநாமம் - இரத்தினகிரிநாதா

தேவி திருநாமம் - சுரும்பாாகுழலி.

இரத்னகிரி.

திருப்புகழ்.

கபலைச் சருவிப் பிணையொத் தலர்பொற்
　　கமலத் தியல்மைக்—கணிநூலை
கடிமொய்ப்ப புயலைக் கருதிக் கறுவிக்
　　கதிர்விட் டெழுமைக்—குழலாலே
நபபொற கலசத் தினைவெற பிணைமிக்
　　குளநற் பெருசெப்—பிணையாலே,
நலமற றறிவற றுணர்வற் றனனற்
　　கதியெயபபடிபெற—றிடுவேனோ
புயலுற றியலமைக் கடலிற புதுகொக
　　கறமுற சாமுப்த்—தமிழ்வோடும்
பொருதிட டமாக குறுதக கழமவிட்
　　டொழிபப புகழ்பெற—றிடுவேனோ
செயசித் திரமுத் தமிழுற் பவநற
　　செபமுற பொருளுற—றருள்வாழ்வே
சிவதைப் பதிரத் தினைவெற பதனிற
　　றிகழ்மெய்க் குமரப—பெருமாளே

பத்தியால் யானுனைப்—பலகாலும்
　　பற்றியே மாதிருப்—புகழ்பாடி
முத்தனாமாறெனைப்—பெருவாழ்வின்
　　முத்தியே சேர்வதற—கருள்வாயே
உததமாதானசற—குணர் நேயா
　　ஒப்பிலாமாமணிக்—கிரிவாசா
வித்தகா ஞானசத்—திநிபாதா
　　வெற்றிவேலாயுதப—பெருமானே

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாட்போக்கிப்புராண வசனச்சுருக்கம்.

—— (0) ——

நைமிச சருக்கம்.

பூலோகத்திலுள்ள எல்லாவிடங்களிலும் மிகச் சிறந்ததும் தவம் புரிவதற்குரியதுமான நைமிசவனத்தில் அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் கல்வியிலும் தவத்திலும் சிறந்தவர்களான பலமுனிவர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து முன்னொருகாலத்தில் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்தப் புண்ணியவனத்திற்குத் தபோதனராகிய சூதமாமுனிவர் எழுந்தருளினார். முனிபுங்கவராகிய அவரைக் கண்டதும் அவர்களெல்லோரும் எதிர்கொண்டழைத்து வணங்கி அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனமுதலிய ஆசனமிட்டு அதில் வீற்றிருக்கச் செய்தனர். சூதமுனிவர் ஆசனத்தமர்ந்ததும், அவரை நோக்கி, "வாதராயண மகாமுனிவருடைய பரிபூரண கிருபையைப் பெற்ற சூதமுனிவரே! பரமகருணாநிதியாகிய மங்கை பங்கரான இனிதமர்ந்தருளும் வாட்போக்கி மான்மியத்தையும் அப்பதியில் சிவபிரானை வழிபட்டுப் பேறு பெற்றவர்களையும் அங்குள்ள தீர்த்த மகிமையையும் கிருபைகூர்ந்து திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று" சௌனகர் முதலிய முனிவர்களனைவரும் வேண்டிக்கொண்டனர்.

அதைச் செவியுற்ற சூதமுனிவர், பிரமம் முதலாகிய பதினெட்டுப் புராணங்களுள் சைவமென்ற புராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள இந்தத் தலமகிமையைச் சொல்லவானக்கருதி, தமது திருக்கரங்களைச் சிரமேற்குவித்து அகிலலோக சரண்யனாகிய முக்கட்பெருமானைத் திருவுளத்தில் தியானித்து முனிவர்களைப்பார்த்து, "முனிவர்களே! இதுவரையில் யான் கூறிய புராணங்களிலும் இப்பொழுது இந்தப் புராணத்தைக் கூற நேர்ந்தது என்னது பூர்வபுண்ணியமேயாம். அந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தின் பெருமை என்

லை சொல்லிமுடிவதன்று. ஆயினும் அறிந்த வரையில் சொல்லு
கிறேன்.

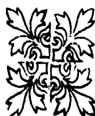
இந்தத் தலமான்மியம் மிகவும் விசேடமானது. முன்னம் ஜக
தீசன் மூவுலகத்தையுமீன்ற உமாதேவியாரோடு வெள்ளியங்கிரி
யில் வீற்றிருந்தார். அவரிருவருக்கும் நடுவில் ஆறுமுகக் கட
வுள் வீற்றிருந்தார். அப்பொழுது வேலாயுதக்கடவுள் தனது
தாதையின் திருமுகநோக்கி ஆகாசஞ் சூழ்ந்த இந்தப் புவியில் நீ
விரும்பி வாசஞ்செய்யும் தலங்களுள் சிரேஷ்டமானதெதுவென்று
வினவ, உமாபதியானவர் குமாரனுடைய மழலைமொழி கேட்டு
மனமிக மகிழ்ந்து "அப்பா! இது பரம இரகசியம். ஆயினும்
கூறுகிறேன், காவிரிநதியின் தென்கரையில் மாணிக்கமலை யென
ஒன்றிருக்கிறது. அந்த மலையில் தான் நாம் அகமகிழ்ச்சியு
டன் வசிப்பது" என்று கூறி, அதன் பெருமையையுங் கூறினார்.
குமரவேள் அதனைக்கேட்டு மிகமகிழ்ச்சியடைந்து தாம் கேட்ட
வாறே நந்திதேவருக்கு நவின்றார். நந்தியம்பெருமான் சனற்குமா
ரருக்குச் சொன்னார். சனற்குமாரர் வியாச முனிவருக்குரைத்
தார். அவரிடம் நான் கேட்டுணர்ந்தேன். அதன்படியே இப்பொழு
துங்களுக்குக் கூறுகிறேன். இதைக் கேட்பவரும் எழுதுவோ
ரும் எழுதுவிப்போரும் பிறருக்குரைப்போரும் அந்தப் பரம்பொரு
ளினது அருளினால் மூவுலகத்தையும் ஆண்டு சுகபோகங்களை யனுப
வித்துப் பிறகு இந்திரபதவியையும் பெறுவார்கள் என்று கூறுவா
ராயினர்.

மாணிக்கமலைச் சருக்கம்.

முன்னம் பிரமகற்பத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேடனுக்கும் பெரியயுத்தம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது வாயுதேவனால் மேருமலையினின்றும் ஐந்து சிகரங்கள் பெயர்த்தெறியப்பட்டு அவைந்தும் ஐந்து சிவஸ்தலங்களாயின. பாண்டியவள நாட்டில் நீலாசலமென்று ஒன்றிருக்கிறது. அத்தலத்தில் ஓர் வில்வமரமொன்றுண்டு. அதன் கீழெழுந்தருளிய பரமசிவனுக்கு ஈசானதிசையில் ஓர் மலையிருக்கிறது. அது மூன்று யோசனை உயரமுள்ளது. காவேரிநதியின் மேல்கரையில் சுவேதாசலமென்று ஒன்றிருக்கிறது. இது பூமியினுள்ளே அமிழ்ந்திருக்கிறது. அப்படியும் அதன் மகிமையாவருக்கும் அதிசயிக்கத்தக்கது. இங்கு தேவதீர்த்தமும் வன்னிவிருக்ஷமுமிருக்கின்றன. இந்தச் சுவேதமலைக்கு மூன்றுயோசனை தூரத்திற்கப்பால் காவேரி நதியின் தென்கரையில் அரையோசனை தூரத்தில் மாணிக்கமலையிருக்கிறது. இதை இரத்தினகிரியென்று சொல்வார்கள். இந்தத் திவ்யதலத்தில் ஓர் வேப்பமரமிருக்கிறது. இதன் பெருமை அளவுகடந்தது. இந்திரனுக்கு நேர்ந்த சாபம் அதனாலேயே நீங்கிற்று. காவேரிக்கு வடகரையில் மரகதாசலமென்றொன்றிருக்கிறது. கந்த நதிக்கரையில் குண்டலாசலத்தொடரில் வன்னிகாப்பமென்றொன்றிருக்கிறது. இதை நினைத்தளவில் சகலபாபமும் ஒழியும். இவைகளுள் மாணிக்கமலையென்பதே மேலானது. இந்த மாணிக்கமலையிலுள்ள வேம்பின் கீழிருந்து பஞ்சாக்கரமோதிய பரமபொருளைத் தியானிப்பவர் பேரின்ப வீடடைவாரென்பதில் ஐயமில்லை.

மாணிக்கமலைச் சிறப்புரைத்த சருக்கம்.

நைமிசாரணிய வாசிகளின் வேண்டுகோளின்படி சூதமுனி
வர் கூறுகிறார். மாணிக்கமலை பதினாறுயோசனை உயரமும் மூன்று
யோசனை அகலமும் உள்ளது. இது விழுந்த வேகத்தில் பூமியில்
அழுந்தியிருக்கின்றது. அங்கெழுந்தருளி யிராநின்ற பெருமா
னுக்கு இரத்தினலிங்கமென்பெயர். இந்த மலையைக் கண்ணிற்கண்
டாலும் கேட்டாலும் பார்த்துச்சிரங்குவித்து வணங்கினும் பாக்
கியமளிக்கும். இதைச் சுற்றிலும் எட்டுத் திசைகளிலும் எட்
டுத் தீர்த்தங்களிருக்கின்றன. இவைகளன்றி அக்கினி திக்கில் பஞ்
சாக்கர தீர்த்தமிருக்கிறது. தெய்வதீர்த்தமென்றுமொன்றிருக்கி
றது. இம்மலையில், இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து ஆகாராதிகளை
யொழித்து வாயுபக்ஷணஞ் செய்யும் முனிவர்கள் பலரிருந்து,
தவம்புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதன் சிகரங்களில் இரத்
தினங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. பஞ்சாக்கரமே அம்மலையின் வடிவ
மாகும். அருமறையின் பொருளாகிய பரமசிவனே கருணையுடன்
இலிங்க வடிவமாய் இம்மலையிலெழுந்தருளியிருக்கிறார். பலகோடி
பிறவிகளிலும் புண்ணியஞ்செய்தவர்களுக்கேயன்றி மற்றவர்களுக்கு
இம்மலையின் காட்சி கிடைப்பதரிது. இத்தலத்திற் கெழுந்தருளி
நறுமலர்க்குழலம்மையையும் இரத்தினகிரீசனையும் வணங்கி இங்
குள்ள வேம்பை வலம்வந்தவர்க்குச் சகல பாபங்களும் ஒழிந்து
நித்தியானந்த வாழ்வுண்டாகும். இங்கு பஞ்சாக்கர ஜபஞ் செய்
பவர் ஒன்றுக்குக்கோடி மடங்கதிகமான பலனைப் பெறுவார்கள்.

இங்கு குளம், வாவி இவைகளை வெட்டுவித்தவர்கள் இந்த
உலகத்தைப் பலகாலமும் புரந்து கடைசியில் ஈசனை யடைவார்
கள். இங்கு நந்தவனம் உண்டாக்கி, பார்ப்பனர்க்கு மனை பல வகுத்த
போர்கள் சொர்க்க லோகத்தையுமாள்வார்கள். இந்தத் தலத்தி
லிருந்து தானஞ்செய்தபோர்கள் மார்க்கண்டனைப்போல நீடூழி வாழ்

வாாகள. ராஜ துரோகம குருதுரோகம, பிராமண துரோகம முதலியவைகளைச செயதவர், சொாணததைககளவாடியவா கருவினைச சிதைததோா, அறிவிலலாதவா, கடகுடிபபவா, முதலியவாகளும முனனவனுடைய நூலை நிநதனை செயதவர், அனனம, தாரம, மகவு, அறம, தீமபுனல இவைகளை விறறிடுமீனா, கோட சொலபவா, பொய கூறுகிறவா, பிராமனை விழைவோா, பிறா பொருள கவாபவா, செயநநனறி கொனறவாகள, கணவனுககுத தீஙகிழைதத மாதாகள, பதிவிருதைகளை யிகழநததீயோா, கடல கடநது சென்று வாணிபம செயயும அநதணா, கொலைபுரிவோா, குருவின பததினியை விருமபியதீயோா, தாய தநதையரை இகழநதவா, யாசகாககுப பொருளீயாதவா, தெயவ நிநதனை செயவோா, முதலியவாகளும இநதச சைலததைக கணணால கண்டால அவாகள செயத பாவததினினறும விடுபடடு நறகதி பெறுவாாகள இமமலையைப வலஞ செயதவா, காவேரிநதி நீரால பரமசிவனுக கபிடேகம செயதவா, திருவிழா நடததியவா, வாகனம், தோகள, விமானஙகள இவைகளைப புனைநதவா, குடை, மணி ஆலவட்டம், தோரணம, கொடி முதலியன செயவிததவா, களவினை மேற கொணடாயினும கணிகையா நிமிததமாயினும பொருள பெறறும பொருடடேனும ஒருபகல இககலததிலிருநதவா இவாகள யாவரும நறகதியடைநது சுகமபெறுவாாகள இநதச சருககததைப படிததவா, படிககப பிறா கேடகுமபடி செயவோா முதல யாவரும மேலான வாழவை யடைவாாகள

வாயுபூசித்த சருக்கம்.

முன்னம வாயுதேவன ஆதிசேடனுடன் அமாபுரிநது மேருமலைச் சிகரததைப் பெயாதத குறறததைக ஒழிக்க

கொள்ளும்பொருட்டு உம்ாபதியாகிய பரமசிவனைச் சரண மடைந்து அவரது கட்டளைப்படி வாடபோகத்தை யடைந்து, அதன் கீழ்பால் ஓர் தீர்த்தமுண்டாக்கி, அந்தப் புனலால் கங்கைசூடிய ஈசனுக் கபிடேகம்செய்து, அந்த மாணிக்கமலையை வலமவந்து எமதிறைவனை அனபொடு வணங்கிப் பலவித மாகவும் துதித்தான் பிறகு இமயவல்லிதன திருவடி மலரைப் பணிந்து விநாயகர், குமாரக்கடவுள் இவர்களையுந் தரிசித்து, அந்த மலையிலே பலநாள் வசித்து அருந்தவம் புரிந்து வந்தான். இப்படித் தவமபுரியும வாயு தேவனுக்கு முன் எமதிறைவன் காள்கண்ட திரிநேத்திர தாரியாக ரிஷபவாகனத்தின் மேல் தோன்றினர். அவரைக் கண்டதும வாயுதேவன் தன இருகரங்களையும சிரமற்கொண்டு கண்களினின்று ஆநந்த பாஷ்பம் சொரியநின்று, கங்காதரனே சரணம், கருணாநிதியே சரணம் எனத்துதித்து, "என் ஐயனே! உமது திருவடியை ஒருபோதும மறவேன், என குற்றத்தைப் பொறுத்து எனக்கு நற்கதி யளிக்கவேண்டும" என்று தோத்திரம் செய்தான். ஈசன மனமிரங்கி, "உனக்கு வேண்டும வரத்தைக் கேள" என்றனர். வாயுதேவன் "ஈசா! நான மேரு மலையைப் பெயர்த்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும" என்று பிரார்த்தித்தான். ஈசன், அவன் கேட்டபடி அவ வரத்தைத்தந்து, "எமது ஆணையால உலகெங்கும வியாபித்து ஒவ்வோர் சரீரத்தினும சென்று பிராணன, அபானன, வியானன, உதானன, சமானன, நாகன, கூர்மன, கிருகரன, தேவதத்தன, தனஞ்செயனென்னும பத்துப் பெயரோடு அவ்வச் சரீரங்கட்கு உபகாரங்களைச் செய்துவரக் கடவாய" என்று கட்டளையிட்டருளினர் அவவிதமே வாயுதேவன பதந்துருவ மடைந்து மேதினியைப் புரந்து வாழுகின்றான்.

இச்சரித்திரத்தைப் படிப்போர் எவ்வகைப்பட்ட குற்றங்களைச் செய்திருப்பினும சிவபிரான அவற்றைப் பொறுத்தருள

வார். வாயுதேவன் பூசித்தது ஐப்பசி பூரணை யாகையால் அன்றையதினம் வாயு தீர்த்தத்தில் நீராடுபவர் மகா பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு நற்கதி பெறுவார்கள்.

ஆதிசேடன் பூசித்த சருக்கம்.

வாயுதேவன் வாட்போகித்தலத்தி லெழுந்தருளியிரா நின்ற ஈசனைத் தரிசித்து சிவத் துரோக பாவத்தை நீக்கிக் கொண்டதை நாரதமாகா முனிவர் ஆதி சேடனுக்குச் சொன்னார். ஆதி சேடன் அதை யறிந்ததும் உடனே நாக லோகத்திலிருந்து பூலோகத்தை யடைந்து கோகர்ணம், சங்குகர்ணம், பிரபாசம், மந்தராசலம், பிரமபுரி, அனந்தசயிலம், சோமேசுவரம், காளேசுவரம், சுசீந்திரம் முதலிய பல தலங்களுக்கும் சென்று பரமசிவனைத் தரிசித்துக் கடைசியில் வாட்போகிக்கு வந்து அங்கு தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த அத்திரி, பரத்துவாசர் முதலிய ரிஷிகளைத் தரிசித்து அவர்களை வணங்கி, பிராமண வேடந்தாங்கி ஓர் தீர்த்த முண்டாக்கி அதில் ஸ்நானஞ் செய்து நந்தவனத்திலிருந்து புஷ்ப மெடுத்துக்கொண்டு ஆலயத்துட் புகுந்து துவார பாலகர்களை நமஸ்கரித்து விக்கினேசுவரர் முதல எல்லோரையும் விதிப்படி பூசித்து, அங்கு தென்மேற்கு மூலையில் தாபிக்கப்பட்டுள்ள தீர்த்தத்தில் நூற்றெட்டுக்குட மெடுத்துச் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கபிடேகம் செய்து அர்ச்சனை நிவேதனம் முதலியனவும் அன்போடு புரிந்து மும்முறை வலம்வந்து வணங்கி யெழுந்து கைகளைச் சிரமேற் கூப்பி "அடியார்க்கடியனே! அற்புதானந்த ஜோதியே!

கரியுரிவைப் போர்வையாகக் கொண்ட கடவுளே! காளகண்டனே! சரணம் சரணம்" என்று பன்முறை துதிசெய்து "பரம பொருளே! மேருமலைச் சிகரங்கள் பல என்னால் அசைக்கப்பட்டன. அக் குற்றத்தைப் பொறுத்து என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து வணங்கி நின்றான். கருணைப்பெருங்கடலாகிய ஈசன் அவனுக்கிரங்கி அவன்முன் தோன்றி "உனது குற்றத்தை நீக்கி யருளினேம். நீ பரிசுத்தனாய் விட்டாய், உன்னிருப்பிடம் சென்று சுகமாயிரு" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி லிங்கத்துள் மறைந்தனர்.

பிறகு ஆதிசேடன் ஈசனது கருணையை நினைந்து ஆனந்த பரவசனாகிச் சுரும்பார் குழலம்மையையும் இரத்தினகிரீசரையும் வணங்கி அத்திருப்பதியின் மகிமையை யாவரும் அறியும்படி தானம் செய்துகொண்டு தன்னிருப்பிடமாகிய நாகலோகம் சென்றனன்.

இந்திரன் சாபவிமோசனச் சருக்கம்.

தேவேந்திரன் கௌதமருடைய பத்தினியைப் புணர்ந்து அவரால் சபிக்கப்பட்டான். அந்தச் சாப நிவர்த்தியின் பொருட்டுத் தன்னுடைய குருவின் கட்டளைப்படி பூலோகத்தை யடைந்து அநேக சிவக்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டுவந்து கடைசியாக மாணிக்கமலையைக் கண்டான். கண்டவேளையில் இருகரங்களையும் சிரமேற்கூப்பி வணங்கி, பிறகு

காவேரி நதிக்குச் சென்று அதில் ஸ்நானஞ் செய்து பக்தி
புடனமாணிக்க மலைக்கேகி, அதனை மூன்றுமுறை வலம்
வந்து அதன் மேலேறி, ஈசன் சந்நிதியில் நின்று வணங்கி, அம்
மலையிலேயே தன் வச்சிராயுதத்தால் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி
அதிலிருந்து தீர்த்த மெடுத்து ஈசனுக் கபிடேகம் செய்து
பூசித்து வந்தான்.

இம்மாதிரி ஒரு பூருவம் வரையில் இந்திரன் அத்தலத்தி
லிருந்து இறைவனைப் பூசித்துத் தியானத்திலிருந்து வந்தான்.
பிறகு ஈசன் அவனுக்கிரங்கி, பார்வதி தேவியாரோடு விடப
வாகனத்தின் மீது காட்சி கொடுத்தருளினார். தனக்கு முன்
தோன்றி நின்ற இறைவனையும் அம்மையாரையும் பணிந்து,
'என் ஐயனே சரணம்" ஈசனே சரணம்" என்னை யாள்பவனே
சரணம்" கருணாகரனே சரணம்"" என்று துதித்து, என்னைப்
புரந்தருள வேண்டும் என் வேண்டினான். பரமசிவன் "உன் பூசை
யாலும் உன் தியானத்தாலும் நீ செய்த மெய் யன்பினாலும்
எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி யுண்டாயிற்று. உனக்கு வேண்டும்
வரமென்ன" என்றார். இந்திரன் இது கேட்டும் தான் கிரு
தார்த்தனானதாக நினைத்து, "பரமதயா நிதியே! தபோதனரா
கிய கௌதமரால் கொடுக்கப்பட்ட சாபம் நீங்க வேண்டு"
மென்று பிரார்த்தித்தான். பரமசிவன், "என்பால் அன்பு
பூண்ட அருந்தவனால் கொடுக்கப்பட்ட சாபம் நீங்குதலரிது.
ஆயினும் நீ என்னிடத்துக் கொண்ட பக்தியினால் உன் மேனி
யெங்குங் காணப்படும் ஆயிரம் யோனிகளும் ஆயிரங் கண்களா
கக் காண வரமளித்தோம். நீ இனி உன் பதியையடைந்து சுகமா
யிரு" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இந்திரன் இவ்வரத்
தைக்கேட்டு மிகவும் ஆனந்தமடைந்து ஈசனைப் பணிந்து பல
படியாகவும் துதித்து, "அடியார்க் கடியனே! நான் செய்த
துதியைப் பாடித் துதிப்பவர்க்கு நின் கருணையுண்டாக
வேண்டு" மெனவும் வேண்ட, இறைவன் "அங்ஙனமே ஆகுக"

எனக்கூறி ஜோதிலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். பிறகு இந்திரன் தன் பதியடைந்து ஈசனது திருவடி மறவாதிருந்து வந்தான்.

இந்திரன் சாபந்தீர்க்க இந்தச் சரித்திரத்தைப் படித்தோரும், எழுதினோரும், அளவில்லாத காலம் உலகத்தைப் புரந்து பிறகு சந்திரமௌளியினுடைய பாதபங்கய நீழல் சேர்வார். இதில் ஐயமில்லையென்றறிக.

இடிபூசித்த சருக்கம்

பிறகு முனிவர்கள் சூதமுனிவரைப் பார்த்து, "முனிவர் பெருமானே! இத்தலத்தினில் சூரியபகவானவந்து பூசனை புரிந்த தன் காரணத்தைக் கூறவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர்.

சூதமுனிவர், "முனிவர்காள்! உத்பாசலத்தின் சமீபத்தில் மந்தேகமென்னும் ஓர் தீவிருக்கின்றது. அதில் கொடிய அரக்கர்கள் அநேகர் வாழ்கின்றார்கள். அவர்கள் மிகுந்த தவ வலிமை பெற்றவர்கள். அவர்களை எவர்களாலும் வெல்லவரிது. அந்த அரக்கர்கள் சூரியனோடு அடிக்கடி அமர் செய்வது வழக்கம். ஓர் சமயம் அவர்களை எதிர்த்து அமர்புரிய ஆற்றாதவனாய் சூரியன் புறங்காட்டியோடினன். அவனைக் கண்ட தேவர்கள் "சூரியனே! என் இவர்களுக்குப் பயந்து ஓடவேண்டும். இவர்களை வெல்ல ஓர் உபாயமிருக்கிறது. அதாவது சம்பூத்தீபத்திலே காவேரிநதியின் தென்கரையில் ஓர் மலையிருக்கிறது. அது மேருமலையிலிருந்து விழுந்த சிகரங்களுள் ஒன்று. மிகவும் சிலாக்கியமானது. அதன் மேலுள்ள லிங்கத்திற்கு இரத்தினலிங்கமென்பது பெயர். இது எல்லா லிங்கத்தினும் மேலானது. நீ அங்குச் சென்று அந்த இரத்தினலிங்கத்தைப் பூசிப்பாயாகில் அரக்கர்களை வெல்லுதற்குரிய ஆற்ற

உண்டாகும்" எனக் கூச்சலிட்டார்கள். இதைக் கேட்ட ஆதித்தன் தாம் அங்கு எவ்வாறு சென்று பூசிப்பதென யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், நாரத முனிவர் அங்கு எழுந்தருளி "நீ கவலையுறேல், உனது சகோதரனாகிய இடியைப் பணித்து அம்மலைக்கேகக் கட்டளையிடுவாயாக" என்றார். பிறகு சூரியன் மனமுவந்து இடியைத் தன் மனத்தில் எண்ணினன். உடனே இடியானவன் உலகமுழுதும் நடுங்கத்தக்க பெருஞ் சத்தமிட்டுக்கொண்டு சூரியன் முன்பு வந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் சூரியன் அவனிடத்தில் தன் குறைகளைக் கூறி, "என் சகோதரனே! நீ இரத்தினகிரிக்குச் சென்று ஈசனைப் பூசித்து உலகமுய்யும்படி அங்கு ஓர் தீர்த்தமும் ஸ்தாபிக்கக் கடவாய்" எனவும், இடி உடனே அவ்விடம் விட்டு வேகமாகப் புறப்பட்டு இரத்தினகிரியையடைந்து அங்கொரு தீர்த்தமுண்டாக்கிப் பரமசிவனையும் உமாதேவியாரையும் பூசித்தான். ஈசன் அவனது பூசைக்குகந்து காட்சிதந்து சூரியனுக்கு அரக்கர்களை வெல்லும் ஆற்றலைக் கொடுத்தார். அந்த வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட இடியானவன் சூரியனிடம் வந்து நடந்த வரலாற்றைக் கூறினன். ஈசனுடைய கருணையை நினைந்து ஆனந்தமடைந்தான் ஆதித்தன். அன்றுமுதல் அரக்கர்களை வெல்லும் ஆற்றலுடையவனாகிச் சண்டையில் அவர்களைப் புறங்காட்டி ஓடச்செய்தான்.

அந்தத் தீர்த்தம் சகல பாபங்களையும் போக்கக்கூடியது. சரீர ரோகமும் உண்டாக்கத் தகாது. சூரியன் தன் கிரணங்களால் அத்தீர்த்தத்தைச் சுத்தி செய்கிறான். வருடந்தோறும் சூரியன் மேடராசியிலிருக்கும்போது வருகின்ற பௌர்ணமியில் சூரியன் இரத்தினகிரீசனைப் பூசிக்கின்றான். இது பிரமாண்டமுள்ள வரையில் நடக்கும். இரத்தினசைலேசுரருடைய பூசையின் மகிமையை என்னால்விட்டுச் சொல்லுதலரிது. அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஒரு துடமெடுத்து இரத்தினலிங்கத்திற்கு அபிஷேகஞ் செய்யினும் புத்திரர்களையடைந்து நெடுங்காலம் எல்லாச் சுகங்களையும் அனுபவித்து வாழ்ந்து ஈசனது திருவடி நிழலை இறுதியிலடைவார்கள் என்பதிலையமில்லை. இச்சரித்திரத்தைச் செவியால் ஒருமுறை கேட்பாரு

யின் அப்பொழுதே அவனது பாபங்களொழியும்; ஈசன் திருவருள் கிடைக்கும் என்று கூறி மேலே கூறுகிறார்.

அகத்தியர் பூசனை புரிந்த சருக்கம்.

முன்னொருசமயம் அகத்திய முனிவர் இமயகிரியின் வட பாரிசத்திலிருக்கும் புட்பபத்திரா நதிக்கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். அங்கு நாரத மகாமுனிவர் வந்து, அகத்தியரை நோக்கி, "நாமிருவரும் யாத்திரை செய்து வருவோம், வாருங்கள்" என்றழைக்க, அகத்தியர் அதற்குச் சம்மதித்து அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு இருவருமாகக் காஷ்மீரம், பிரபாசம், விலவாரணியம், கேதாரம், காசி, பிரயாகை, அவந்தி, கோமதி முதலிய பல திருப்பதிகளைத் தரிசனம் செய்துகொண்டு வந்தனர். இப்படி மெய்யன்புடன் ஈசனினிதமர்ந்துறையும் தலங்கள் தோறும் சென்று தரிசித்து வருகையில் விந்திய பருவதத்தினருகே ஓர் பிரேதத்தைக் கண்டார்கள். கண்டவளவில், அகத்தியர் அப் பிரேதத்தைக் கரையேற்றுவான் கருதி, மிகுந்த கருணைகொண்டு இதன் பாவத்தை யொழிக்கத்தக்க தலம் பல வணங்கி வருவேனென்ன, நாரதமுனிவர் அவரை விட்டுப் பிரிந்து வேறொரு திசையை நோக்கி நடந்தார்.

பிறகு அகத்திய முனிவர், காவேரி நதிக்கரையிலுள்ள கடம்பவனத்திற்குச் சென்று, அந்நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து கடம்ப வனநாதரைத் தரிசித்து பின் காவேரி நதியிலிருந்து தமது குண்டிகையில் நீரெடுத்துப் பஞ்சாக்கர மந்திரத்தினால் அபிமந்திரணஞ் செய்து அந்த நீரோடு பிரேத மிருக்குமிடஞ் சென்று அதன் மேல் புரோக்ஷித்தார். உடனே அந்தப் பிரேதம் கடம்பவனேசுவரர் அருணையாலும், காவேரி நதியின் சிறப்பாலும் கும்ப முனி

வராத் தவ மகிமையாலும் திவ்ய சரீரம் பெற்று திவ்விய விமானத்திலேறி கைலாய கிரியையடைந்தது. அந்தத் திருத்தல மான்மியம் அளவிடற் கரிது. காவேரி நதியின் மகிமையும் மகா விசேஷமானது.

பிறகு அகத்திய முனிவர் வடக்கு நோக்கிச் சென்று அநேக தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்து மீண்டும் கடம்பவனமடைந்து ஈசனைப் பணிந்து மலரெடுத்துப் பக்தியோடு பூசனை செய்தார். மறுநாள் சூரியோதய காலத்தில் கருணைக் கடலாகிய மங்கைபங் காளன் அகத்தியர்க்கு அனுக்கிரகம் செய்யும்பொருட்டு இடப வாகனத்தின் மீது காளகண்ட திரிநேத்திர தாரியாக உமா தேவியாரோடு காட்சி தந்தருளினர். அதுகண்ட அகத்தியர் அடி யற்ற மரம்போல தரையில் வீழ்ந்து தண்டனிட்டுப், பிறகு எழுந்து துதிசெய்து சிவபெருமானுடைய திருவருள் பெற்று ஆனந்த மடைந்து அத்தலத்திற்கு உதயபுரியெனவும் நாமமிட்டு அங் கிருந்து மாணிக்கமலைக்கெழுந்தருளினர்

இங்கு வேம்படியிலிருந்து வேதம் ஓதும் வேதியரைத் தரி சித்து வணங்கிப் பின் மேற்புறத்தில் ஓர் தீர்த்தம் தமது பிரமத் தண்டத்தாலுண்டாக்கி அதில் நீராடிப் பிறகு பகல் வேளையில் அத்தீர்த்தம் கொண்டு இரத்தினாசலப் பெருமானுக் கபிஷேகஞ் செய்து கனிவர்க்கங்களை நிவேதித்துத் தரையில் விழுந்து பணிந்து எழுந்து நின்று "சர்வலோகசரண்யா! ஜகதீசா! முக்கண்ணா! மங்கை பங்காளா! காமதகனா! கறைமிடற் றிறைவா! வந்தனம் செய்கின்றேன். இரத்தினகிரி நாதா! உமது பாதபத்மம் பணிந் தேன், நீயே அடைக்கலம் அடைக்கலம்" எனத் துதித்தார். அப்பொழுது கருணையங் கடலாகிய சிவபெருமான் பார்வதி யம்மையாரோடு இடபவாகனத்தின் மீது எழுந்தருளிக் காட்சி யளித்தார். முனிவர் பெருமான் அவரது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி, "ஜகதீசனே! எனக்குப் பரம மந்திரமாகிய பஞ்சாக்கர மந்திரோபதேசம் செய்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்த

4

தார். பின்னும் "என் அப்பனே! மத்தியானச் சொக்கரென்னும்
பெயர் வழங்கவேண்டும். உன்னை மத்தியானத்தில் தரிசித்த
பேர்கள் சிவகதி பெறுதல் வேண்டும். கார்த்திகை மாதத்தில்
என் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்பவர்கள் கொடிய நோய்பிணிகளி
னின்றும் சுகமடையவேண்டும்" என்றும் வேண்டிக் கொண்டனர்.
உடனே பரமசிவன் அகத்திய முனிவர்க்கு அவர் விரும்பிய வரங்
களெல்லாம் நல்கிப் புனிதலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார்.

இந்தச் சரித்திரத்தைப் படித்த பேர்களுக்கு இந்த உலகத்து
மன்றி பரலோகத்திலும் சுகமுண்டாம் என்று மேலே கூறுகி
றார் சூதர்.

உரோமேசர் பூசித்த சருக்கம்

முனிபுங்கவராகிய அகத்தியர் பூசை செய்த கதையைக்
கூறியதும் சௌனகர் இன்னும் அத்தல மான்மியத்தைக் கேட்க
விருப்ப மிருப்பதாகத் தெரிவித்தனர். சூத முனிவர், அகில
நாயகனாகிய ஈசனை மனதில் தியானித்துக் கூறுகிறார்.

முன்னாளில் சமரவேலென்னும் அரசன் உலக முழுவதையும்
மனுவைப்போல அரசாண்டுவந்தான். அவன் நீதி முறை தவறாத
வன். சகல கலைகளையும் முணர்ந்தவன். ஜீவகாருண்ய சீலன்,
தரும குணமுடையவன். சுற்றத்தாரைப் பரிபாலிப்பவன், மகா
வீரன், பகைவர்களுக்குச் சிங்கம் போன்றவன், தெய்வபக்தி
யுள்ளவன், மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போலக் காத்து வந்தான்.

இப்படி அரசுபுரிந்து வரும் நாளில் ஓர்நாள் ஓர் காபாலிகன்
அவ்விடத்திற்கு வந்தான். அரசன் அவனைக் கண்டதும் அன்போடு
உபசரித்துத் தன் அரண்மனையில் சிலநாள் தங்கும்படி வேண்டினன்,

அவனும் அதற்கிசைந்து, அங்கிருந்து வரும்போது அவன், அரசனுக்கு லோகாயதன மதத்தை உபதேசித்து, அவனைப் பார்த்து. "மகாராஜாவே! நீர் சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தும் அநேக வேள்விகளைச் செய்தும் விரதங்களை யனுஷ்டித்தும் தெய்வந் தொழுதும் இது வரையில் அடைந்த பயன்யாது? ஒன்றையுங் காணோமே! பிரத்தியக்ஷமாக அனுபவிக்கத் தக்க சுகங்கள் அநேக மிருக்கின்றன. அவைகளை விட்டு வீணான விரதங்களையும் மற்றவிஷயங்களையும் அறிவுள்ளவன் அனுஷ்டிப்பானோ! சரீரத்திற்கு வருத்தங்கொடுக்கத்தக்க பதார்த்தங்களைப் புசித்து மாதரோடு கூடி உறவாடிக் களிப்பதல்லவா சுகம்! அதுவன்றோ முத்தியென்பதும்!" என்று இப்படிப் பலபடியாகப் பலநாள் போதித்து அரசனைச் சார்வாக மதமென்னும் பெரிய குளத்தில் மூழ்கும்படி செய்தான்.

பிறகு அரசன் தீபவனுடைய போதனைப்படியே நடந்து கடைசியில் காலனுக்கிரையானான். இயமதூதர்கள் அவனைப் பாசத்தினால் கட்டி யிழுத்துக் கொண்டுபோய் தர்மராஜனது சந்நிதியில் நிறுத்தினார்கள். மகா பாதகனாகிய அவனை தர்மராஜன் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் கொடிய நரகில் தள்ளும்படி கட்டளையிட்டான். இயமதூதர்கள் அவ்வாறே அவனைக் கொடிய நரகத்திடை வீழ்த்திப் பலபடியாகவும் துன்புறுத்தினார்கள். இதுவன்றி விந்திய பருவதத்தின் கண்ணுள்ள காட்டிலே பிசாசாகத் திரியும் படிக்கும் செய்தார்கள். அந்தப் பாவி அவ்வாறே பிசாசாகி விந்தியமலையின் கண் எங்குந் திரிந்து பசியினாலும் தாகத்தினாலும் வருந்தித் திகைத்து, மான் முதலிய விலங்கினங்களைப் பிடித்துத் தின்றும் முன்தான் செய்த தீய செய்ல்களை நினைத்து நினைத்து வருந்தியும் உழன்று கொண்டிருந்தான்.

இப்படிச் சகிக்கற்கரிய துன்பமடையும் அவன் ஓர்நாள் அம்மலைச் சாரலில் ஐம்பொறிகளையும் வென்ற தபோதனராகிய உரோமேசமகா முனிவரைச் சந்தித்தான். அவரைக் கண்டதும்

ஞானமடைந்து அவரது பாதாரவிந்தத்திற் பணிந்து "என்னைக் காத்தருள வேண்டு"மென்று வேண்டினான். அந்த மகாமுனிவர் தமது ஞானதிருஷ்டியால் அவனை இன்னானென்று தெரிந்து கொண்டு, "முன்னம் ஒழுக்கம் தவறி மகா பாபஞ் செய்ததனால் இத்துன்பம் உனக்குண்டாயிற்று. இத்துன்பம் ஒழியும் காலம் சமீபித்து விட்டது. அதனால்தான் நீ இங்கு வந்தாய். என்னுடன் வா. உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்" எனக் கூறித் தம்முடனே பிசாசுருவாயிருந்த அந்த அரசனையும் அழைத்துக்கொண்டு சிவபெருமான் எழுந்தருளியிரா நின்ற பலபதிகள் தோறுஞ் சென்று ஈசனைத் தரிசித்துக்கொண்டும் அநேக புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டும் வந்து பிரமதேவருக்குச் சமமான அந்த உரோமேசர் கடைசியில் காவேரிநதியை அடைந்தார்.

காவேரிநதியை அடைந்ததும் தம்முடன் வரும் பிசாசுருவமான அரசனை அதில் முழுகச்செய்து தாமும் அந்தப் புனித தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து அந்நதிக்கரையின் தெற்கே யிருக்கும் வடகயிலாய மொத்த மாணிக்கமலையை யடைந்து, அதனைக் கண்டதும் மெய்ப்பன்போடு வணங்கிப் போற்றி அம்மலைக்குக் கீழ்ப்பக்கம் வாயுதிக்கில் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி, அதில் கங்கையாதி நதிகளின் தீர்த்தமெல்லாம் வந்து சேரும்படி செய்து அவ்வரசனை அதில் முழுகுவித்தார். முழுகினவுடன் அந்த அரசன் தன் பிசாசுருவம் மாறிக் கரும்பு வில்லைக் கையிற்கொண்ட மன்மதனோ இவனென்றெண்ணும்படியான எழிலுருவம் பெற்றான்.

பிறகு அந்த உரோமேசர், அவ்வரசனுடன் மலையின் மீதேறி ஈசனையும் இமயவல்லித் தாயாரையும் பணிந்து, "புலியதளுடுத்த புனிதனே போற்றி, பூதநாயகனே போற்றி, கலியுக வரதா போற்றி கண கண மூன்றுடையாய் போற்றி" என்று துதி செய்தார்

இப்படித் துதி செய்த முனிவனை நோக்கி ஈசன் "இவன் (அரசன்) இந்த நாவலந்தீவுக் கெல்லாம் அரசனாகி நீதிவழுவாமல்

ராஜ்ய பரிபாலனமும் செய்து பிறகு தேவேந்திரனுமாகிச் சுகமனுபவித்துப் பின் சிவ சின்னங்களுடன் கைலாய மலையின் மீது வாழவும் வரமளித்தனம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். பிறகு இருவரும் ஈசனைப்போற்றி அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டனர். அரசன் தானுய்யுமாறு திருவருள் புரிந்த அம் முனிவரைப் பன்முறையும் வணங்கி அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்று ஈசனை மறவாநெறி நின்று உலகத்தைப் புரந்து வந்தான் முனிவரும் அந்தப் புண்ணியப் பொருப்பிலேயே யிருந்து ஈசனைப் பூசித்து வந்தார் இந்தக் கதையைப் பிறருக்குச் சொல்வோரும் கேட்போரும் எழுதுவோரும் தங்கள் பாவங் களொழிந்து ஈசனது இணையடி நீழல் சேர்வார்.

வாடபோக்கிச் சருக்கம்

முற்காலத்தில் சூரியவன்னி யெனனும் பெயர்கொண்ட ஓர் அரசனிருந்தான். இவன் மனுநீதி தவறாத மகானுபாவன். பகைவர் கண்டஞ்சத் தக்க ஆண்மை படைத்தவன். வேளாண்மையும் பேரழகுமுடையவன், மகா கீர்த்தி வாய்ந்தவன், சிவபக்தர்களிடத்து விசுவாசமுடையவன். சிவ பூசையின்றிப் புசியான். பிரஜைகளைத் தன் கண்ணிமையில் வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தான்.

இவன் இப்படி யரசுபுரிந்து வருகையில், உலக கண்டகனாகிய மகிஷனென்னும் ஓர் அவுணன் பதினாயிரம் சிங்கவலிமையுடன் தோன்றிப் பிரமதேவனைக் குறித்துத் தவம்புரிந்து, அவரிடமிருந்து "முக்கண்ணன், முகுந்தன், இந்திரன் முதலிய இமையவர்கள் இவர்கள் ஒருவராலும் இடையூறின்றி வாழ்தற்கேற்ற ஆயுதங்கள் வேண்டும்" என வரங்கேட்டு அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு உலகத்திலுள்ள அந்தணர்கள், அவர்கள் செய்யும் யாகங்

கள், அறச்சாலைகள், கோயில், குளங்கள், முனிவராச்சிரமங்கள் முதலியவைகளைத் தகர்த்தும் இடித்தும் வந்தான்.

இங்ஙனம் அவனால் துன்பமடைந்த ஜனங்கள் அரசனிடத்தில் முறையிட்டார்கள். அரசன் ஸ்ரீ கயிலாயஞ் சென்று நந்தியம் பெருமான் திருவடி பணிந்து மகிஷன் செய்யுங் கொடுமையைக் கூறினன். அதனை நந்திதேவர் சிவபெருமானுக்கறிவித்தார். சிவபெருமான் வேந்தனை அழைத்து வரும்படி நந்திதேவருக் காஞ்ஞாபித்தார். நந்திதேவர் ஈசன் கட்டளைப்படி வேந்தனை யழைத்துக் கொண்டுபோய் சிவபெருமானிடத்தில் சேர்த்தார். வேந்தன் சிவபெருமானைக் கண்டதும் அடியற்ற மரம்போல் தரையில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, அவுணனாகிய மகிஷன் செய்யும் துன்பங்களை யெடுத்தோதி 'ஜகத்பதியே! நாங்கள் உய்யுமாறு கிருபை புரிய வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டனன். பரமசிவன் "ஏ மன்ன! துர்க்கையை அனுப்புகிறோம் நீ கவலைப்படாமல் உன் நகருக்குச் செல்" லென்று கூறியனுப்பி விட்டுத் தேவியை நோக்கி "நீ துர்க்கைவடிவங் கொண்டு சப்தகன்னியரோடு சென்று நமது பக்தர்களுக்கு இடுக்கண் புரியுங் கொடிய மகிஷனைச் சங்கரித்து வரக்கடவாய்" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருள அருட்பெருஞ்செல்வியாகிய தேவியாரும் சிவபெருமானது கட்டளைப்படி துர்க்கை வடிவங்கொண்டு சிங்கவாகனத் தமர்ந்து பூமியில் வந்து அவ்வசுரனை நெருங்கியுந் தேடிக் கடைசியில் அருணைமலையில் அவனிருக்கக் கண்டு "ஏ பாவி! நீ ஒழுங்கீனமான செய்கைகளைச் செய்து உலகத்தைத் துன்புறுத்துகிறாய், ஆகையால் நீ உலகிலிருக்கத் தகாது இதை விட்டொழிந்துபோ இல்லையேல் என்னோடு அமர் புரிந்து இந்த வாளுக்கிரையாக நின்று உயிர் துறக்கத் துணி" என்று கூறினாள். இதைக் கேட்டதும் அவுணன் வெகுண்டு கண்களினின்றும் தீப்பொறி பறக்க விழித்துப் பார்த்து "நீ ஒரு பெண்பாலானதால் இந்த வார்த்தை கூறி உயிர் பிழைத்தாய் ஆண்பாலாயிருந்தால் நீ யடையும் கதி வேறு" என்று சொல்லி "வீணில

ஏன் உயிரை விழுக்கிருய் நான மாதாகளை வருததுவதிலலை. இவவிடம விட்டுச சீககிரமாகச செல" என்று கூறினுன. இவவாாததைகளைச செவியிற படடதும தேவி மிகச சினங் கொணடு "மகிஷா! நீ புருஷனுயின சறறு என்னேடு எதிாதது நினறு யுததம செய பாாபபோம, இனி நீ பிழைககப போவ திலலை" என்று கூற, அவுணன மகா கோபஙகொணடு துாககை மேல பாணப பிரயோகஞ் செயதான. தேவியாா அநத பாண ததை மதியாது அவன மீது பாணஙகளைச சொரிய, அவன தேக மெஙகும இரததம ஆறுகப பெருகியும சடடை செயயாமல எதிாதது நினறு யுததம புரிநது அஸ்திரஙகளைப பலபடியாகவும வருஷிததான. உமாதேவி அவவஸ்திரஙகளனைததையும நிர மூலப்படுத்தினுா. இபபடி இருவரும ஒருவாககொருவா தோல வியிலலாமல் இநதப பூவுலகமும தேவ உலகமும அரிது அரிது என்று ஆசசரியப படும்படி ஆயிர வருஷகாலம அகோரயுததம புரிநதாாகள.

பிறகு தேவி மிகக கோபங்கொணடு அநத மகிஷனுடைய இரணடு கொமபுகளையும பிடிதது பூமியில தளளி வீழததி அவன தலைமேல காலூனறி நினறு அநதக கொடியவனுடைய சிரசைத் தன் கை வாளால பிளநது மறற அஙகஙகளையும சிதைததாள். அபபொழுது அவுணன உயிா துறநதான. அஙஙனம உயிா துறநத அவுணன பிரமஹததி உருவங்கொண்டு தேவியைப பின தொடாந தனன. தேவியாா அநத பிரமஹததியைப போககும பொருட்டு பாமகருணுநிதியாகிய பாமசிவன எழுநதருளியிரா நினற பல தலஙகளையுந தரிசிததுககொண்டு பொன்னி நனனதி யைச சாாநது, அங்கு ஸ்நானம செயது மாணிககமலைகருச சென்று அநாதி முதலாகிய ஜகதீசனைப பணிநது துதிதத னா. சிவபெருமான அதனைப போககவலல ஓா ஆயுதமளிதத னா. தேவி அதைப பிரயோகிகக வழி தெரியாது மயஙகினள். ஈசன் தேவியாரின உளளக கருததை யறிநது தேவியாரைப் பாா்த்து "இநத வாளால இமமலையைப பிளபபாயாக" என்

[illegible] அம்மலையைப் பிளக்க
அது இரு [illegible]
ந்தது. இதைக்கண்ட தேவர்கள் ஆச்சரியமடைந்து இந்த மலையு
நம சிவாயமென்று கூறி வியந்தார்கள்.

அது முதலாக அந்த மலைக்குச் சிவாயமென்னும் பெயருண்டாயிற்று. கடவுள் அருளிய வாளைக்கையிலேந்தியிருக்கும் காரணத்தால் அத்தேவியாரைக் கடகத்தாகனிக யென்று துதித்து வருகிறார்கள். தேவியார் சப்த கன்னிகளுடன் அம்மலையிலிருந்து எல்லாருக்கும் அனுக்கிரகித்து வருகின்றனர். அந்த மலையின் ஓர் சாரியில் தீர்த்த மொன்றாகி யிருக்கின்றனர். அதில் நவமி நாளில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களுக்கு அவர்களுடைய பிரமஹத்தியாதி பாபங்களும் ஒழியும். நற்கதியுமடைவார்கள்

இந்த மலையின் பெருமை அளவிட்டுச் சொல்லுவதரிது; ஆயினும் தெரிந்தவரையிற் கூறுகின்றேன். இந்தத் தலம் தேவர்களனைவராலும் பூசிக்கப்பட்டது. வராக ரூபங்கொண்ட மஹாவிஷ்ணுவும் இந்தப் பூமியைத் தன் மருப்பில் ஏந்திய இன்னலை யொழிக்கும் பொருட்டு இந்த மலையில் மேற்றிசையில் ஓர் தீர்த்த முண்டாக்கினார். அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து ஏழைப் பரதேசிகளுக்கு அன்னமளித்தவர்கள் தேவராவார்கள். இதுவன்றி பரத்துவாச முனிவர் ஈசான திசையில் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி யிருக்கிறார். அந்தத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கினவர்கள் ஈசனது திருவடியையடைந்து ஆனந்த முறுவார்கள். தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலிய அனைவரும் இந்த மாணிக்கமலைக்கு வந்து நம்பனைத் தரிசித்துத் தங்கள் இஷ்டார்த்த சித்திகளை யடைந்தார்களென்று மேலோர் கூறுகிறார்கள். இம்மலையைச் சூரியன் மகரராசியிற் பிரவேசித்திருக்கும் புண்ணியகாலத்தில் வலம் வருபவர் பூப்பிரதக்ஷிணம் செய்த பலனைப் பெறுவார்கள்

[illegible]

[illegible] ஆரியராச[illegible]

[illegible]முனிவர்.

ஆரியராசச் சருக்கம்.

நீர்வளம் நிலவளம் [illegible] முதலியவைகளிலும் நந்நாடெ-னப் புகழ் விளங்கா நின்ற ஆரிய நாட்டில் மங்கலமாநகர் என்னுமொரு நகரமிருந்தது. இந்த மங்கலமாநகர் பூமிதேவிக்குத் திலகம்போல விளங்கிற்று. இதை ஆரியராசன் என்னும் பெயர்கொண்ட ஓர் அரசன் தனக்கு ராஜதானி நகரமாகக்கொண்டு [illegible] ஆண்டுவந்தான். இவனை ராஜாதிராஜாக்களும் வந்து வணங்குவார்கள். இவன் சத்துருக்களுக்கு அந்தகனைப்போலவும் பல உயிர்களுக்கு உடலும் ஆவியும் போலவுமிருந்தான். கருணையில் கற்பகத்தருவைப்போல விளங்கினான். இவன் [illegible]

வும் பயபக்தி விசுவாசமுடையன். அந்தணர்களிடத்தில் பணிவும் கல்விகேள்விகளில் தேர்ந்தவர்களிடத்து அன்பும், ஏழைகளிடத்தில் இரக்கமு முடையவன். அநேகதானதர்மங்களைச் செய்தும்நந்தவனம வைத்து வளாத்தும் வந்தான். கோயிலகளைப் புதிப்பித்தும் புதிதாகவே அநேகங்கு கோயிலகளை கடடுவித்தும் குளங்களைப பழுதுபாாததும இல்லாதவிடததில குளஙகளை நூதனமாகவே யுண்டாககியும வந்தான் சிவபெருமான எழுநதருளிய தலங்களில விதிபபடி பூசை நடககவும திருவிழா நடககவும வேண்டிய திரவியச செலவிட்டு உலகெங்கும புகழ விளஙகினான். விபூதி ருததிராடசமணிநதவா எவரேனும வரககாணின அவரை அன்போடுபேசிதது அவாதம திருவடி பணிநது ஆனநதமடைவான. மன்னவாகளுககுச சிங்கமபோல விளஙகும இவன அளவிலாத நீதிநூறபயிறசியுடையவன தன்னுடைய நாட டில, பகைவா, களவர், விலஙகு, புள முதலியவைகளெனுவாலும எபபொழுதும பயமுண்டாகாதபடி விழியினை யிமைகாககும தனமையாய் ஜனஙகளைய பரிபாலிதது வந்தான்.

இபபடி எண்ணுன் கறஙகளும செழிததோங்க, ஆரியராசன் அரசு புரிநதுவரும மஙகலமாநகரானது குபேரனது படடணமாகிய அளகாபுரியிலும சிறநது விளங்கிறது.

வணஙகாமுடி மனனாகளும வணஙகி யேததவும் மேனகையொபபாரிருவா இருமருஙகும நினறு கவரிவீசவும் அரம்பையையொபபாா அடையோநதி அருகே நிறகவும திலோததமையொபபவர், நடனஞ செய்யவும அருநதவ முனிவாகள பாலலாண்டுகூறவும, கவிவாணாகள தனனுடைய புகழாகிய மலரை நால்வகைபபாவிற புனைநது மாலைசூடடவும வநதிமாகதாகள புகழ்நதுபாடவும, அமைசசாகள தன குறிபபின் வழியே நடக்கவும அநேகவீராகள தனனைச சூழநது நிறகவும பேரிகை முதலிய வாததியஙகள முழஙகவும் சிஙகாதனததமாநது மனுநீதி தவறுமல அரசு புரிநது வருகையில ஓா நாள அவவாரிய ராசனுடைய விலைமதிக்

கொணாத நவரத்னகிரீடத்தின் சிகரத்தை வாட்போக்கித் தலத்தி லெழுந்தருளிய சிவபிரான காவேரி தீாதத ஸ்நானம செய்ய வேண்டு மென்கிற காரணங்கொண்டோ, அந்தகிரீடங்களில் பதிதநுள்ள மணியின்மே லாசைகொண்டோ, அல்லது அரசனு டைய பக்தியை உலகததிற கறிவிககத துணிநதோ யாது காரண ததாலோ எடுதது எஙகேயோ மறைததருளினார.

பிறகு மநதிரிகள கிரீடஙகாணுதிருப்பதை யறிநது மிக வும பயநது, மெய் நடுககததுடன வேநதனிடம வநது தெரிவி தது னிஞர்கள். மன்னனது கேடடதும் மனந்திடுக்கிட்டு மிகக்கவலையுறறுத தன் காவலாளாகளை யழைதது, எனது மாணிகக முடியைத திருடியவன யார? உஙகள காவலின் திறம நனறு நனறு என நகைததான. இதைக்கேடடதும காவலாளிகள வணஙகி, "தாஙகளோ எவ்வுயிாககும அன்னை யைபபோ லிருககிறீாகள் அபபடியிருகக, தங்கள முடியைக கவாபவர்கள்யார? இநத உலகத்திலுமிலலை, அநதஉலகத்தி லுமிலலை யென்றே கருதுகிறோம. மறறபபடி நாஙகளுமறியோம. தஙகள கடடளைபபடி நடககச சிததம எனருாகள. இவவிதங கூறஙகேடடதும,மன்னன, "இன்று நமமிடததிற்கு வநதவா கள இநநகரத்துளளவரனறி மறற நகரததுளளாா யாரையும இஙகுககொண்டு வாருஙகள" எனறு கடடளையிடடான. காவ லர்கள் தஙகள் தலைவன ஏவியகட்டளையைத்தலைமேறகொணடு, மங்கல நகருள்ளாா, மறற நகரததவாகள யாரையுங கொணா நது நிருபன முனபு நிறுத்தினுாகள.

அவாகளைக கண்டதும மன்னவன், "எனனுடைய மாணி கக முடியை எடுத்தவாகள கொடுபபாாகளாகில அவாகளுககு அளவிலலாத சொாணம கொடுப்பேன். அதுவனறி அவா கள எதை விருமபினலும அளிபபேன். அவாகளுககு யா தொரு தண்டனையும நான் விதிபபதில்லை. இது சததியம" என்ருன். இமமொழிகேடட ஜனஙகள் இறைவனது இருசர

[illegible]

சொல்" என அழைத்தார்.

இதைக்கேட்டதும் மன்னன் வியப்புற்றுப் படைத்தலைவர்களையும் தன்னிடத்திற் கேட்கப் பணித்து, தன்னுடைய அமைச்சர்களைப் பார்த்து, "மணிச்சித்திரத்தைக் கவர்ந்த கள்வர் இராசதானியிற் புகுந்தார்களா? உங்களுடைய அறிவால் இதைக்கண்டு பிடிக்கவேண்டும்" என்றான். மந்திரிகள், "ஐயா! சபையில் யாவரும் இருந்தார்கள். அப்பொழுது நாங்களும் அருகே யிருந்தோம். வாளேந்திய காவலாளரும் சூழ்ந்திருந்தார்கள். சம்பவம் நிகழும் திருடர்கள் வந்து திருடக்கூடிய சமயமில்லை. ஆகையால் மாணிக்கப் பேழை வழி இதுவென்று எங்களறிவிற்குச் சற்றும் புலப்படவில்லை" என்றார்கள். இதைக் கேட்டதும் மன்னன் வெகுண்டு விழித்து மிகக் கோபங்கொண்டு அவர்களைப் பார்த்து, "உங்களைப் போலொத்த மந்திரிகளை நான் கண்டதேயில்லை. நீங்கள் உங்கள் இருப்பிடம் செல்லுங்கள். என் முன் நில்லாதீர்கள்" என்று கோபித்தான். இதைக் கண்டதும் அமைச்சர்கள், இந்த மன்னன் கோபமாயிருக்கும் வேளையாகையால் நாமிங்கிருக்கக்கூடாதென்று கருதி அவ்விடம் விட்டு விலகினார்கள். பிறகு மன்னன் வேறோர் அறைக்குச் சென்று ஏகாந்தமாக [illegible]

[illegible]

மணிகள்போல் இந்த மூவுலகத்திலும கிடைப்பதரிதே அநதோ! இசசெய்தி எனது பகைவா செவியிற்படின் நகைக்கமாட்டாாகள்ா? அபபொழுது நான உயிாதரிப்பேனோ? அநதோ! அநேகபடைகளுமகாவலாகளுமிருநதும் அமைசசாகளிருநதும பல குடிகளிருநதும அநேகஉறவினாிருநதும என்ன பயன்? திருடரால வரும இடையூறை என்னுல் நீககமுடியவிலலையெனின், எனனையே துணையாக நமபியிருககும என் குடிகளுககுும இடையூறுகளைஎவவாறுநீககுவேன. ஐயோ! கடவுளுககு என்னிடததிற சிறிதுங கருணையிலலை போற்காணகிறது. இதறகென செயவேன ஜகதீசா! கருணைககடலே! எனககுறற இபபெருங்குறையை நீக்கி யருளவாய், பரமதயாநிதியே! பாவனுதீதபபொருளே! உனனுடைய அஞ்செழுததை இடையறுதோதும எனககு இததகைய இடையூறுண்டாவது நீதியோ? முனனம ஆலால விஷததிற்குபபயநது ஓலமிட்ட மாலாதி தேவாகளையும அஞசேலெனச சொலலி அபயமளிதத தயாபரனலலவா நீ! அபபடிப்பட்ட கருணையையுடைய உனககு நானும என குலமும என குடியும அடியோமன்றோ? நாஙகள துயருறுககெட்ட உலகம உனனைப பழியாதோ? உனதடியாா கூட்டதது ளொருவா முதலைவாயச சேயினை மீட்டனரனறோ? இமமகிமைவாயநத வராகிய உமககு எனது முடிசசிகரததை மீட்டளிததல ஒரு பெரிதா? அபபடிபபட்ட வலிமை யெனககில்லை யென்பீராகில , நான் இககணமே உயிா துறநதுவிடுகிறேன். நான இனி இநத அவனியைபபுரபபதிலலை. யாா அரசுபுரியினுமபுரி. நான வனததிறசென்றுதவமபுரியசசெலவேன" என்று கூறித தன ஆசையும வெறுதது மிகவும வருததமுற்றுாசனை நொநது தானிருநத அறையின கதவைத திறககும சமயததில, பிரமனும் மாலும தஙகள் கனவினுங் காணாத வாட்போககி யமாநதருளும சிவபெருமான் ஓா பிராமணக கிழவன்போல் வேடம்பூண்டு அரசனெதிர் தோன்றினா. அவரைப் பாாததும மனனன் ஒனறும பேசாமல் இங்கியார் இச

சமயம் வந்திருப்பதென நினைத்து மனதில் அச்சங்கொண்டு இருந்த இடத்திலேயே நின்றான். அப்படி நிற்கும் அரசனைக் கருணையங்கடலாகிய ஜகதீசன் பார்த்து "மன்னா! நீ சிறிதும் அஞ்சாதே! அஞ்சாதே" யென்று கூறி "அப்பா! உனது முடிச்சிகரம் வாட்போக்கியி லெழுந்தருளிய அமலனிடத்திருக்கக் கண்டேன். நீ அவனிடம் போய்ப் பெற்றுக் கொள். அவன் இதுவன்றி நீ விரும்புவ தெல்லாவற்றையு மளிப்பான்" எனக்கூறி மறைந்தருளினார்.

பிராமணோத்தமர் மறைந்ததும் சூரியராஜன் ஈசனெனக் கண்டு பரமானந்த மடைந்து, அவரைத் துதித்து வெளியே வந்து அமைச்சர்களை யழைத்து அகிலலோக சரணயராகிய பரமசிவன் தனமீது காட்டிய பெருங்கருணையை மனமகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்து அவர்களோடும், தன் மகனோடும் உறவினர்களோடும் இரதங்களிலேறிய படைவீரர் புடைசூழ மங்கலமார்க்கமாக விட்டுப் புறப்பட்டு, பலநாடுகள், வனங்கள் வனாந்திரங்கள் யாவுங்கடந்து தொண்டைநாடடையடைந்து, அங்கு காஞ்சி முதலான தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு பிறகு திருவெண்ணெய் நல்லூர் முதலிய தலமெலாந் தொழுது பின்பு வாட்போக்கி யமர்ந்தருளிய சிவபெருமானது திருவருளால் தில்லைத் தலமடைந்து அங்கு நடேசப் பெருமானது திவ்ய தரிசனங் கண்டு ஆனந்த பரிதனானான். பிறகு வைத்தீச்வரன் கோயில், மாயூரம், ஆடுதுறை, குடந்தை, சம்புகேச்வரம், சிராகிரி, திருப்பராய்த்துறை, கடம்பந்துறை முதலிய தலங்களை முறையே தரிசித்துக்கொண்டு காவேரிநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து தென்றிசையை நோக்கினான்.

அங்கே மாணிக்கமலையைக் கண்டு இருகரங்களையும் சிரமேற்கூப்பி வணங்கி, மெய்யன்புடன் துதித்து "இனித்தேரேறிச் செல்லக் கூடாதெனக் கருதித் தேரினின்று மிழிந்து கால் நடையாகவே சென்று மாணிக்கமலையை யடைந்து, அம்மலை

யின் அடிவாரத்திலுள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் தங்கினான். அந்த மண்டபத்தில் புராணிகர் புராணம் படித்தார்கள். அதை அரசன் மனமகிழ்ச்சியுடனிருந்து கேட்டான். அவர்கள், அத்தலப்பெருமையையும் அதிலுள்ள தீர்த்தங்களின் சிறப்பையும் அங்குவந்து இறைவனைப் பூசித்த முனிவர்களின் பெயரையுங் கூறிக் கடைசியாக இம்மலை முழுதுஞ் சிவபெருமான வடிவமென உரைத்தார். அதை அரசன் கேட்டதும் பரமானந்த மடைந்து, "தலங்களெல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த இந்த திவ்விய தலத்திற்கு நான் வர நேர்ந்தது என் புண்ணியவசமே யென நினைந்து, ஆ! இந்தமலை முழுதும் ஈசனது திருமேனியாயின், நான் இந்த வரைமேல் எப்படி யேறுவேன் என்று மனங்கலங்கி நின்றான். அப்பொழுது ஆகாயவாக்கொன்று "மலைமீது வருகவென" மும்முறை யெழுந்தது. அம்மொழி செவியிற் கேட்ட அரசன் இதுவும் இறைவனது பெருங் கருணையே யென நினைந்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் குவித்து ஈசனைத் துதித்துக்கொண்டே மலையின்மீதேறினான். அங்கு சிவபெருமானினிதமர்ந்திருக்கும் கோயிலின் கோபுரத்தைக் கண்டு அதை வணங்கி உள்ளே புகுந்து, கோயிலைப் பலமுறை வலஞ்சூழ்ந்து பிறகு சந்நிதிக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசித்து இருகரங்களையுஞ் சிரமிசை குவித்து நின்று பலபடியாகவும் துதிபுரிந்து பரவசமாக நின்றான். இப்பொழுது ஜகதீசன் லிங்கத்தின் பின்புறம் ஓர் வேதியன்போல் தோன்றி அரசனைப்பார்த்து, "நீ யார், உன் பெயரென்ன? நீ இங்கு வந்த காரணமியா"தென்று கேட்டார். மன்னவன், என் பெயர் ஆரியராசன், ஆரிய நாட்டின் கண்ணுள்ள மங்கலமாநகர் என்து வாசஸ்தலம், எனது முடிசசிகரம் கெட்டுப்போயிற்று, அது இங்கிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு இங்கு வந்தேன்" என்றான். அதுகேட்டு அந்த அந்தணன், அரசனை "எனது கனவில் ஈசன் தோன்றி, ஆரியநாட்டு மன்னன் வருவான். வந்தால் அவனை இந்தக் கொப்பரையிலிறையக் காவேரி நீர் கொண்டுவந்து கொட்

டும்படி செய்; அவன் அப்படிக் கொட்டியபிறகு, நமது வைப்பறையிலிருக்கும் மணிமுடிச்சிகரத்தைக் கொடு என்று கூறி மறைந்தருளினர். ஆகையால் நீ அவ்விதம் செய்யவேண்டும்" என்றான். அரசன் அம்மொழி கேட்டதும், "அந்தணரே! என்னை யாட்கொண்ட இறைவனுக்கு இந்தப் பணிபுரிய நான் செய்த புண்ணியம் யாதோ அறிகிலேன். தங்களது கட்டளைப்படியே செய்கிறேன்" என்று கூறி குடமெடுத்துக்கொண்டு காவேரி நதிக்குச் சென்று குடங்குடமாகத் தீர்த்தங்கொணர்ந்து கொப்பரையிலிரப்பினன். கணக்கற்ற குடநீர்கொண்டுவந்து கொட்டியும் அக்கொப்பரை நிரம்பவில்லை. வெளியே கசிந்தொழுகுவது போலக் காணப்பட்டது. இதைக்கண்ட அரசன் ஆச்சரியமடைந்து அந்த அந்தணனை நோக்கி, "இந்தப் பொத்தலுள்ள கொப்பரையில் நீர்கொணர்ந்து நிரப்பப் பணித்தது நீதியாகுமோ" என்றான்.

அதற்கு மறையவன் "மன்னனே! வருத்தத்தைப் பாராமல் மறுபடியும் நதிக்குச்சென்று நீரெடுத்து வந்து ஊற்றுவாயாகில் முன்போலக் குறையாது" என்றான். உடனே மன்னன் பொன்னிநதி சென்று முன்போல நீர்கொணர்ந்து கொப்பரையிற் கொட்டி நிரப்பினன். மீண்டும் அந்தக் கொப்பரையில் கொஞ்சம் நீர் குறைந்தது. அதுகண்ட அந்தணன் "கொப்பரையில் நீர் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. அதையும் நிரப்பினாலன்றி முடிமணியையளித்திடேன்" என்றான். இதைக்கேட்டு மன்னன் வெகுண்டு அந்தணரை நோக்கி, "ஐயா! உமது மனம் கல்லோ இரும்போ, முன்பென்ன வார்த்தை நீர் சொன்னீர்; உமக்கு ஜீவகாருண்ணியமென்பது சிறிதுமில்லை போலிருக்கிறது. ஒரு பெரிய குடமெடுத்துக்கொண்டு வெகுதூரம் சென்று நீர் திரட்டிவந்து இந்தப் பெரிய மலையிலேறி யான்பட்ட துயரம் நீ கண்டும் மணியைக் கொடாததன் காரணம் என்ன!" எனக் கேட்டான். அதற்கு அந்தணன், "மன்னா! நான் கூறியபடி செய்து முடித்தாலன்றி உனது மணியைக் கொடேன்" என்றான்.

உடனே அரசன் தனவாளை யோங்கி, வேதியன் முடியில வெட்ட, அவ்வேதியன அக்கணத்திலேயே சிவலிங்கமுருத்தெளித்துக்கொள்ள வெட்டு சிவலிங்கத்தின முடியில வீழ்ந்தது.

வெட்டு விழுந்ததும லிங்கத்தின முடியிலிருந்து இரத்தம் பெருக ஆரம்பித்துவிட்டது அதைக்கண்டதும அரசன மனம பதறி "ஐயோ! நான என்ன காரியம செய்தேன மகா பாவியானேனே!" என்று முகத்திலறைந்துகொண்டு தரையில வீழ்ந்து அழுதான பிறகு, அரசன், சிவலிங்கத்தைத் தனது இருகையாலுந் தழுவி "ஐயனே! பாவியாகிய யான இந்த இக்கறுத்தான வந்தேனோ?" என்று கூறிப் பெரும்பயத்தைக் கண்ணீர் சொரியத்து பரமுற்றுத் தன்னுடைய வஸ்திரத்தால் பரமனது திருமுடியிலிருந்து ஒழுகும இரத்தத்தைத் துடைத்தான. துடைத்ததும இரத்தம மேன்மேலும பெருகிக்கொண்டேயிருந்ததே யொழிய அடங்கவில்லை அதைக்கண்டு அரசன மிக்கவருத்தமுற்று விரைந்தெழுந்து அந்தமலை யெங்குமசென்று அளவில்லாத பச்சிலைகளைக கொணர்ந்து சிவபிரான திருமுடியில அவைகளின ரசத்தைப பிழிந்து அவைகளை யரைத்தும பூசினான பூசியும இரத்த நிறகாமல பெருக்கக்கண்டு வேந்தன, "ஆ! இனி என்ன செயவேன, இந்தப் பொய்யுடலைத் துறப்பேனல்லது சுமக்கேன" என்று கூறி அங்கிருந்த கல்லில தன்னுடைய சிரசை மோதிக்கொண்டான உடனே சிவபெருமான சிவலிங்கத்தினின்று தோன்றி, 'அனபனே! நில்லு, நில்லு" என்று கூறித் தமது கையால தடுத்தார.

இப்படிப் பரமசிவன தடுத்ததும அந்த லிங்கத்தின முடி மீது இரத்தம் வராமலிருக்கக் கண்டு சொல்லறகரிய மகிழ்ச்சி கொண்டு இரண்டு கரங்களையும சென்னிமேற் சேர்த்து, "ஐயனே! மாலயன காணாத்திருவுருக்காட்டி எனக்கருள புரிந்த ஈசனே! இனி என் குறைகள யாவும ஒழிந்தன" என்று கூறி பன்முறை தோத்திரஞ்செய்து, "கருணையங்கடலே! சினந்து வாளால் வெட்டிய தீமையை மறந்து என்னை யாட்

கொண்ட நினக்குயான் என்ன கைமமாறு செய்யப்போகிறேன்; எண்ணிலலாத பிறவிகளெடுத்துக் களைத்தேன். இன்னமும் பிறந்து துயரக் கடலில் மூழகாத வண்ணம் என்னை நின திருவடி சேரப்பாய, எனக்குப பிரமனுடைய பதவியும் வேண்டாம. விஷ்ணுவினுடைய பதவியும வேணடாம; இந்திரனுடைய பதவியும வேண்டாம, உனனடிவாழ்த்தலே வேணடும." எனச சொலலித் துதித்தான் அரசன.

இப்படி மன்னன் தனனை மறநது ஈசனைத துதித்ததும பரமகருணை நிதியாகிய இரத்தினசலேசுவரா, மனமிரஙகி, "மனனு! மனத் துயரததை விடு" எனத தேறறி, அவனது தலைமீசை தானெடுத்துவநத மணிச சிரததைப பொருததி எமது இறைவன அளவிலலாத மகிழசசியடைநது, "மனனனே இனனும சிலகாலமிருநது இநத உலகததை யாள, பின அரசுரிமையை உன புதலவனுககாககி உனனை எமது திருவடியை விட்டுப் பிரியா நெறியில் வைபபோம. அன்றேல, எமககு நீ செய்த வழிபாட்டிறகு மிகவும மகிழநதோம, உனககு வேண்டு வரஙகளைக கேளாத நகிறோம." என்றா

அரசன், "ஜகதீசா! என குலத்தவாகள எபபொழுதும உனககுப பொன்னி நீா கொண்டுவநது அபிஷேகஞ் செயவிககவேணடும. கடைசியில அவாகள நறகதி பெறவேண்டும. இராசலிஙகம எனகிற பேர உனககிருகக வேணடும. அநதப பெயரை வகிததபேருக்கு நறகதி யளிததல வேணடும. இநத மலைக்கு மணிவரை யென்றே பெயரிருக்கவேண்டும். உன்னைத திருமுடித தழுமபனென்று யாவரும துதித்திடல வேண்டும உனககு அபிஷேக நீரெடுககக் கூட்டமளிப பவரும, பெறறெடுபபனை செய்து வைபபோரும, நீரெடுத்து வருவோரும, உனககு வேணடுவன சோாவிலலாமல கொடுப பவரும இநத வையகத்தில மிகுநத செல்வவான்களாக விருநது உனது இணையடியை வாழ்ததிடல வேண்டும. அண்ணலே!

தங்களது திருவுளப்படி இப்புவியில் யான்சிறிது நாளிருந்து அரசு புரிந்தபின் உம்முடைய திருவடி சேரவேண்டும். என்னது புதல்வன் இந்தப் புவியைத் தனியரசு செய்யத்திருவருள் புரிந்து அவனும், அவன் வழியோரும் நற்கதி யடையும்படி செய்யவேண்டும் எனக்கேட்டான். பக்தபராதீனனாகிய பார்வதி மணாளன், அரசன் கேட்ட வரங்களனைத்தையும் தந்து லிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தார்.

பிறகு அரசன் பரமசிவனை விட்டுப் பிரிய மனங்கலங்கி, அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மனமுருகிய வாறே சென்று கோயிலின் புறம்பே வந்து, அம்மன் சந்நிதிக்குச்சென்று தேவியை வணங்கி வலம் வந்து தோத்தரித்து தேவியிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மாணிக்க மலையினின்றும் கீழிறங்கி, தன்னுடைய நாடாகிய ஆரியநாட்டை யடைந்தான். பிறகு மங்கலமாநகர் வந்து சிங்காதனத்து வீற்றிருந்து மன்னுயிரைக் காத்த தாய்போலிருந்து அரசு செலுத்திவந்தான்.

சிறுருயா அருள்பெறு சருக்கம்

பல வளங்களும் நிறையப்பெற்ற சோழ நன்னாட்டில் குழித்தண்டலை யென்னும் ஊரில் இடையர் குலத்தில் ஒருவர் பிறந்தனர். இவர் சிவபிரானது திருவடிமலரன்றி வேறொன்றையும் சிந்திப்பதில்லை. சதா அதிலேயே தியானமாக யிருப்பவர். பஞ்சாக்ஷர மந்திர ஜபம் தினந்தோறும் செய்து வருவார் இவர் வயதிற் சிறியர். ஆயினும் மெய்யன்பு செய்வதில் மிகவும் பெரியர்.

இவர் எப்பொழுதும் மாணிக்க மலைக்கு தம்முடைய பசுக்களை யோட்டிக்கொண்டு அங்கு ஓர் சாரலில் மேய்த்து வருவது

வழக்கம். அங்கிருந்து பசுக்களை மேய்த்தபிறகு ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு பெருங்குடத்திற் பாலைக் கறந்து அப்பாலைச் சுமந்து கொண்டு மலைமேலேறி சிவபெருமானுக்கு மெய்யன்புடன் அபிடேகஞ் செய்து வருவார்.

இப்படி யிருந்து வருகையில் பாற்குடத்தை வைத்துவிட்டு வேறொரு வேலையிலிருந்து குடத்தினருகே திரும்புகையில் அங்கு ஒரு காகம் அப்பொழுது வந்து அந்தக் குடத்தைக் கவிழ்த்து விட்டு ஓடி விட்டது. அதைக்கண்ட சிறுவனார் மிகவும் பயந்து தரையிற் புரண்டு அழுது ஐயோ! ஈசனுக்கபிடேகஞ்செய்ய வைத்திருந்த பாலாயிற்றே, இனியென் செய்வேனென்று கலங்கினார்.

பிறகு ஜகதீசனை நினைத்து "என் ஐயனே! உனக்கபிடேகமாட்டுவிக்க வைத்திருந்தபாலைக்காகங் கவிழ்த்துவிட்டமையால் இனி நான் பொய்யனானேன் என்னுயிரை விடுதலுண்மையே" என்று முறையிட்டழுதார்.

காருண்ய மூர்த்தியாகிய பரமசிவன் அவர் மீதிரக்கங் கொண்டு தேவியாரோடு இடபவாகனத்தின்மேலெழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்து, தன்னை மறந்து நிற்கும் ஆயனாரைப் பார்த்து, "அப்பா! இப்பாலை முழுதும் என்மேனியே யாதலால்" இந்த வெறுப்பில் சிந்தியாமல் வீணேயிற்றென் றெண்ணாதே குற்றமற்ற எமது திருமேனியைக் குளிரச்செய்தபடியால் நாம் மகிழ்வுற்றோம்" என்றார். உடனே அன்பர் பரமானந்த பரிதராகி ஈசனைப்பணிந்து என் ஐயனே! முன்னம் வேளைக்காய்ந்ததுபோலச் சொல்லுதற்கரிய பெரியபிழையைச் செய்த காகத்தையும் எரித்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அடியார் உள்ளத் தெண்ணிய எண்ணத்தை முடித்தருளும் சிவபெருமான் ஆகாயத்திற் பறக்கும் காக்கையைத் தமது செங்கண்ணால் நோக்கினார். அக்கணமே அந்தக்காகம் எரிந்து தரையில் வீழ்ந்தது. அதுகண்ட சிறுவனார் "என் அப்பனே! ஏழையின்மேல் வை[illegible] கருணைக்கு யானென்ன

செய்யப்போகிறேன். நினக்கு அடிமை செய்வதல்லால் வேறொன்றும் புரிய அறியேன். கருணாகரனே! கடலெழுமமுதே! கண்ணுதற் பெருமானே" எனத் துதித்தார். இப்படித் தன்னை மறந்து துதிபுரியா நின்ற தம்முடைய பக்தராகிய சிற்றியனாரை ஈசன் பார்த்து உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது கேளென்ன அவர் மனமுவந்து "என்னையனே! இந்தப் பிறவித் துன்பத்தை இனியான் சகியேன். அதனை நீக்கி உமது பாதார விந்த நிழலிற் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்று வணங்கினார். அப்படிக் கூறி வணங்கி நின்ற அன்பரைப் பார்த்து "நீ கேட்ட வரத்தைக்கொடுத்தோம்" என்று கூறி அவரைத் தம் பாதநிழல் சேர்த்தனர். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்து மகிழ்ந்தார்கள்.

வயிரப் பெருமாள் மலைகாவல் பெற்ற சருக்கம்

தொண்டை நாட்டின்கண் மிகவும் சிறப்புற்றோங்கிய காஞ்சிமாநகரில் ஆயர் குலத்தில் ஒருவர் பிறந்தார். அவர் பஞ்சாக்கரமும், விபூதியும், ருத்திராக்ஷமுமே பொருளெனக் கொண்டவர். பரமசிவனுடைய பக்தர்களிடத்து அன்புடையவர், அவர்களுக்கு ஆடைகளுதவி அன்னமளிக்கும் புண்ணிய சீலர்.

இவருக்கு ஒரு தங்கை யிருந்தனர். இந்த அம்மாள் மகா பதிவிருதா சிரோமணி. எல்லாரிடத்திலும் தாயைப்போன்ற அன்புடையவளாயிருந்தாள். இவளை ஒருநாள் இவளுடைய மாற்றாள் அவமதிப்பாகப் பேசினாள். அதைப் பொறாமல் சிவபெருமானிடத்து மெய்யன்புடையவராகிய தன் தமயனிடம் சென்று அவ்விடம் முறையிட்டாள். அவர் "நீ ஏன் வருந்துகிறாய்? காரணமென்ன? [illegible]" என்று கேட்டார். அவள் என்ன

மாற்றாளுடைய குழந்தை பூசைப் பாத்திரத்தைத் தொட்டது. அதைத் தொடாதே யென்று விலக்கி விட்டேன். அக்குழந்தை அழுதது. அதைக்கண்டு மாற்றாள் குழந்தையை யப்புடைத்தது மன்றி மிகக் கோபத்துடன் என்னிடம் வந்து என்னைத் திட்டி "நீ பிள்ளையைப் பெற்றிருந்தாலல்லவா தெரியும், மலடியானதால் தான் இப்படிக் குழந்தையைச் சினந்தாய்" என்று கூறி என்னை யிகழ்ந்தாள். அந்தோ! இவளிடம் இந்தப் பேச்சுக் கேட்க நான் என்ன பாபஞ் செய்தேனோ தெரியவில்லை. முனிவர்களுக் கிட்ட சாபமாக விருக்குமோ? என்னுடைய குருவின் வார்த்தையை மறுத்ததால் வந்ததோ, அல்லது குல தெய்வத்திற் கிழைத்த பிழையால் சேர்ந்ததோ அறியேன்" என்று கூறிக் கண்ணீர் விட்டாள். அப்படி அழுது வருந்தும் தன் தங்கையைப் பார்த்து அந்த பக்தன் "அம்மா வருந்தாதே. சிவபெருமானது உன் குறையைத் தவிர்ப்பார். யானொரு மகவை ஈசனருளு மட்டும் நான் பல தலங்களுக்குச் சென்று எம்பெருமானைத் தரிசித்து வருகிறேன், நீ இங்கிரு" எனக் கூறி சிவபெருமானையும் காமாட்சியம்மையையும் தியானித்துத் துதிபுரிந்து தன்னை மறந்து நிற்கையில், "பலதலங்களும் சென்றுவா; அப்பொழுது உனது எண்ணம் நிறைவேறும்" என ஓர் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டதும் மகிழ்ந்து. பக்தியோடு" அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு சிதம்பரம் வந்து நடேசப் பெருமானது திவ்ய தரிசனம் கண்டு ஆனந்தமடைந்தார். பிறகு முறையே பல தலங்களை யடைந்து அங்கங்கு ஈசனது திவ்ய தரிசனஞ் செய்து கொண்டு திருப்பாத்துறை வந்து சிவபெருமானையும் தேவியாரையும் தரிசித்துப் பிறகு குழித்தண்டலை வந்து சேர்ந்தார். அங்கு காவேரிநதியில் ஸ்நானஞ் செய்து அருகேயுள்ள கடம்பந்துறைப் பெருமானையும் தரிசித்துப் பின் அதற்குத் தென்பால் விளங்கா நின்ற மாணிக்க மலையைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு அதனை யடைந்து அம்மலை மீதேறி முதலில் விநாயகரைத் தொழுது அங்குள்ள பொன்னிடம் திருப்பாதை கண்டு [illegible]கு வணக்கஞ் செய்து பஞ்

சடாசரஜபம் செய்து "என் அப்பனே! ஆலாலமுண்ட பரமனே! கருணாகரனே! என் கோரிக்கை நிறைவேறுமாயின் என் தலையைத் தருகிறேன்" எனப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார். அந்த மலையிலேயே ஒரு மண்டலமிருந்தார். அப்போது ஒருநாள் அவருடைய கனவில் எம்பிறைவனாகிய இரத்தின சபேசுவரர் ஓர்வயோதிகப் பிராமணனாகத் தோன்றி, "உனது குறையை நீக்கினோம்; நீ உன் பட்டணம்போ; தெரியவரும்" என்று கூறி மறைந்தருளினார். பிறகு அவர் மனக்கவலை தீர்ந்து "ஐயனே! பரமபொருளே! அநாதி முதல்வனே! நினது கருணை பெற்றவர்க்குக் குறையேதுமுண்டோ" வென்று கூறிக் கங்காதரனைத் துதித்தெழுந்து மலையை வலம் வந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து மனக்களிப்புடன் அவ்விடம்விட்டு நீங்கித் தன்னகரம் நோக்கி வந்தார். வரும் வழியில் மீண்டும் ஈசனைப் போய்த் தரிசித்து வருவோமென்ற எண்ணங்கொண்டு மலையை நோக்கித் திரும்பினார்; பிறகு "ஐயோ! நான் மீண்டும் மலைக்குச் செல்வேனாயின் ஈசனுடைய கட்டளையை மீறினவனாவேன். செல்வது கூடாது" என்று நினைத்து மலைக்குச் செல்லாமல் வழியே திரும்பி தன்னுடைய பட்டணம் வந்து சகோதரியின் கிருகத்திற்குள் நுழைந்து அவளுக்கு ஆண்டவனுடைய விபூதிப் பிரசாதமளித்து, ஈசன் தமது கனவிற்றோன்றித் திருவருள் புரிந்ததைக் கூறி மனமுவந்தார். அவரது சகோதரியும் ஈசனது கருணைக்குகந்து இடைவிடாமல் அவரையே தியானித்து வந்தாள்.

பிறகு அவள் கர்ப்பந் தரித்து ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அவனை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தாள்.

இப்படியிருந்து வருகையில் அவளது சகோதரன் தான் பரமசிவனுக்குத் தன் தலையைத் தருவதாகக் கூறி பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டதை மறந்துபோனான். அப்பொழுது அடியார்க்கடியவனாகிய பரசிவமூர்த்தி [illegible] கனவில் தோன்றி "ஐயன்

உன் பிரதிக்ஞைப்படி தலையைக் கொடுக்க வில்லை, மற்றதனை போலும்" என்று கூறி மறைந்தார். பிறகு அவர் விழித்துக் கொண்டு அநாதி முதல்வனாகிய சிவபெருமானைத் துதித்து, தியானஞ் செய்து பொழுது புலர்ந்ததும நித்யகடனை முடித்துக் கொண்டு தன் சகோதரியிடம் சென்று "வாட்போக்கி யெனனும திவ்விய தலத்திற்குப் போய்வர வேண்டு"மெனச் சொல்லி அவ் வுத்தமியோடும் இன்னும சில சுற்றத்தாரோடும புறபபட்டார். புறபபடுமுன்னர் கையில ஓர வாளையு மெடுததுக்கொணடு மெய் யன்புடன் இரத்தினகிரியை நோககி நடநது குழித்தண்டலை வந்து சேர்ந்து அங்கு பொன்னி நதியில் ஸ்நானம செய்து அங் கிருநது தனது சகோதரி முதலானவர்களோடு புறப்பட்டார்.

அவர மலையை நோககிப போகும்போது தன்னுடைய சிரசில் இருகரங்களையும் குவிததுக்கொண்டு துதி புரிநதுகொணடே போனார். அவருடைய உறவினாகள் சிவசிவ வெனச சொல லிககொண்டே அவரைச சூழநது சென்றாகள். அந்த அன் பர் மாணிககமலையை நெருங்கினதும, காசிபன முதலாகிய இருடி கள் எமபெருமானைத் துதி புரிவது செவியிற பட்டதுகண்டு அகங் குளிர்நது ஆனநதமடைநது புளகாங்கித முற்றார். பிறகு மலையை யடைந்து அதன் மேலேறி அங்குள்ள சிவயதீர்த்தத்தில தன் சகோதரி முதலானவாகளை மூழ்குவித்து அவர்களை ஈசன் ஸந்நிதிக்குச் செலலுமபடி சொலலித் தானும் அந்தத தீர்ததத் தில ஸ்நாநஞ் செய்து பக்தியோடு பஞ்சாக்கர ஜபஞ் செய்து விபூ திருததிராக்ஷமணிநது புஷ்பங்களாலும தன்னை யலங்கரிததுக கொண்டு தான கையில கொண்டுவநத வாளையரையிற் சொருகிக் கொண்டு சநநிதியை நோக்கிச சென்று முதலில விநாயகரைப பணிநது, "இடாதொலைத் தருளவேண்டு"மெனப பிரார்த்தித்துக கொண்டு பிறகுபொனனிமை பீடத்தைபபணிந்தார். பின் கோயிலை வலம் வநது சிவபெருமானை அநேகவித மாகத துதிபுரிந்து சந் நிதிக்கு மேற்கப பக்கத்தில்நின்றுகொண்டு, "என்னை யாட்கொண் டருளவேண்டும். என் மீதுமோ[illegible]வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

என்னப்பனே! இம்மையில் நாதனே! ஈசனே நீயே யென்னக் காண் " எனப் பிரார்த்திக்கையில், அஞ்சேல், அஞ்சேல், உன் தலையை எமது பாதத்தில் அணிந்திடுவோம்," என்றோர் ஆகாய வாக்குண்டாயிற்று.

அந்த ஆகாய வாக்கைக் கேட்டதும் ஆனந்தமடைந்து வீர சிங்கக் கோலத்துடன் பொற்பாறையண்டை வந்து நின்று, வாளை நிறுத்தி அதன்மேல் "என்னப்பனே! ஆலாலமுண்ட பரம் பொருளே! தயாநிதியே! சர்வசங்காரமூர்த்தியே! சங்கரா! சம்போ"வெனத் துதிகூறிப் பாய்ந்தார். உடனே அவருடைய தலை வெட்டுண்டு அந்தப் பாறையினின்று மலையுச்சி சிக்குச்சென்று ஈசன் சன்னிதானத்திலிருந்து புன்னகையுடன் தோத்திரஞ் செய்தது.

இதுகண்ட அவருடைய சகோதரி முதலியவர்கள் "அந்தோ! " என சகோதரிகருமகவுண்டானால், என் தலையை உனக் களிப்பே"னென வேண்டி வந்தனர் போலும். இந்த மருமம் நமக்குத் தெரியாமற் போயிற்று, எனப் பராமசசரியமும் துக்கமு மடைந்து தங்களுடைய நகரத்துக்குத் திரும்பினர்.

அந்தத் தலையானது அங்குள்ள வேம்பின் கீழ் ஓர் லிங்கமாய் நின்றது. அப்பொழுது அந்தணர் பிரார்த்தனை செய்தனர். அக்கணத்தில "இந்த லிங்கத்திற்கு எப்போதும் பூசாராதனை புரிக" என ஒரு ஆகாய வாக்குண்டாயிற்று. அவரது வைராக்கியத்தின் காரணமாக அவருக்கு வையிரப் பெருமாளெனும் பேருண்டாயிற்று.

பொன்னிடும்பாறைச் சருக்கம்

திருவாரூர் எனனும் சிவய க்ஷேத்திரத்தில்வசித்தது வந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தமது தோழனாகிய சேரமான் என்னும் அரசனைக் காண, அவன் வசித்துவந்த கொடுங்கோளூர் என்னுந் திருநகருக்குச் செல்லக் கருதி அடியார்களுடன் புறப்பட்டு கா

[illegible] பரிசுத்த [illegible] ஜோதிமலையைத்
தரிசிக்கச் சென்று [illegible] [illegible] தம்பம் [illegible]
தரிசித்து வணங்கித் துதிபுரிந்து பிறகு திருப்பாய்த்துறைக்கு
எழுந்தருளி அங்கு இறைவனைத் தரிசித்துக்கொண்டு கடம்பர்
கோயில் வந்து கடம்பவனநாதரைப் பணிந்து தமிழ்ப்பாமாலை
புனைந்து அப்பரம்பொருளுக்குச் சாத்தி ஆனந்தமடைந்து, அங்
கிருந்து மாணிக்கமலை நோக்கிச் சென்றனர். அந்த மலையினருகே
சென்றதும் அவருக்கு அது ஓர் ஜோதி லிங்கமாகக் காணப்
பட்டமையால் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் "ஆ!, இதிலெங்கனேயான்
பெற்றவனெனத் திகைத்து நின்று அங்கிருந்தே தமிழ்ப்பாப்
புனைந்து ஈசனைத் துதித்துத் தமக்குப் பொன் வேண்டுமெனப்
பிரார்த்திக்க, அவருக்கு ஈசன் திருவருள் புரியக் கருதித் தமது
பூதகணங்களை யழைத்து அம்மலைப் பாறையில் பொன்னைக்
கொணர்ந்து சொரிய ஆக்ஞாபித்தார். பூதகணங்கள் அவ்வாறே
பொன்கொணர்ந்து பறையிற் சொரிந்தன. அவைகளை நாயனார்,
எடுத்துக்கொண்டு பரமானந்தமடைந்து தன்னை மறந்து தமிழ்ப்
பதிகம்பாடித் துதிபுரிந்தனர். ஈசன் அங்குள்ள ஒன்றுபாதி
என்னுமிடத்தில் அவருக்குக் காட்சி தந்து "வேண்டும் வரங்
களைக் கேட்க"வென நாயனார், "என் அப்பனே! இந்தத் தலத்
திற்கு வந்து திருநீலகண்ட தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்த
வர்களும் இந்த மலையைத் தரிசித்தவர்களும் முத்தி பெறு
தல் வேண்டும். உனது கீர்த்தி பொருந்திய லீலைகள் இந்த உல
கத்தில் பிரசித்தியடைய வேண்டும்" என வரங்கேட்டனர். நீல
கண்ட மூர்த்தி அவர் விரும்பியவாறே வரமளித்து லிங்கத்துட்
மறைந்தனர். பிறகு நாயனார் எம்பெருமானை வணங்கி அவரது
கருணையை நினைந்து நினைந்து உருகிப் பன்முறையும் துதிபுரிந்து
அங்கிருந்து மலை நாடேகினர்.

வாட்போக்கிப் புராண வசனச் சுருக்கம்.

முற்றிற்று.

சிவகணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாட்போக்கிப்புராணம்.

காப்பு

'பெரும்புவன மேவற்றினையும் பெற்றவொரு சிறறுதரக்
கரும்பினேடு மொருமுக்கட் கனியும்வீற் றிருந்தருளுந்
திருந்துமொளி மாணிக்கத் திருமலையிற் சிறந்தென்று
மிருந்தருளும் வேழமுக னிணையடித்தா மரைபணிவாம்.

பாயிரம்

வாழ்த்து

அறுதொழிலந் தணர்வாழ்க வானினங்க டழைக்கமழை
யுறுமுறையிற் பொழிகவேந் தோங்குகவின் னவர்மலிக
முறைப்பயிலு மறைதழைவா முகாநெறி தாழ்கபொறை
நிறைபெறுபூ தலம்பொலிக நீடுகசை வமுமன்றே [க]

நூற்பயன்

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

மதிதவழும் வாட்போக்கி மாதேவன் பூன்மியத்தை
மகிழ்ந்து கேட்போர்
நிதிபலவு நனியெய்தி நிலம்புரந்து மகவுயிர்த்து நீடு வாழ்ந்து
விதியுலகு முதலாய விண்ணுலக போகங்கள் வெறுககத் துய்த்து
நதியணியு நம்பெருமான் றிருக்கயிலை யெநநாளு நண்ணி
வாழ்வார் [உ]

கடவுள் வாழ்த்து

சிவத்தைப் போற்றல்

கலிவிருத்தம்

மன்னிய மணிமறை மன்ற நீதொரு
இன்னருளுதவுவான் கனக மெய்திற
பன்னக வயவரி பலருங் காணுறக
கொன்னடம் புரிகழன முடியிற கொள்ளுவாம [௧]

சத்தியைப் போற்றல்.

குஞ்சித பததொளி குறித்து நோக்கின
றஞ்சன்மி னெனவுயிரத தொகுதி யாவைக்கு
மஞ்சென வருணமழை வழங்கு நாயகி
செஞ்சரணிணைமலர் சென்னி சேர்த்துவாம் [௨]

இரத்தினகிரீசுவரா துதி

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

ஊர்ந்த நான்மறையின சிரத்தொளியைச சித்தாந்தத்
தெளிவை யன்பார்
பார்ந்த விம்பமலைப பசுந்தேனைக் கலந்தவொரு
பாலை வேலைக்
கார்ந்த வாலால முண்டவிண்ணகாத தருள்கருணைக்
கடலை நாளு
மோர்ந்த வாட்போககி மாணிக்க மலைக்கொழுந்தை
யிறைஞ்சி வாழ்வாம [௩]

சுரும்பார்குழலம்மை

அரும்பாருந் தனதடமு மங்கலநா ணணிந்தகண்டத
தழகுந் தோடு
கரும்பாரும் பசுந்தோளு மதிமுகமுங் கருணைபொழி
கமலக் கண்ணு
மிரும்பாரும் பொன்னுலகு மேத்தவடி யவர்வாழ்த்த
வெதிரின் றுளுஞ்
சுரும்பாருங் குழலுமையா ளிணையடித்தா மரைமுடிமேற
சூடி வாழ்வாம [௪]

அருள்பொழிவிநாயகா

கொச்சகக்கலிப்பா

இருவினையும விடமாமை யிடகல வாணவத்தின்
விரிவுதரு வலிசாய விரைந்துசுழல கறங்கேபோல்
வருபிறவிக் கோடையினால வாடாம னுயிர்தளிர்ப்பக்
கருணைதழை பொழியுமொரு கடாக்களிறறை வணங்குவாம்

குமாரக்கடவுள.

மாயனிருகை விரலசோதிப புடைவீசி யிருமாந்து
முன்னிருகை யானைபொதது முாககனைந்து இரிந்துழலு
மென்னிருகைத தொழுமபேறு திருசரண முளரியுடன்
பன்னிருகை படைததருளும பாலகனைப பரவுவாம [௮]

திருநந்திதேவா.

மருவந்த தவசீழல் வாசவனு மாலயனும
வெருவந்து புடைவிலங்க விலக்குதிருப பிரமபேந்தி
ஒருவனபி னெமையாளவோ னுலகக நடாத்தியரு
ளருணந்தி யடிக்கமல மககக்கமலத திருத்துவாம் [௯]

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனா.

பொங்குபுன லிடுமேடு புனலோடு மோடாம
லிங்கெவரு மதிசயிபப வெதிரேறச சமண்கையர்
துங்கமலி கழுவேறத தொடாந்தவரை வாதிலவென்ற
சிங்கமறைக குருவையிரு சேவடிசென னியிலவைப்பாம் [௰]

திருநாவுக்கரசுநாயனா

வெறபிணையா மடலவேழம வேகமவிடுத் தடிதாழ்த்தி
யற்புதமா மெனுமபடிநீற றறைமலாப்பூந தடமாக்கிப்
பறபலாப்பாத தகங்குழைபப பல்பிணியார்த் திட்டவொரு
கற்புணையாற் கடல்கடந்த கவிக்கரசைப் பரவுவாம் [௰௧]

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

அப்புயப்போ தமர்ந்தோனும் அலைகடல்வாய்த் துயின்றோனு
முப்பாகளியா வருமபிறரு முணர்வரிய திருவடிக
ளிமபரிறபா ரீடந்தோய விருமுறைநள் ளிரவினிடை
நம்பனைதது தெனநடத்து நமபியையன புடன்பணிவாம்

மாணிககவாசகசுவாமிகள.

சீட்டநெடுந தெருவினிடைக் குறுநரியின் குலமனைத்து
மாடல்வயப பரியாககி*யைங்கதியின் முறைநடப்பத
தோடவிழ்பூந கொன்றைபுனை தோன்றனமறைப பரியிலவரம்
பாடலபுரி வாதவூரப பாவலனைப பரவுவாம [௰௩]

அறுபததுமூவா.

மறவுறற புறசசமய வழியனைததும பிழையென்று
குறைவறற பேரன்பாற குருலிஙக சஙகமததி
னுறுபததி நெறியேவாககு முணாத்துத்தலைசெய்தெனையாண்ட
வறுபதது மூவாகளபொன னடிககமல முடிககணிவாம [௰௪]

ஆரியராஜன்.

ஆரியரா . யிரஙகோடி தோனறியபோற சுடாமணிககாக்
காரியல்கண் டனைபபொனனிக கடநீரா யிரமாட்டப
பூரியெனப பாததிரததிற பொசிவாசி தரமுனிநத
ஆரியமன னனைநாளு மககமலத திருததுவாம [௰௫]

வைரபபெருமாள.

அறறமில்காரு சியிறபிறநது வாயர்குலத தவதரிததுக்
குறறமிலா வுடனபிறநதாள் (1) குழவிபெறத தலைபலியா
யுறறுதவி மாணிகக வோஙகனறபெம மானருளைப
பெறறெனையாண் டருளவயிரப பெருமானைப பரவுவாம்

* மலைகதி,மயூரகதி,வியாசகிரகதி,வானரகதி,விடபகதி.

1: பாலன்.

சிற்றுயனா.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம

(2) ஆனஞ்சு பரம்பரனுக காட்டுவான் பாறையில்வைத்..
தகலக காக்ந
தானஞ்சுங் கவிழ்ப்பவுயிர் வெறுப்பனென வரைமுழுதுந
தாமே யெனத
தேனஞ்சு மொழிபாகா தெளிவிபபச சாயபராயததியக் காக
மூனஞ்சு கிழவருளன ற்றறசிறரு யனைநாளு முளததுள
வைபபாம[கஎ]

மற்றைச சிவ நேசாகள்

கொச்சகபபா

நாவலநதீ வாதியனிஞு ஞாலததிற சீ்தததான
மூவகைய காலதது முறைமைபின்நிற நிறபபாது
மாவடுவை யனையவிழி பஙகையொரு பஙகுடைய
தேவாபிரான் •றொழுமபேறற திருததொணடத தொகை
பணிவாம [கஅ]

நூல் செயததறகுக காரணம்

அறுசீரடியாசிரிய விருததம்

பூனனமேவே தநதொ குதத முனிவர ளுருளாய சூதன்
சொன்னவாட் போககி மேன்மை தூயசெந தமிழி னூலே
தன்னிக ராதி சைவத தானிகா தலததோ ரனபாய்ப
பன்னுவா யென்ன வன்னோர் பணிகொண்டு புகலவன
மாதோ[சகூ]

அவையடக்கம்.

சூதமா முனிவன றோநது சொனனமுன னையபு ராண
மோது நீருததி தன்னுண முகநதிடுங கலசம போல
ஏதமில சிலவே யான்கொண டியயபுகேன் கலைகள முறறு
மோதிய நல்லோ ரியாரு முவநதுரைத திடுவரென்றே[உ0]

---

2 ஆனஞ்சு—பஞ்சகௌவியம்

கொச்சகப்பா

அக்கரவ மணிநதபிரா னமர்ந்துறையும் வாட்போக்கி
மிககபுரா ணந்தமிழால * விஞ்சையர்மு னியான்மொழிந்த
ற்ககவனக குழுவினைதிா தகைசிறிது மறியாத
கொககினங்க ணடைகாட்டிக் குறைகாட்டும் படித்தாமால்
ஆகத திருவிருத்தம் உக

சிறப்புப் பாயிரம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருததம்

அன்னமார வயல்சூழ மாணிகக மலைபி
ஞரிய மொழிப புராணததைக்
கன்னலூ தேனு மமுதமும போலக்
கனிநதசெந் தமிழினுற செய்தான்
பன்னுசெந தமிழ்க் ககததியன் போலப்
பாரினில வநதவ தரிதது
மன்னுதென கயிலை மாநகா மருவும
வைததிய நாத தேசிகனே [க]

பதிகம்.

அறசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நிலங்கொளா ரணிய மெனனு நைமிச மான வாறு
மிலங்குமா ணிககக குனற மிருநிலத் தடைநத வாறுந
துலங்குமக குனற மேவுந தொலபுகழ்ச சிறபபி னேடுஞ்
சலங்கொளும வாயு சேடன சாாநதருச சிந்த வாறும [க]
இநதிரன பணிநத வாறு மிடியருச் சிந்த வாறுஞ
செநதமிழ முனிவன் பூசைச சிறப்பொடு ரோம சபபே
ரநதமின் முனிவனபூசித தானருள் பெறற வாறுஞ்
சநதிர காசங் கொண்டு தடவரை பிளந்த வாறும [உ]

ஆகத் திருவிருத்தம் 24.

* கறறுணர்நத புலவா.

புராணவரலாறு

கலிவிருத்தம்

அருந்தவம் வடிவெடுத் தனைய ரியாவர்க்கு
மருந்தினு மினியவர் வாய்மை பூண்டுளார்
கருங்கடல் விடநுகர்ந் தருளுங் கண்ணுதற்
றிருந்தடித் தாமரை மிலைந்த சென்னியார் [க]

வார்சடை முடியினர் வயங்கு கண்மணி
யோசெழு மாலைய ரிலங்கு நீற்றொளி
சோதரு மேனியர் சீரை யாடையர்
காமுகி லெனப்பொழி கருணை நாட்டத்துளார் [உ]

முப்புரி நூலணி மார்பர் மூதுணர்ந்
தெப்புவ னமும்புக ழெய்த நின்றுளார்
றொப்பருங் கலைகளு மோது மாகமுந்
○திப்பிய மறைகளுந் தெளிந்த சிந்தையார் [ங]

முண்டகப் போதென முகம லர்ந்துளார்
புண்டர மூன்றுறப் பொலிந்த நெற்றியார்
உண்டிகாய் கிழங்கயின் றொடுங்கு மேனியார்
தண்டுநீர்க் குண்டிகை தாங்குங் கையினர் [ச]

*கருநிற மானுரி கதுவு மார்பினர்
புரிதரு மஞ்செழுத் துணரும் புந்தியார்
அருமறை விதிவழு வாத தன்மையார்
தெரிவரும் பெருமையார் சில மாயத்துளார் [ரு]

○திப்பியம்—திவ்யம். *கருநிரமானுரி—கிருஷ்ணாஜினம்

நைமிசைச் சருக்கம்.

உருப்படமார் கோடையி னுடற்று 1 மைவனை
நெருப்பினின் றருந்தவ நிகழ்த்து நீரமையார்
வரிக்குயி லழுந்துநீண் மாரி நாள்வயிற்
பெருக்குநீ ரிடைத்தவம் புரியும் பெற்றியார் [௬]

எழுசீரடி யாசிரியவிருத்தம்.

அங்கிரன் வசிட்டன் பிருகுமாரக் கண்ட
னத்திரி கோதமன் கபிலன்
றுங்கமா தவங்கூர் கௌசிகன் மேன்மைச்
சுகன்சதா னந்தன் வான்மீகி
மங்குலசூழ் விந்தத் தகந்தைபைத் தவிர்த்த
மாதவன் கண்ணுவன் மரீசி
சங்கமே கோகரும வியாண்டனை வாயனமச
சதுமறைப பராசர முனிவன் [௭]

துகளறு காட்சி முறகலன் கருணைத்
தூபகா சிபன்றுரு வாச
னிகலறு வாம தேவமா முனிவ
னிசைபெறு சவுபரி யென்போன்
புகழ்பெறு மறைதேர் காவலன் மேலாம்
புலத்திய னதிதிமா தவத்தோன்
முகைபவிழ் கமலப் பொகுட்டிலயிற் றிருக்கு
முதலவனோனா தமனமா முனிவன் [அ]

தளர்வும பெருமை யுரோமசன் குரசன்
சௌனகன் முதலிய வறவோ
ரௌளரூந தவங்க ளிபறறுதற கமைநத
விடஞ்சகத திபாதெனத தெரிவான்
கொள்ளேவண் டினங்கள் கூட்டுணப் பசுந்தேன்
கொழுமட லுடைநது கொப் பளிக்கு
முள்ளளை முளரித் தவிசில்வீற் றிருக்கு
முதலவ னுலகினை யடைந்தார் [௯]

---

1 ஐவகைநெருப்பு-காற்புறமும் எரியவித்த வக்கினியோடு பானுவின் வெப்பம்.

திருவாட்போக்கிப்புராணம்.

அடைந்தழா முனிவர் நான்முகக் கடவு
ளழித்தல முடித்தலம் புனைந்து
படர்ந்தபே ரன்பாற் பரவினா நிற்பப்
பங்கயத் தவிசினை நோக்கி
யுடங்குநீர் நமபா லுறறதென் னேயென்
றுரைககலுந தரைததலை நோறக
இடம்பெறற் கடைநதோ மருளுதி யெநதா
நனறுநன்

அன்னவன் குறையா னேமியொன் றியற்றி
யவிரொளி நிததில மிறைககும
பின்னலவெண் டரஙகக கருஙகட லுடுதத
பெருமபுவி யதனிடைச செலுததி
பின்னதெவ விடஞ்சோந துறறதவ் விடமே
யெய்திநீ ரிருநதவ மிழைககத
துன்னுநற றலமென் றதனுட னடுதத
தூயமா தவரையும விடுததான் ௰க]

விடுததலும பேரன பூவட்டெடுத தொழுத
வேதியனு விரைசசெழுங கமல
வடிததலம போறறி முனிவரர ,விடைகொண்
டாழிமுன செலவதன பின்செனா
றிடாபபட லின்றிப் போநதனா போநத
விலஙகொளி யமைய மநநேமி
நடைபபடா தெனறுந தவபபயிர் வளர்ககத
தக்கதோா தலத்தையுற றதுவே [௰உ]

காமமுந துயாசெய் யறுவகைப் பகையுங
கடிநதவ ரவ்வனந தமககந
நேமியுமு போநதங கிருத்தலாற படிமே
னெறிபுரி நைமிச மென்ன

காமமங் கியற்றிப் பற்பல வேள்வி
நற்றவ மவற்றுட னாற்றி
யோமவெங் கனலிற் சத்திர யாக
முனாற்றியே யுளமகிழ்ந் துறைந்தார் [௧௩]

கலிவிருத்தம்

மற்றவந் நைமிச வனமியா முளமுற
வற்றமின் றுரைசெயற் கருமையே யாயினுங்
கற்றவ ரிகழ்வினுங் காதன்மிகக் கூர்தலா
லுற்றவா றொருவகை யோதுகின் றனமரோ [௧௪]

மேகமுங் கொடிவிடு வேள்வியும் புகையுமெய்ப்
பாகமுந் தீவழுவது பாளைவாய் மரகதப்
பூகமுங் குருமுகைப் பொதியவிழ் நறியபுன்
னாகமுஞ் செறிவது நைமிசா ரணியமே [௧௫]

தாவில்செண் பகம்நீள் சாலமுஞ் சந்தனப்
பூவியன் பொழில்களும் பொதியவிழ் வகுளமுங்
காவியம் பங்கயக் கானமுங் கானுலா
நாவியுங் கமழ்வது நைமிசா ரணியமே [௧௬]

புளினமே வுதலினாற் பூவகந் திடுதலாற்
றெளிவுசேர் புத்தினாற் றிகழ்ந்தபா சொளியினாற்
றளிமுகிற் படிதலாற் சங்கமார்ந் திடுதலா
னளிர்கடற் போல்வது நைமிசா ரணியமே [௧௭]

அண்ணல்வெங் களிநல்யா னையுமடற் சீயமுங்
கண்ணலந் திகழ்மயிற் கணமுமவா ளரவமும்
பண்ணலந் தருகிளிப் பறவையுங் கலுழனு
நண்ணியங் குறைவது நைமிசா ரணியமே [௧௮]

உற்றவ ருலகினுக் குறுதிநூ னெறிமுறை
சொற்றவர் நீறணி தூயவர் மேலைநாட்
பொற்றவர் வழிவுசெய் புங்கவர்க் கன்பரு
நற்றவ ருறைவது நைமிசா ரணியமே [௧௯]

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

ஈற்றன்று பழுத்த நெற்றியன் முற்று
நிலவிய கண்டிகை மார்பன்
சாற்றுமைந் தெழுத்தை மனத்திடை யழுத்துந்
தன்மையன் மெய்ம்மைசால் குணத்தன்
ஏற்றமு மீறுந் தொலைபரிந் தியாந்த
சோதிவா னவனடிக் கமலம்
போற்றுநற் றவத்தோன் புராணமு வாறும்
புகற்றத் தெளிந்தபுந் தியினோன் [உ0]

வேதநான் கினையு மையமுந் திரிபும்
விதண்டையு மின்றியே தெரிந்த்
வாதரா யணமே தகன்சரோ ருகமா
மலர்க்கழன் முடியிசை புனைந்த
சூதமா முனிவன் றமிழ்முனி முதலாந்
தூயமா தவாதமைக் காண்பான்
போதவிழ் நறையாற் காவதங் கமழும்
பொய்கைசூழ் நைமிசம் புகுவான் [உக]

விண்டலைத் தவழுஞ் சீதமா மதியின்
விரிநிலா வெள்ளமு மிமைபோர
பண்வெந் தடைந்து கடைந்தவத் திமபாற்
பரவையு மெதிர்ந்தெனப் பார்மேன்
கொண்டலுக் கிணையா யிணையிலாக் கருணை
கொழித்தருள் சூதமா முனிவ
னெண்டிசை வராகம பழிசகுமா முனிவ
ரெதிர்கொள நைமிசம் புகுந்தான் [உஉ]

கலித்துறை

புகுந்த சூதனுக் கமைவுறப் பொலன்றவி சுதவி
மிகுந்த காதலின் முகமனும் பலமுறை விளம்பி
அகந்தை வேரறு முனிவர ரளவளாய் வைகி
மகிழ்ந்து மற்றவன் மதிமுக நோக்கியே வகுப்பார் [உ௩]

வான நாயக னமர்ந்தருள பொழியும்வாட் போக்கித
தான மேனைமீ சாறறெனச சவுனகன முதலோ
ஞான மாதவ ருரைததலு நனறுநன றெனவோா
மோன மாதவச சூதனுஞ் செப்புவான் முறையால் [௨௪]

பிரமம பதமமே வைணவம பெருமைசால சைவம
பரவு நாரதம பாகவ தமபவு டிகம
உரைசெய் மாாககண்ட மாககினே யததுட ஞேத
விருமை யுநதரும பிரமகை வாததமோ டிலிஙகம [௨௫]

வராகங காநதமவா மனமுடன கூாமமே மறசம
விராக முறறுழி விளஙகுகா ருடமபிர மாண்டம
பராக நீறணி பராசர முனிவரன பாலன
தராத லததெனக் கிவைபதி னெடடையுந தநதான [௨௬]

இலகக மீராறு பததினெண ணாயிர மிறைவற
கலக்க ணூறுமோ ராயிரு புராணமாங கிரநதம
துலகக நாரணற கைமபதை யாயிரந துகளில
ஒலிககு நானகுமோ திமமுயாத தோறகினி யுரைபபாம உன

ஆறு பததொடை யாயிர மிருபுரா ணமுமாம
பாறு பெறறுடைப பரிதியம பகவறகீ ராறும
ஆறு மறறிரண டேறு 0 முதக கவறகென வறிவோா
தேறு விநதவா றுரைததன முணருமின றெளிநீா [௨௮]

சொறற மூவறு பீடேறு புராணததிற சுருதி
கறற நாயகன மாயவ னடிமுடி காணு
நிறற வானசெழுங கறைககளற குறுபதி னிறைநத
கொறற சைவமிம மணிமலைத தகைமையைக குபிலும் [௨௯]

வளமை தஙகிய வெளளிமால வரையிடை முனனு
ளுளம கிழ்நதுமே வுலகையு முதவிய வுமைக்கு
மிளகு மனபுறு தனக்குநாப பணணுய ரிளஞ்சே
யளவ ளாயுறைந திட வரு ளபலன்வீற றிருநதான் [௩௰]

அனையமூவரு பளவளா யமாநதருள காலை
புனைகாள வேலவன் முக்கணன் முகமலா நோக்கிக

0 உதககன்—அககினி தேவன்

கனைக டறபுவி யிடததுநீ காதலித துறையும
புனித மெய்த்தலத துயர்நதெதத தலமபுக லென்றான் [௩௧]
குழவி மாமதி யரவணி யெமபிரான குமரன்
மழலை வாய்மொழி கேட்டலு முளமிக மகிழ்நது
தழுவி யன்பிறை சாலமந தணமிஃ தேனும
மொழிது மியாமெனப புததிர வாஞசையின மொழிவான்
சமபுத தீவினிற சையமால வரைபயந தருளும
பமபு நீரமிகு காவிரி நாடடிறபல் வளஙகூர
செமபொன மாளிகை சூளிகை சேணளந தொளிரு
மமபொன மாநக ரொனறுள தநநிதத தெனபால [௩௩]
ஆஙகு மாணிகக மலைமய மாமெனறு முனபா
யோஙகி யாமுயிரக குறுதிக ளியாவையு முதவி
நீஙக ருமபெருங காதலா லுறைகுவ நினபோற
பாஙகின லவகிய பாவைபோன மகிழசசிகா பணபால [௩௪]
என்று கொன்றையந தாரபுனை மெலவிமெம பெருமான்
அனறு கடடுரைத ததலப பெருமையை யறைய
வெனறி வேலவ னுளஙகொடு விருபப மீதூர
நனறு நன றெனத தாதைதாள் டணிநதன னயநதான் [௩௫]
நயநத வேலவ னநதிதே வருககது நவில
வியநது மறறவன சனறகுமா ரருககதன மேனமை
யியமபி னவன வியாதமா முனிவராக கிசைபப
வயஙகொண மாதவன றமியனேற கவைமுறறும வகுத்தான்
அததி ருததலச சிறபபினை வியாதனே யலலா
லிதத லததிடை யாவரே யியமபுவா நீவிர
சித்த மீன்புற வினவலாற சிறிதுரைப பேனென்
றுதத மோததம வருளுடைச சூதனங குரைபபான் [௩௭]
அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்
இனையநற காதை கேட்போ ரெழுதுவோ ரெழுது விபபோர்
கனைகட லமுத மெனனக் சட்டுரை செயயுந தூயோா
முனைவன தருளினாலே முதல காண்டு பின்னா
புனைபணித தவிசின் வைகும புரநதா ராகி வாழவாா [௩௮]
நைமிசச சருககம் முறறிறறு.
ஆகத் திருவிருததம் ௬௨

மாணிக்கமலைச் சருக்கம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

செய்யதிங் கருப்பு மமுதமும் பாகுந்
தேறலும் போலுமென் குதலைத்
தையலோர் பாகன் றிருவடிக் கமலந்
தாழ்ந்துமே தக்கவம் முனிவன்
பையரா முடிமேற் கிடந்தபா ருலகம்
பழிவினைச் சிமிழ்ப்பினை யொருவி
யுய்யவே திருவாட போகமென் மியந்தி
ணுண்மையை யோதுதற் கமைந்தான் (௧)

றிலாத தவமோர் வடிவுகொண் டனைய
விசைபெறு மந்தஞ் சீருள மே
வேறொரு விடையத் தெய்துறா வண்ணம்
வேட்கைமேன் மேலு மீதூரத்
தேறுமா கேணமி னெனறுபர் சைவச்
சீர்கெழு புராணத்துட் போந்த
கூறுமெய்த் தலமான மியந்துண்மா ணிக்கக்
குலவரை வரவு சொற்றிடுவான் (௨)

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

அழலெனச் சிவந்து நீண்ட வவிர்சடை மவுலி தாங்கி
விழைவுட னக்க மாலை வெண்டிரு நீறு சாத்திக்
குழல்மொழி பாக னுமங் குறிக்குமை மந்தெழுத்து மோதி
பழுமன்ற பயினற் நாவீர பிரமகற் பத்தி னோர்நாள் (௩)

முத்தக முரிஞ்சங் கொம்மை முகிழ்முலை மயிலஞ் சாயற்
கத்திகைக் கருமென் கூந்தற் காமனைத் திரண்ட மென்றோட்
டத்தரி நெடுங்கட் செவ்வாய்த் தளிரிபற் பாவை யல்குற்
புத்தமு தனைய தீஞ்சொற் பூவையோர் பாகத் தெங்கோன் (௪)

சங்கொடு திகிரி தாங்கித் தண்டுழாய்த் தெரியல் வேய்ந்து
பொங்கொளி பசும்பொற் றூசு புனைந்துநீர்ப் புணரி யாடை
யங்கணமா ஞால முற்று மருமபிய நாபி பூத்த
பங்கயச் செங்க ணாகப் பாம்பணை துயிலு மேலோன் (௫)

என்னுதற் கரிய வேத வேழிசைக் களிவண் டார்ப்பப்
பண்ணினு மினிய தீஞ்சொற் பாமக ளுவின் வைகக்
கண்ணகன் ஞால முற்றுங் காதலாற் படைத்த வாசத்
தண்ணறுஞ் செழும்பொற் றேட்டுத் தாமரைத் தவிசின்
வாழ்வோன் (சு)

விண்ணவர் வணங்கிப் போற்ற மெல்லிய லரமபை மாதா
தண்ணிலாக் கற்றை கானுஞ் சாமரை யிருபால் வீச
வொண்ணுதற் சசிமென் கொங்கை யுகளமாா புழுகக் நாற்
கோட்
டண்ணலங் களிற்று லாவு மாயிரங் கமலக் கண்ணன் (எ)

அங்கியங் கடவுள் வீசு படூலசெழு பாசத் தண்ணல்
சிஙகவெள் ளெயிற்றுப் பேழுவாயச் செருவிக னிருதி
வேநதன
பொங்கொலிப் புணரி மன்னன் பொரியழற் சகாயன் முக்கட்
சங்கரற் குவநத நண்பன் றனிவிடைக் கொடியீ சானன் (அ)

பாயிருட் படலங் கீறும் பன்னிரு தபனா தெய்வ
மீயுயா விமான வூர்தி மேவரு மிருவ ரண்ம
ரோய்வறு விடைக் டாவு முருத்திரா பதிற்றுன் மற்றோ
சேயுயா விசும்பின் வைகுந் தேவாமுப் பத்து மூவா (கூ)

சித்தா சாரண ரியககா தேன்பிழி மகதி யாழ்நல
வித்தகா கருடா விச்சா தாருட னுரக வேந்தன்
இத்தகை நாற்பத் தெண்ணு யிரமுனி வராகண மற்றோ
ருத்தம மேருக்குன் றத் தொருங்குவீற் றிருந்தா ரன்றே (0)

வீற்றிருந் தருளுங் காலை விரைகமழ் மொழிகைச் சார
ணூற்றிசை கமழுஞ் சோலை நறுமல ருகுத்தத் தாதி
னூற்றிருந் தொழுகு தெண்ணீ ருடைதிரைப் பொன்னி யாதி
யாற்றினி லளவ ளாவி யழலுாந்தண் ணெவைவ நண்ணி (௰க)

பன்றலம் போது தோய்ந்து வநதிழி யருவி தோய்ந்து
குன்றுறு சுனையின் மூழ்கிக் குறுகுறு நடந்து லாவித

தென்றலஞ் சிறுகான மெல்லத் திளைத்தலுந் தேவு ரெல்லா
மொன்றலர் பலவு மேத்தி யுவந்தன ரனிலன் றன்னை. (கஉ)

உகந்துழி மகதி நலயா ழுறுதவன் வாயுத் தன்னை
யிகழ்ந்தவன் போல நோக்கி யெறிகட லேழு மெட்டுத்
திகந்தமு மபரிக்கு மோலிச் சேடனுண் டிடுவ னாகிற்
புகழ்ந்துரைத் திடுவ தெவன் புல்லிய புவங்க மென்றான். (கங)

எனறலும் வெகுளி பொங்கி யெரியெழ விழித்துச் சீறிக்
குன்றெனத் திரண்ட திண்டோட் குடங்கைபாற் கொட்டி யார்த்து
நன்றுநன் றென்னச் செந்தீ நறுநெய்பெய் தனமெ ழுந்தாங்
கொன்றிய வமரர் முன்ன ருடன்றெழுந் தினைய சொல்வான்

பொறிமயிற் குணவா மிந்தப் புல்லிய வரவந் தன்னை
யறிவுடை யறவோன சொற்றத் தடுக்குமோ வடுப்ப தன்றான்
மறுவறு மெனது திண்டோள் வாளையு மேவக நாகத்
துறுவலி யதுவுங் காண்மி னுழுந்துருள் பொழுதி லென்றான்

அதன்றிற நிகழ்ந்த போழ்தி னமரர்கை யமைத்து நீயிவ்
விதத்தக மேருத் தன்னை வேரொடு மறிய வீழ்த்தித்
துத்தியம் பணத்தி னீயத் தொலைவரை வீழா வண்ண
மெதனிற மத்தி றத்தா லியலபுறக் காத்தி யென்றார் (கசு)

உம்பரவ் வாறு கூறி யுயாவரைச் சிகர நீங்கி
யிம்பரின் விலங்கி நின்று ரிருவர்தம் வலியுங் காண்பா
னம்புவி முழுதுந் தாங்கு மனந்தனு முலகுக் கெல்லாந்
தம்பமாய் நின்றமேருச் சயிலத்தைப் பயிலச் சூழ்ந்தான் (கஎ)

ஆயிரம் பணத்தா லன்னோ னவ்வரைக் குவட்டை யெல்லா
மேயனு வளவி ன பொத்தி விழாவகை யிறுக்கிக் காப்ப
மாயிரு ஞாலமுற்று மசகமொத் தழுங்க வாயுச்
சேயுயர் விசும்புள் ளோருஞ் செவிடுபட் டொழிய வார்த்தான்

உலவையாத் தடித்த லோடும் ஒன்றனோ டொன்று தாக்கிக்
குலவரை யேழு நொய்திற் குமைப்புண்டு துகளாய் வீசி
யலைகட லேழுந் தூர்ப்ப வாழிமால் வரையு மந்தச்
சலதியின் வீழ்ந்த தென்றாற் சதாகதி வலியார் சொல்வார்

திசைக்கரி யெட்டும் வானிற் செல்லலாச் செல்லச் செல்லுங்
குசைத்தலை விரிந்த பூவிற் குவலயந் தன்னைச் சார
விசைத்தெழு பரிதி வட்டம் வெண்மதி வட்டங் காற்றா
லசைத்திடு மாலவட்டத் தவனிவட் டத்தில் வீழ (உ0)

புன்னைமேல் லரும்பு போலப் பொங்கொளி யுடுக்க ளெல்லாந்
தந்நிலை யழிந்து வேறு தலைத்தலை யுதிர்ந்து போத
விந்நில மருங்குற் றூறு மெனவுமேற் செல்லப் பொன்னாட்
டந்நிலத் தருக்க ளெல்லா மகலிடத் தடைய வீழ (உக)

பருப்பத மனைத்தும் வானிற் பறவையொத் தியங்க வானத்
துருத்தெழு கலுழ னொத்தி பொருந்துசேர்ந் தவனி சேர்த
தருக்குமா மேருச் சைலஞ் சலாகையே யாகக் கோத்திட்
டிருக்குமோர் கறங்கு போல விருந்தது புவன வட்டம் உஉ

மதவலி வாயுச் சீறி மாறுமா றுதி யாவுஞ்
சிதைவுறத் தாக்க லோடுஞ் சின்னபின் னங்க ளாக
வுதையமத் தமன மொன்று முணர்வுற் றூழி கால
மிதுகொலென் றயிர்த்து நின்ற ரிமையவ ரெவரு மன்றே உங

ஊற்றமிக் கெழுந்த வங்கூ றுறுவலி யினைய தாக்கத்
தோற்றமிக் குடைய மேருத் தொல்வரை யதனைச் சூழ்ந்து
போற்றுதல் புரியுஞ் சேடன் பொருப்பிடைத் தகவொன் றேனு
மூற்றுத லுறுமற் காத்தா னவன்வலி மதிக்கற் பாற்றே உச

காண்டகு துறவின் மிக்க கடவுளர் கருத்து முற்றப்
பூண்டநல் விரதம் போலப் பொருப்பினை விடாது பற்றி
மூண்டெழுஞ் சண்ட வாயு முழுவதும் பருகிப் பின்னும்
வேண்டுவோன் போலத் தன்வாய் வியன்பிலந் திறந்தாங்
[குற்றான்

ஊழ்வினைப் பயனு நல்லோ ரொப்புர வும்பூந் தானத்
தாழ்விளை யுடம்புந் தூயோ ரகமகிழ்ந் தளவ ளாவுந்

தோழமை யதுவும் போலத் துளக்க மொன் றேனு மின்றிப்
பாழியம் பொருப்பைப் பற்றிக் கிடந்தனன் பாந்தள் வேந்தன்

ஒலித்துவெங் காற்றுச் சீற்றத் துருமெனத் தாக்குந் தோறும்
மெலிப்பகை போல வெண்ணி யிடர்சிறி தேனு மின்றிச்
சலிப்பதை யறியா னிச்ச சதாகதி யிலனே யாக
விலக்குவா னுருத்து முற்றும் விழுங்கவாய்ப் பிளந்தான்
மன்னே ௨௮

அன்னவே லையின்க ணானத் தலைவரு மலக்க ணெய்தி
முன்னையம் பூதத் தோன்று முடியுமேன் முடியு மெல்லாம்
என்னமால் வரையைச் சூழ்ந்த வீடுடை யுரக வேந்தன்
றன்னைவேண் டினரா லறப்பலு சதாகதிக் களித்தி யென்றே

வானவ ருரைத்த மாற்ற மறுப்பது மெவன்கொ லென்று
மேனகங் கவியா நின்ற வியன்பணா ஞ்சிறிது சேடன்
றானொரு புடையை நீக்கச் சதாகதி குவடோ ரைந்தும்
பேனவா ரிதிசூழ் பாரிற் பெயர்த்துவீ சினனா லன்றே ௨௯

வீசிய குவடு சோணாட் டெயமும் வியன்கொள் பாண்டி
மாசறு தொண்டை நன்னா டீரொரு சிகரம் வாய்ந்த
ஆசுகம் பாய்ந்தாங் கொன்றங் கமிழ்ந்தன கொங்கிற் பூவிற்
பூசிதை பெறுமைந் திவவா றினையன புராரி கண்டான்

உலகினை நிறுவு மேரு வுயர்கிரிச் சிகர மும்மாற்
கிலனுறப் படுத்தீர் மேலைக் கேடணாந் திலலீ ரென்றுன்
பலருமான் முதல்வினை ரோரும் பணிப்பொடும் பிதற்று [வொல்கி
நலமிலேம் புரிந்த தீமை நம்பனீ பொறுத்தி யென்றே ௩௨

துதித்தன ரடியில் வீழ்ந்தார் துணையிலை யென்று ரையன்ன
பதத்துணை பிடித்தார் நாவும் பறக்களு முலர்ந்தார் நெஞ்சம்
பதைத்தனர் கலுழ்ந்தா ரோங்கிப் பரதவித் திரந்தா மண்பேல்
உதித்த பலவுயிரும் பெற்றோ ருறுசினந் தவிர்த்து நின்றார்

பிறைமுடிக் கடவு ணின்ற பெற்றிகண் டுவகை மேலாய்ச்
சிறைவிடுத் தனைய ராகித் திருவருள் சுரந்தா னென்றே
மறைமுடிப் பொருளை யெங்கண் மறுவறு மணியை தூய
நறைமலர்ச் சரணம் போற்று நாயினேர்க் கருளல் வேண்டும்

சிற்றறி வுடைய யாங்க டெரிகிலா தியற்றுந் தீமை
பிற்றையே கண்டா லையா வென்செய்கேங் கடக்க கில்லேம
பற்றிய வழுக்கை மேலே பற்றற துடைப்பான் வைகும்.
பொற்றறையொரு சிகரந் தோறும் பொலிந்தருள்புரிதியென்றே

வேண்டலு முகுந்தன் போதன் விடையவ னருட்கண் ணோக்கி
யீண்டுநா மிருந்தல போன்றீ தைந்தினுந் தேவி யோடு
மாண்டகு மிலிங்க ரூப மருவியின் றிடுவே நீவி
ராண்டுகண் டுவந்து பூசித் தகலுநும் பதிகட் கென்றான் ௩௯

பெருந்தவப் புணரி யண்ணல் விடைமிசைப் பிராட்டி யோடுந்
திருந்தல ரிதழி தூங்கச் சென்றன னயன்மால் காண
வருந்தல மொழிப்ப மீண்டே வரமளித் தருளுஞ் சீல
மிருந்தவா றென்னையென்றென றிறைஞ்சினரிறும்பூதெய்தா

பொன்னிநன் னதியின் மூழ்கிப் புனிதமா ணிக்க வெற்பைச்
சென்னியால் வணங்கிப் போற்றிச் சிந்தையா மதியஞ் சூடும்
முன்னவற் பணிந்திஞ் ஞால முழுதலைத் தரந்தை போக்கி
நின்னுடை நகரம் புக்கா யென்றனா [1] நிழலி தன்னை (௩௮

என்னுமவ் வானவர்கள் பின்னு மீடுசா லரவுக் கெல்லா
மன்னவ கேட்டி யேழு வளைகட லுலகமெல்லாஞ்
சின்னபின் னங்க ளாகச் சிதைவதற் கேது வாகத்
துன்னினை பதனா லந்தத் தூசினை நீங்கி யுய்ய (௩௯)

இரங்குநீர்ப் பொன்னித் தென்பா லிரத்தின கிரியைச் சார்ந்து
நிரந்தர மனைய தீர்த்த நேயத்திற் றோய்ந்து மேலாம்
பரம்பரன் பாதம் போற்றிப் பத்தியாற் பூசை யாற்றி
வரம்பல பெற்று மற்றுன் வான்பதி யடைதி யென்றார் (௪௦)

---

* நிழலி—வாயுதேவன்.

என்றவின் னவாக ளேவ விருவரு மிசைந்து வாசக்
கொன்றையஞ் சடையோன்பாதங்குழைந்துபத்தியினுற்பூசித்
தொன்றிய மனத்த ராகி யுவகையி தூர்ந்து பெம்மா
னின்றருள புரியத் தத்த ரலங்கெழு நகரஞ சேர்ந்தார் (சக)

மாதவ முனிவீர் கேண்மின் வாயுவால வீச வந்த
ஏதமில் சிகரமந்தி னியல்பினை யுரைத்து மேனுசை
சூதமா முனிவன கங்கை சூடினோன சரணம போற்றி
யோதவான புனரி சூழந்த வுலகெலா முய்ய மாதோ (சஉ)

பாண்டிநன னாட்டி னுந்தண பாயபுனற பொருனைக கூலத
தீண்டிய வனங்கண் மகிழ யிலங்குநீ லாசல மபபோ
பூண்டதோர சிகரம போநது பொலிநதது போதிற கோமா
னுண்டுவந தடிகள போறற வமனு மாஙகுற றுனைல் (சங)

ஐயனசந நிதிககி சானத தருபபவிழ விலை மொன்று
மெய்யதனிர பொருளி மீது மூன்றியோ சனை யுயாநதே
யெய்துபு கணடு ளோரககு மீட்டிய பாவ மெலலாம
நொயதினி னீஙகி நீஙகா நோனகதி யுதவு மனறே (சச)

பொனனிநன னதிககு மேலபாற புகழுமோர சிகரம போந்து
பின்னமில புகழசசு வேதா சலமெனும பெயரின மேவு
மனனதன பெருமை யாரே யளபபவ ரதனபா லென்றும்
வனனிநன னீழல செய்ய வயஙகுமோர தேவ தீரததம (சரு)

அததிருத தீரததந தனனி லகமகிழந தினிது மூழகிக
கொததலர் வனனி நீழற குறுகியஞ் செழுத்து மோதி
வித்தகன் றனைப்பூ சித்தார் வியன்புவி முழுதுங் காத்து
முத்தியி டெய்தோ ரனேக முறையையி னடைவர் மாதோ (சசா)

பூவிரி தரங்கம் வீசிப் பொதிகதிர மணிகள சிநதுங்
காவிரி வடபா லொன்று ககனமண டலம ளாவ
மாவியன பொதுமபா சூழ்நத மரகதா சலமென் றோங்கித்
தேவரும பணிநது போற்றத் திசைதிசை விளங்கிற் றன்றே

தேம்பொழி புளியாங் கொன்று தெய்வத வடிவ மாகிப்
பாம்பணி மௌலி யண்ணல் பணியினு லென்று மோங்கும்
பூம்புனற் பொன்னி தோய்ந்து புளியையுற் றெழுந்தைந்
தோதித்
தாம்பரம் பொருளைப்போற் றுந் தன்மைபோ னன்மைசேர்வார்
அண்டர்நாட் டவரு மெய்தி யாசையுற் றிருக்க வெண்ணும்
தொண்டைநாட் டகத்தெல் லோருந் தொழுவதாயத் தூயதாகி
மண்டுநீர் பெருகுங் கந்த மாநதிக் கரையின் பாங்கா
விண்டுவீழ்ந் ததுவோ ரொன்று விளங்கன லுருவ மாகி (சகூ)
அதுவரு ணாசலப்பே ரணிந்தந் தொருகா லேனுங்
கதுமென வதனை யுள்ளோர் கரிசெலாங் கடிந்து நீங்கி
விதுமுடி யணிந்த மேலோன் மெய்யருள் ளதனால் வானோர்
புதுமலர் துய்த்தா நந்தப் புணரியிற் படிவ ரன்றே (ருo)
கரைபொரு நீரங்குந் தெண்ணீர்க் காவிரித் தென்கூ லத்தின்
றரையரைக் காவ தத்திற் றயங்குமோர் சிகரம் வீழ்வுற்
றுரையார் தஞ்சலப்பே ருபாவரை யென்ன வோங்கும்
புரையிலா வளங்க ளென்றும் பொலியுமவ் வரையின் மீது
எம்மையா ளரசர் கேசிக கீசான திசையி னிப்பரு
செம்மையி னோங்குமொன்று தேவதீர்த்தமு மொன்றுண்டான்
மும்மல நதிர வாங்கு மூழ்கினன் னவனைப் போற்றித்
தம்முடை விருப்பா னிப்பந் தனைமூன்று வல்லுஞ் செய்தனன்றே
பாசிலை பொதுளி மேற்போய்ப் பனிமதி யகடு தோய்ந்து
தேசுறு தெய்வ வேம்பின் சீர்கெழு நீழல் வைகி
யீசனை தெழுத்தைந் தோதி னிப்புவி முழுதுங் காத்து
மாசறு மின்ப வீட்டின் மருவிவீற் றிருப்பா ரன்றே [ருக]
இப்புமிக் காதை கேட்போ ரெழுதுவோ ரெழுதுவிப்போர்
ஐயம்பெறப் படிப்போர் கேட்டு நன்றுநன் றெனவி யப்போர்
வயங்கொலி வாரி சூழ்ந்த வையக முழுதுங் காத்துப்
புயங்கம தணிந்தோன் பாத புண்டரீ கத்து வாழ்வார்

உ வது-மாணிக்கமலைச் சருக்கம்.

முற்றிற்று-ருச

ஆகத் திருவிருத்தம் ருச

௩௰வது - மாணிக்கமலைச் சிறப்புரைத்த சருக்கம்.

துங்கமா ணிக்கவெற்புத் தொல்புவி யடைந்த வண்ணை
மங்கையி னெல்லி போல வறிவுறப் பகர்ந்தா யின்னுஞ்
சங்கையின் றுக வந்தச் சயிலத்தின் பெருமை சூத
விங்கெமக் குரைத்தி யென்ன விருந்தவர் வினவச் சொல்வான்

கலிநிலைத்துறை

நாதன மாணிக்க நல்வரைச் சிறப்பினை நவில்வான்
வாதரா யண்ண பூம்பாதத் தாமரை முடிவணங்கி
வேத பாரகா விருப்பமீ துரமெய் யுணர்ந்த
சூத மாமுனி கனிவொடு சொல்லுவா னன்றே [௨]

தோன்று முன்னதமீ ரெட்டி யோசனை சுற்று
மூன்றி யோசனை யுள்ளது புடவியுண் மூழ்கி
யூன்றி நின்றதா லதனுச்சி மெய்ச்சிவ ரூப
மேன்று கண்குளிர்ந் துலகெலா மிறைஞ்சுவ தன்றே [௩]

கண்ணிற் காணினுங் கனிவொடு கேட்பினு நோக்கி
மண்ணிற் சென்னியால் வணங்கினும் பாதகம் வழங்கு
நண்ணிற் செஞ்சடை முடிப்பர னுருவமே நல்கு
மெண்ணிற் பற்பல வற்புத முறுவதா லின்னும் [௪]

திசைக ளெட்டினுந் தீர்த்தமோ ரெட்டுள வன்றி
யிசைகொ ளங்கியந் திசையினிற் றீர்த்தமொன் றிலங்கு
மசைவி லந்தணீ ரதுபஞ்சாக் கரப்புன லாகும்
மிசையுற் றதெய்வ தீர்த்தமொன் றெழிலுற விளங்கும் [௫]

சொற்ற மாணிக்கத் தொல்வரை யதன்கணோர் பாங்கர்
முற்று மோதிய முனிவர்காண் முக்கண னருளாற்
பெற்றி கூரும்பஞ் சாக்கரக் குகையொன்று பிறங்கு
மற்ற மின்றது முத்திசா கரக்கரை யாமால் [௬]

சித்தர் சாரணர் தேவர்விச் சாதர ரொருபால்
பத்திகூர்தரு முனிவரர் பனவர்மற் றொருபால்
சத்த சாகர மெனமறை தழங்குவ தொருபா
லுத்த மோத்தம வேள்விக ளுஞற்றுவ தொருபால் [எ]

அரம்பை மாதர்க ளாடல்செய் யரவமும் புவியிற்
குரும்பை யெனமுலை மடந்தையர் கீதமுங் கொழுங்கட்
கரும்பு மொன்றெனத் தும்புரு நாரதர் கனிவால்
விரும்பு பாடலு மடையவு மிடைவன மாதோ [அ]

கடலு டைந்தெனக் கவுட்புடைக் கடந்திறந் தொழுகு
மடலு றுங்களி யானையு மசைநடைப் பிடியும்
விடையு யர்த்தருள் விமலனு மேவிய வுமையுந்
தடையி லன்பினு லுலாவருந் தகைமையிற் சரிக்கும் [கூ]

இருப பிணைத்திரித் தனைதத்தென ...
விருப்பு தம்முடைய பிணையொடும் வெளியிடந் தோறு
மருப்பு மெல்லிய புல்லினை யகனமாந் தயினறு
வரம்பி லாதன குழாங்குழா மாயவண் வழங்கும் [ய]

தள்ள ருந்தருக் கதுகொடு விசும்பிடைத் தாவி
வெள்ளி நன்னிற மதியகட் டிரிஞ்ச மீதெழுந்து
துள்ளி யின்னமு தத்துளி துளிதத்தெனத் துளங்கும்
புள்ளி மானினம் பொழிறொறும் பற்பல பொலியும் [யக]

மரக தச்செழு மணியினைக் குழைத்துக்கை வல்லோ
னுருவு கண்டென வொளிசெயு மெருத்த மஞ்ஞைநற்
கருவி மாமழை யெனப்பொழின் மறுத்துளி கால
விரிக லாபமு டாடுவ மயிலினம் விரைந்தே [யஉ]

விசும்பு தோய்வன வெங்கதிர் வானவன் வியன்றேர்ப்
பசும்ப ரிக்குல மினிதினைப் பாறுவ பனித்தே
தசும்பு தால்வன வெண்மதி தோயுமின் னமுதத்
தசும்பு தங்குவ தென்றலைவந் துலாவுவ தடங்கா [யங

பைங்கொ ணாகமும் பாய்புலி முதலிய விலங்குஞ்
செய்யு நீத்தொழி லவ்வரைச் சேய்மையுஞ் செய்யா
வெய்ய பாதக மொருவுறுத் திராவிளங் குளம்பேர்
மைகொள் கார்கங்க ளவ்வரை மருங்கினு மருவா [கச]

சிங்க வேறொன்றொடு களிற்றினொடு சேர்ந்தினி துலவும்
பொங்க ராமயி லொருத்தலைப் போத்துகண் படுக்கும்
கங்க மோடுபைங் கிளியொரு குடம்பையிற் களிக்கு
மங்க ணீர்புலி யொடுபுல்வா யொருதுறை யருந்தும் கரு

தருக்க ளியாவையுங் கற்பகத் தருக்களே தருவிற்
கருக்கொள் வல்லிக ளியாவையுங் காமவல் லிகளே
திருக்கொ ளவ்வரை விலங்கெலாந் தேனுவே சிறந்த
வுருக்கொள் கல்லெலா முதவுசிந் தாமணி யுருவே கசு

மாந்த ரியாவரும் வானவ ரேயிடை நடங்க
வேந்து பூண்முலை யெழிற்குல மடந்தைய ரெவருங்
காந்தண்மென விரற் கரும்பென மிழற்றுதீங் குதலைப்
பூந்தண் மாலிகை புனைபுரி குழலரம் பையரே [கஎ]

பொங்கு பூம்புன லியாவையும் புனிதநீர்க் கங்கை
யங்கண் மீதெழு மொலியெலா மருமறை முழக்க
மெங்கு மீண்டிய வட்டிலக டொறும்பல பிதீச
சங்க வானவ ரன்றுகா லேவளவிபந் தழலே [கஅ]

செய்ய வாய்க்கிளி பாடுவ செழும்பொழி லெங்கு
மெய்ய வாவிய யோகிகள் வியன்குகை யெங்கும்
பெய்யு மாகுதி யாகங்கள் பெருகுவ வெங்கும்
மொய்கொள் வானவர் விமானங்கள் மொய்ப்பன வெங்கும்

அண்ட வாணர்க ளணிமுடி விளக்கமு மமுதத்
தொண்டை வாயர மங்கையர் மணிப்பணிச் சுடரும்
பண்டை நான்மறை முனிவரர் படிவநீ டொளியு
மண்டலா லென்றும் வல்லிரு ளில்லதவ் வரைக்கே [உ0]

கோல மாமணிக் குவைகளுங் காழகிற் குறடு
மேல மோடில வங்கமுஞ் சந்தமு மெறிந்து
சூல பாணிதன் முடியினைச சூடிப் தும்பை
மாலை யாமென வருவிகள் பறபல வயங்கும் [உக]

அளிக்கு லங்குடைந் தாடவு முகையுடைந் ததேன்
றுளிக்கும் பொழகர்வா யகன்றிடி மந்திருண் ணென்னப்
பளிக்குப் பாறையி தாமெனப் பாய்ந்து வெண் மதியிற்
களிததங் காடலுவு கன்றிய தாமதன் களங்கம உஉ

வேஙகை நாணமலர் வெறிகமழ் பூநதுணா விரிநத
கோஙக மாமல ரவறஞெறுடுங் குலவிய பாறை
யாஙகு நாயக னருநதமிழ நாவலர்க் களிதத
வோஙகு சீடொளிய பொன்னிடு பாறையி ஞெரிரும் உங

காவல் செயதிரு நீலகண் டசோ முனைபபோற
கூவல கண்டவா குளமபல தொட்டவா குளிரநத
நாவ லமபொழின முழுவதும நாடபல புரநது
தாவில கொள்கையோ தறபரப் பொருளினைச சார்வாா உச

நறிய நாண்மலர் நநதன வனமபல தொகுததோா
செறியும வளாதளிா தேன்பொழில் பறபல செய்தோர்
மறைவ லோருறை மனைபல வளாததொடும வகுததோா
ரறியு மாதணிா புவிபுரந தம்பொனு டாளவாா உரு

அன்ன தானமே யலகினற் றுனங்கோ தானஞ்
சொன்ன தானமோ டவவயிற புரிநதரு ளேயோர்
மன்ன ரரகிமார்க் கண்டனைப போலென்றும் வாழ்ந்து
பொன்ன வாஞ்சடை மௌலியான் கயிலைபிற பொலிவாா உசா

கோவி னுக்கிட ரிழைத்தவர் குரவரைப் பிழைத்தோர்
தாவி லநதணர்த் தப்பியோர் தமனியக் களவோ
மேவு புன்மையர் விளைவுறு கருவினைச சிதைத்தோர்
ஆவ தோர்கில ரறிவிலர் மதுநுக ரவலர் உஎ

முனைவ னூலினை நிந்தனை செய்துழன் மூக
னனையை யன்னத்தை யரும்பெறற் றூத்தை மகவைத
துனியி லாதநல லறத்தினைத் தூயதீம புனலை
யினைய வாகிய பறபல விற்றிடு மீனர் உஅ

குறளை கூறுநர் பொய்மொழி மொழிநதிடுங் குணுங்க
ரறன ழிததவா நடுநிலை யுறுதவ ரயல்வாழ்
பிறாம னைக்குளம் விழைபவா பிறாபொருள கவாநதோர்
தறுக ணாளாசெய் நனறிகொன் றுழலுமபுன றகையா உக

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

கொண்டவாப பிழைதத மாதா குலவிய கறபி ஞனை
விண்டிகழந திடட தீயோா விரிகடற கலததி னேறி
யெணடரு நிதிய மீட்டு மிருபிறப பாள ரிலவின
மண்டழ விடுவோா செய்யும வஞசனை யதனால வெலவோா

கொலைததொழி லாள ராசான கோதையை விழைநத தீமபா
நிலைபடத தநதை தாயை செறியினற புரநதி டாதா
ரிலாககிரு நிதிய மீயா ரினறுபோய நாளை வாவென
றலைததலைத தழிவு கூறி யாதுலாக கலககண் செயவோா ௩௧

மாறுமா ருகிக கூறி வாதுசெய துழலும வஞசா
தேறுமா றினறி யேலாந தெய்வநிந தனைகள செய்வோர்
வேறுவே றெருநகு செயயும வேளவிபைச சிதைககும் [வெய்யோா
பேறுசா றவததி னோககுப பேதுற விழைககும புலலா ௩௨

ஊன்சுவைத துடல மோமபு முணாவிலா முசுண்டாபாாமேந
றூன்பிறாக கிடுக்கண் செய்யுந தகவிலா தவரும் பேணா
மீன்கெழு வேலை சூழநத மேதினி வெருவ வெயய
கானகெழு புலிபோற சீறுங் கடியசொற கொடிய வேந்தா ௩௩

மநதிரி யாகி வேந்தை வதைத்துளோா நட்புற றோர்க்குப
புந்தியின் மறைபபு வைத்தோா போகத்தாற கன்னி தன்னைச்

சிந்தனை கலங்கப் பற்றுந் தீயவர் நம்பி னோரைச்
சந்ததம் புரவார் தூது தவிரவே யுரைக்கு மாந்தர் ௩௪

இன்னன பாவ மியாவு மிழைத்தவ ரெனினு மிந்தத்
தன்னிகா திருமா ணிக்கச சைலத்தைக் கண்ட போதே
பன்னிய நொய்ப பஞ்சிற படர்சிகைக் கனலுற் றுற்போற
றுன்னிய பாவ மெல்லாந துகளபட்த தூய ராவார் ௩௫

மாசிலாத திருமா ணிக்க மலைபினை வலஞ்செய் தோர்க
ளாசிலாப பொன்னி நீரா லமலனுக கபிடே கிததோர்
நேசமா ரன்னி மாதி நிவேதனஞ் செய்வித தோர்க
ளீசனுக குவநத தாம மெழிலுறச சாத்தி னோகள் ௩௬

திக்கெலாம வணங்கிப்போற்றந்த திருவிழா நடத்துஞ் செல்வர்
முக்கணு லய மகண் முறைமையாற புதுக்கு மேலோர்
மிககவா கனங்க டோகள் விமானங்கள் புனைவித தோர்க
டக்கபூ சனைந டாத்துந தகமைசூர் நிலையுற றோர்கள் ௩௭

நாடுறு மலாகள் பூததநநதன வனம்பூம் பொய்கை
பீடுடைப பழனந தோட்டம பிறஙகுமா னிரைக ளீய்நதோர்
தேடுற மாவி னெயபாற றிருவிளக கேற்றி னோகள்
பாடகத துட்குப போன்ற பழவினை மாற்றி வாழவார் ௩௮

விலைவரம பறிய லாகா வெண்டுகில் செழுமபட டாடை
நிலவிய வனன பேத நீடொளி பசுமபொன் னுடை
குலவிய குங்கு மாதி குழைததநல வாசத தெய்வக்
கலவைகீற் பூரஞ் சாநதங் கடவுளுக கணிவித தோகள. ௩௯

குடைமணி யால வட்டங குலவுசா மரங்கள பாயும்
விடைநெடுங்கொடிகள்வீணைவிழையுமவாததியங்களாதி
நடைவயப் பரிக ளியானை நல்லன பிறவு மீய்நதோ
ரடைவுறப் புட்வி காததே யமாருக கமர ராவார் ௪0

திருமடஞ் செய்வித் தோாக டிருந்துநற் றவத்தோா வைக
விருநிதி யவாகட் கீவோ ரிலகொளி யுமபொ னுதி

மருமணிக் குடங்கள் பொன்னி யாற்றுமஞ் சனமு கப்பத்
தருபவர் தரணி யாண்டு சுப்புவி லடிமைச் சார்வார் (சக
ஒருகுடங் கொடுத்து ளோர்க ளும்பரே யாவ ரன்பா
லிருகுடங் கொடுத்து ளோர்க ளிந்திர ராவர் பொன்னித்
திருநதித் தீர்த்தந் தங்கள் சென்னியி லேந்திக் கொண்டு
வருபவர் கங்கை சூடும் வள்ளறன் கயிலை வாழ்வார் சஉ

காவிரி மேற்கொண் டேறுங் கணிகையர் நிமித்த மேனும்
வளநீறு பெறுவ ரென்னி வாணிபப் பொருட்டா லேனும்
முளரியிற் சிறப்புக் கண்பா ணெருப்புகல் ஞலகி னோரு
தளவலா ளுமைபா பங்கன் றன்பதி யடைந்து வாழ்வார் சஈ

வழிபல் கோடி கால முறைபயி னுர் தவத்தான் மிக்கோ
வாழிமா ணிக்க வெற்பின் வளந்துக்கோர் வாயு முண்டோ
வேழமே யுரைப்ப தெங்கு னிளமதி முகிழு சூடும்
பேழையஞ் சடையோ னல்லாற் பிறரெவர் பேச வல்லார்

மாணிக்க மலையின் மேன்மை வகுத்தவிச் சருக்கந் தன்னைப்
பேணித்தம் முள்ள மொன்றிப் பிறழ்ந்திடா தனபிற் கேட்போர்
சேணிற்போ னுலகந் துய்யர் சேவடி வழுத்தக் கங்கை
வேணியின் ருங்கைப் போல வெள்ளியங் கிரியில் வாழ்வார்

வஞ்சிவிருத்தம்

என்று சூத னுரைத்தலு
நன்று நன்றென மாதவர்
துன்று மன்பொடு கைதொழு
தன்ற வன்கழல் வாழ்த்தியே சகூ

அறுசீரடியா விருத்தம்

தீதிலாத் திருமா ணிக்கச் செழுமலைச் சிறப்பை யெல்லா
மோதினை யாமு முள்ள முவந்தன முள்ள வாறு
சூதமா முனிவ விப்பாற் சுரர்விளம் பியவா றெய்தி
மேதகு வாயு பூசை விளைத்தவா றுரைத்தி யென்றார் சஎ

மாணிக்கமலைச் சிறப்புரைத்த சருக்கம்
முற்றிற்று.
ஆகத்திருவிருத்தம்-௩௯௯

௬-வது வாயு பூசித்த சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை

என்று மாதவ ரியம்பலு மிருந்தவச சூத
னன்று நன்றெனா நாகிளம பிறைகொழுந தணிந்த
குன்ற வில்லியைக் குழைவொடும வணங்கிவந் கூழந
தொன்று பூசனை யுஞற்றிய பரிசெடுத் துரைப்பான் க

உம்பர் கூறிய திறத்தினை யுலவைவேந் துடகொண்
டிம்பர் மானிலந் தெய்திகா ளிரிபபுனன் மூழ்கிச
சம்பு வாழ்திரு மாணிக்கச் சைலத்தைத் தாழ்ந்து
நம்ப னாரு ளாலநத நலவரைக் கீழ்பால உ

பாறை யொன்றினிற பறறிய வயிரத்தண் டதனு
ளூறி வண்புன லொண்சுவை யமுதெனப பெருக
வீறி லாதநற் றடாகமொன் றியலபுறக் கண்டே
யாறு சூடியை யகத்துளவைத் தபபுன லாடி ங

செய்ய மாணிக்கத் திருமலை தனைவலஞ் செய்து
சைய மீதுறறுப பசசிம துவாரத்தார சாரந்தே
யையன் பாதபங் கயங்களை யனபொடு வணங்கி
யுய்யு மாறுபற பலதுதி யொருங்கெடுத் தோதி ச

இமய வல்லிதன் னிருபத முளரிக ளிறைஞசி
யன்மயில் காதலி னைங்கர னடிமலா போற்றிக
குமரன் சீரடி கும்பிட்டுக் குழகன்வீற றிருக்கு
சிமைய மால்வரைச சிகரத்தை வலஞ்செய்து மகிழந்தே ரு

இனைய வாறுமா ருதம்பல பருவமங் கிருந்து
முனைவன் சேவடி முதிர்ந்தபே ரன்பினிற் போற்றித

துனிபி லாத்தவம் பற்பல வியற்றனர் தாங்க
வளையும் வார்சடை மௌலியான் வந்துதோன் றினனுங் க

காள கண்டமுங் காதல னன்குழுக் கண்ணுந்
தோளி னீணிலாச் சொரியுமுந் நூலும்வான் சடிகை
வாள ராமணிப் பணியுமுத் தூளமும் வபங்க
மீளி மால்விடை மேல்வந்து தோன்றும்வின் னவனை

உலவை வேந்தன்முன் கண்டன னுவகைமீ தூரத்
தொலைவி லாதபே ரன்பினுற் றனைபடிக் கமலந்
தலையிற் சூடினன் றன்னையு மறந்தன னாகி.
யலகி லாதன வருந்துதி பற்பல வறைந்தான்

எண்சீரடியாசிரிய விருத்தம்

கங்கா தரனே சரணஞ் சரணங்
கருணா நிதியே சரணஞ் சரணம்
பொங்கா ழியினஞ் சுண்டாய் சரணம
புரமூன் றெரிசெய் தருள்வாய் சரணம்
வெங்கா லனையன் றடாத்தாய் சரணம்
விறகா மனைமுன் வென்றாய் சரண
மிங்கா தரவா ரெந்தாய் சரண
மிரதனா சலனே சரணஞ் சரணம்

மருவா ரிதழித் தொடையாய் சரணம்
வானோ ரணிமா மணியே சரண
முருவா யருவா யுறைவாய் சரண
மொருநான் மறையின் பொருளே சரணம
கருவா யுலகந் தருவாய் சரணங்
கண்மூன் றுடைய கனியே சரண
மிருளா யொளியா யியல்வாய் சரண
மிரத்னா சலனே சரணஞ் சரணம்
கல்லா லடிவாழ் கனியே சரணங்
கமலா சனனுக் கரியாய் சரணம்

வாயு பூசித்த சருக்கம்.

நல்லார் பரவப் படுவாய் சரண
நானு கலையும் நவில்வாய் சரணம்
வில்லா நுதலாள் பாகா சரணம
விடைமேல் வருவாய் சரணஞ் சரண
மெல்லா வுலகு நிறைவாய் சரண
மிரதனு சலனே சரணஞ் சரணம்

எழுசீரடியாசிரிய விருததம்

மெய்மயி ரரும்ப நாத்தழும பேற
மேதகு மின்னன துதிக
ளையன்முன னியமபிச சதாகதி புணிய
வண்ணனு ம்வன்முகம நோக்கி

யுய்யநீ மனததி னுனனிய வரங்க
ளுரைததியென றேதனு நாயேன்
வையமா ரூட மேருவைப பெயாதத
மாசொழித தருளுதி யெனறுரை

என்றலு மிறைவ னவவர முதவி
யீடுசால் பிராணனோ டபான
னென்றிய வியான னுதானனே சமான்
னாககமமா நாகனே கூர்மன்

றன்றருக கநலாக் கிருகரன் றேவ
தத்தனே தனஞசய னெனனுமம
வென்றிகொ ளீரைந துருவநீ யெயதி
மேதினி புரநதுவாழ கெனறுன

புங்கவன் பின்னுந துலாமதி யத்னகட
பூரணைப் பக்கத்தி லுனது
பங்கமி ரீராசதம படிநதவா படிறு
பகருதல பிறாபொருள் கவர்த
லிங்கிவை யாதி கரிசகன் றுய்ய

வின்னருள் புரிகுவ மென்ன
வங்கவற் குரைத்தே விளிங்கத்துட் கரந்தா
னளவிலா வருட்பெருங் கடலே கக

அண்ணலவான் கருணை யிருந்தவா றியம்பி
யதிசய மென்றக மகிழ்ந்து
வண்ண மாணிக்க மலையினைச் சூழ்ந்து
வந்தனை பலமுறை புரிந்து
கண்ணகங் குளிர நோக்கியே பின்னுங்
கைதொழு தனிலவன் சென்று
நண்ணினன் றனது பதியினை யென்று
னற்றவ முனிவரு நயந்தார் க௰

அனிலவ னன்பாற பூசனை யியற்றி
யண்ணலி னருள்பெற்று மீண்ட
புனிதநற காதை படித்தவர் படிக்கப்
பொருளபல வழங்கிய தூயோ
ரினிதென மகிழ்ந்தே தொழுதினோர் கடல்சூ
ழிபபுவி முழுவதும புரந்து
பனிமதிக கண்ணிக குழகன தருளாற்
பரானந்த வாரியிற படிவார் கக

வாயு பூசனை புரிந்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௱௭௯

௫-வது ஆதிசேடன் பூசனை புரிந்த சருக்கம்.

ஆறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

மாருதம் பூசை செய்து வரம்பெறு காதை முற்றுஞ்
சோருதல் சிறிது மின்றிச் சொற்றனை சூத விப்பாற்
றரணி சுமந்த சேடன் றற்பரன் றனைப்பூ சித்த
சீருரைத் திடுதி யென்றா ரவனுமச் செய்தி கொலவான   ௧

மதவலி வாயு வீசன் மலரடி பணிந்து மாசு
கதுமெனப் பெயாதத மாற்றங் கதங்கெழுஞ் சேடன்கேட்ப
விதமுற மகதி நலயா ழிருந்தவ னுரைத்த லோடு
திருமுறு மிமையோர் முன்னந் தெரித்ததங் கருதியன்றேன்

பார்ப்பன வேடங் கொண்டு பாமிசை யெமபி ரானைச்
சீர்த்தளி பலவுஞ் சென்று சேவிக்கு நசையான மேல்பாற்
காகடற் கூலந் தோசா கடிபவெம் பிறவி நீங்கக்
கூர்த்தமெய்த் தவத்தோர் போற்றுங் கோகன்னஞ் சென்று
வாழ்த்தி   ௩

பிருகுகன் னத்தி ஞேடு பிரபாசம் பணிந்து போற்றி
மருமலர்ப் பொதும்பா மந்த ராசலம வணங்கிப் போந்து
மருவிபாய் பிரம சைய மனந்தனை யமுஞ்சென றேத்திக்
கருதுசோ மேச மோங்குங் கபிலேசம வணங்கிப் பின்னர்   ௪

தூயசே ளத்தி னுற்ற சுசீந்திர மயேந்தி ரத்தோ
டேய்கூ விளவன் கான மிறைஞ்சிநற் கதங் கூப்போ
ஈயபாரப் பதீசம் போற்றி யழகுறும வியாத சாலை
நாயக னுறையும் வேத நகரங்கோ மேசம் போற்றி   ௫

சுந்தர நதிதீ ரத்திற் றலங்கவி ஞசி யோடவ
வந்தமில் பதிக்குத் தூய வங்கியந் திசையின் மேவு
மந்தமா ருதமு லாவு மாகத வனஞ்சூழ் வந்து
கொந்தலர் பவானிக் கூடற் குலநகர் தொழுது மாதோ

சேயிதழ்க் கமல பீடத் திருமகள் வனமவ ராகித்
தூயசங் கபவி சாலைத் தொல்புகழ்ப் பிரம வாழ்த்தி
யேயவண் சுவேத வெற்பை யிறைஞ்சியெம் பெருமா னமேவு
நேயமார் திருக்கூ டத்தோ டானிலை நேசித் தேத்தி

கொல்லியும் பொருப்பிற் பஞ்சக் குளிர்நதித் தீர்த்தந் தோய்ந்து
நலைறப் பள்ளி நாதர் நாணமலாச் சரணம் போற்றி
யொல்லைவே தாச லத்தோ டோங்குமீங் கோயு மேத்தி
யலைறீர்த் தருள்கட் பாட விப்புகுந் தடைவின் வாழ்த்தி கஅ

முத்தொடு வயிர முந்தி முரிவெண் பருப்பப் பீலிக்
கொத்துடன் சந்தம் வாரிக் குங்குமக் குறடு வீசித்
தத்துநீர்ப் பொன்னித் தென்பாற் றாதலமுழுதும் போற்றும்
வித்தகத் திருமா ணிக்க வியன்பொருப் பதனைக் கண்டான் க௯

கண்டபின் னனைய வெற்பைக் கண்ணிணை குளிர நோக்கித்
தெண்டனிட் டடியின் வீழ்ந்து சிந்தனை மகிழ்ந்து போற்றி
யெண்டிசைப் பொன்னி மூழ்கி விரைவுமீ தூர வெய்தி
யண்டர்நா யகனைப் போற்று மாசையா லங்குச் செல்வான் ௨௰

அத்திரி வியாதன் காத்தி யாயனன் பரத்து வாசன்
வித்தகத் ததீசி கௌதம் மேவிய பிருகு மேலோன்
புத்தமு தாச னிபபோப புனிதன்மா தவங்கூர் கற்கி
யித்தகை முனிவ ரங்க ணிருந்தவ மியற்றக் கண்டான் ௨க

அன்னவர் தம்மைப் போற்றி யனுமதி பெற்றுச் சேடன்
முன்னவன் சிகரத் தேறி முதல்விசந் நிதிக்குத் தென்பாற்
றன்னுடைக் கரங்கட் மாற் றடாகமொன் றமைத்து மூழ்கிப்
பின்னாமும் முறைசூழ் வந்து பெருந்தகை கோயிற் புக்கான்

புகுந்தடி வணங்கிக் கண்ணீர் பொழிபமெய் புளகம் பூப்ப
மிகுந்தபே ரன்பாற் போற்றி வெய்யவன் தீர்த்தந் தன்னைத்
திகழ்ந்தநூற் றெடடுக் கும்பா இவ்பலிங் கத்துக் காட்டித்
தகும்புது மலர்கள் கொண்டு தற்பரன் றனைப்பூசித்தான் க௩

பூசனை புரிந்த வேலை புண்ணியன் கருணை பூத்து
நேசமுற றெதிரின் றேத்து நெடும்பணி வேந்தை நோக்கி
யாசையா யினையா மீது மறைதியென றருள வன்னோ
னீசனே யெந்தாய நின்றட் கினியவன் பென்றும் வேண்டும்

ஆயினு மேருக் குன்றை யனிலவ னலைக்க யதனு
நாயக நிமித்த மாகி நண்ணிய வனைய தீமை
போயகன் றிடுதல் வேண்டு மென்னனும புனித னல்கி
யேயுமவெள் விடைமே லுற்றோனிலிங்கத்துட்கரந்தானன்றே

சேடன்கூர் மகிழ்வினுற்றன் சிகாமணி யினைத்தொன்றை
யாடகப படிமே லீசாக கணிவிளக் காக வைத்துத்
தோடவிழ் கொன்றை யெம்மானறுணைபடிக்கமலம்போற்றிப்
பீடைத் தனது செம்பொற் பெருபதி புகுந்தான மன்னோ

கள்ளவிழ மலர்பபூங் காவிற கற்பகக் காவு மானி
னௌளருங் காம தேனு வெனபதும புனரி தனனுட்
டளளருஞ சீமபால வெள்ளத் தடங்கட லதுவும போல
வள்ளல்வாழ் திருமா ணிக்க மாலவரை சிறந்த தன்றே க௭

தீதினமந திரத்திற காயத திரிபுந்தின் னிபதந் றத்துப்
போதவிழ பொதுமபாருழுநத பொனனெடுங குவடு மாறறுண
மேதகு கனகை யாறும் வேந்தருண் மனுவும போல
மாதவர் புகழுமா ணிக்க மாலவரை சிறந்த தன்றே க௮

அரியதிரு சுவைக டம்முளமிர்தமு மாத ராருட்
பொருவிலா விமைய மீன்ற பூங்குழ லணங்கும் வாச
விரியல ரவற்றுட செம்பொன் மேதகு கமல முமபோல்
வரமிகு திருமா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே க௯

அருவிபாய் மேருக் குன்றத் தாயிரங் குவட்டி னொன்றும்
பொருவிலா விங்கோ யாதிப் பொற்சிக ரங்க ளைந்தும்
முறைசெயி னதிக மாகு மோதிய வவற்றி னொன்று
மருவளர் திருமா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே ௨௰

தொழத்தகு கன்னி மாதச் சுக்கில பக்கத் தூற்ற
விழுத்தகு சதுர்த்தி தன்னின் மேதகு நாக தீர்த்தத்
தொழுக்க முற்றடி னோர்க ளுமாபதி யன்பர்க் கின்னு
விழைத்தவத் தீமை நீங்கி யிமையவர்க் கிறைவ ராவார் ௨௧

சூரிய னுண்டந் தன்னிற் சூரிய னுயர்வா ரூதி
லாவமிக் காடி னோர்க ளருபிணி யெவையு நீங்கிப்
பாரிடை நெடிது வாழ்ந்து பரமபரன் கருணை தன்னாற்
சீர்கெழு சுவர்க்க மேவிச் செவ்வமுற் றிருப்ப ரன்றே ௨௨

பொறிப்பணப் பாந்தள் வேந்தன் பூசனைப் புரிந்து பெம்மான்
றிறத்தருள் பெற்ற காதை செப்பினர் தெளியக் கேட்போர்
கறைக்களத் தாகந் தன்னாற் கதுவுத வினைப்ப பாரமேன்
மறுக்கமற் றிருந்து நாதன் மலரடி நீழல் சேர்வார் ௨௩

ஆதிசேடன் பூசனை புரிந்த சருக்கம்

முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் ௨0௨

௯-வது இந்திரன் சாப விமோசனச் சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை

என்று சூதமா முனிவர னிசைப்பமா தவத்தோ
னன்று நீயினி யுயர்புகழ் நாகநாட் டிறைவ
னின்று பாவவி மோசனஞ் சொற்றிடு கென
வொன்று மனபினு லமமுனி வரனெடுத் துரைப்பான் க

கலிவிருத்தம்

ஆறைகடல் கடைந்தபுத் தமிர்தம விண்ணவர்
பெறுவதற் கெண்ணிமுன் பிறங்கல் மந்தரஞ்
செறிவுறு மத்தெனச் சேர்த்தி வாசுகி
முறைதிரி நாணென முற்றுஞ் சுற்றியே உ

வானவ ரொருதலை மற்றை வாலைவிற்
றானவ ரொருதலை தமது செங்கையான்
மோனமெய்த் தவத்தினீர் முறுக வீர்த்தலும்
பேனமுன் னமுதிரைப் பெற்றி கண்டமால் ௩

தோடவிழ்ந் திளநறுந் துளிக்குந் தாமரைக்
காடுபூத் தனையவன் கையி ரண்டினால்
ஈடுறப் பற்றிநின் றீர்த்திட் டானதிற்
பீடுறப் பிறந்தன பெற்றி முற்றுமே ௪

மருப்புநான் குடையமாக் களிறு வாம்பரி
தருக்குல மணிக்குவை சங்க மியாவரும்
விருப்புறு நிதிகள்வார் வீசி விம்மிய
வருப்பிள வனமுலை யரம்பை மாதரார் ௫

அம்புயா சனத்தில்வீற் றிருக்கு மாயிழை
யிம்பர்வா யகலிகை விளங்கு வாண்மதி

யிமையா ரேக்குறு மினிய புத்தமு
தமரரு மகிழ்வுற வுதித்த தென்பவே ௬

வண்டுழா யலங்கலான் வான வேந்தனுங்
கொண்டிற லதுபெற வுவந்து நல்கியே
தெண்டிரைப் பிறந்ததெள் ளமுதொ டைந்துபூம்
புண்டரீ கைப்பகம் பொலிய வைத்தனன் ௭

தெள்ளறல் படநெறி செறிந்த நீக்கரு
மள்ளிருள் குடபுக வலங்கல் வேந்துதேன்
றுள்ளிகொள் காரினைத் துறந்து காவெலா
மௌளிய கருங்குழ லெழிலெ றிப்பவே ௮

முற்றுறு விளமதி முகிழை யேசிவான்
விற்றிறம் பழித்தவில் வீசு பட்டமு
முற்றபொற் சுட்டியு மொருங்கு சேர்சிறு
நெற்றிநோக் கினர்பிர நிறையொ டுண்ணவே ௯

இருவகடற் றிரைபினை யிகழ்ந்து காமவேள்
பொருங்கைச் சிலைபினைப் போன்று வேப்பிலைக்
கொருங்கிணை போக்கத் திரைக்கக் கொத்துறு
கருங்கொடிய புருவமோ கனிந்து காட்டவே ௰

சேலெனப் பிறழ்ந்தரி சிந்தி வெம்முனை
வேலென மிளிர்ந்துமான் வெளக வெண்டிலாக்
கோலினை யொத்திரு குவளை வென்றகண்
மாலபுரிந் தனங்கற்கு வாகை சூட்டவே ௰௧

எள்ளிளம் பூவினை யெள்ளி மென்குமி
ளொள்ளிய போதைவென் றெழுந்து பொற்கொடி
தள்ளிய நாசிபச் சோந்தி தன்னுருக்
கள்ளியல புரிந்தொளி கனிந்து காட்டவே ௰௨

வண்ணமென் கபோலமோ ரிரண்டு மாசவே
கண்ணடி யாமெனக் கவின வார்ந்திலங்க

தண்மேனோம் வள்ளையந் தண்டு மூசனு
நண்ணிய காதென நலம்ப டைப்பவே ௧௩

தொண்டயங் கனியுங்கிரு சுகமுந தோழமை
கொண்டசெம பவளவாய்க குமுதம வென்றிடத
தண்டள வதநிள முகையைத தண்ணகை
வெண்டா ளதடெதாடும வெனறி கொளளவே ௧௪

மறுத்துடைத் தொளிதிகழ மதியின் வடடமு
நறைக்கம லததலர நலனு நாணுற
நெறிபட நோக்கியோா நெடுஙக ணேக்கெலாரு
சிறைபடுத தியமுசஞ் செவவி காலவே ௧௫

நாகுடன் பழகுபு நானம பூசிமென்
பூகமொத் தருபணி கடைநத பொறபின
தாகுநன கழுததணி யணிநத மபைமா
ரோனைகொண டேததநீ டொளித ன்ழககவே ௧௬

வேயினைப் பழித்ததோள விலகி விலலிட
வேயுமுன கைகளயா மெழிலக வற்றிடச
சேயொளி யஙகைசெங காநதள போனமென
வாயுமெல விரலகெளிற றழக ளிககவே ௧௭

பொருபபொருங கசசினைய பொருது பூரிதது
மருப்பினைப பழிததுவெள மருட மாமெனக
கருபபுரக சலவைகை செய்த பூண்முலை
யுருபபசி தனையு முளமு ருககவே ௧௮

ஆலிலை தனைவெறுத் தரிகை போன்றொரு
நீலரோ மாவரை நிலவ ரேகைமுன்
னோனுறு திரையென விலக சீாசசுழி
மானுறு முநதியேல் வயிறு பொறபவே ௧௯

மின்னென நுடங்கிமென கொடியின் வீறழித
தின்னதிங் கெதுவென வெவாக்குங் கண்ணுறு

தன்னநுண் ணிடைகளை யஞ்சும் வல்லவன்
றன்னைமொத் தலர்முலை தாங்கி னையவே ௨௰

வாளராப் பணமென வயங்கு தேரெனக்
கோளிலாப் பசும்பொனாற் குயின்ற தட்டென
வேளையா ளாகவே விற்கு மல்குல்வண்
காளையா டவர்களைக் கருத்து ருக்கவே ௨௧

வாழைத்தண் டெனத்திரண் டுற்ற வான்றுடை
வேழத்தின் றடக்கையை வென்று வீறுற
வாழத்தண் புனறிரி யலவ னொத்துல
கேழுக்கு மான்முழந் தாளி ழைக்கவே ௨௨

சினைவரால் வென்றுவேள் சின்னம் போன்றுமெய்
முனைவரா னவர்களு முடிவ ணங்கவே
புனைகுலாந் தூணியைப் பொருது பேரெழில்
கனியுமா றிருகணைக் காலவி ளங்கவே ௨௩

பரடுபொற் றராசினைப் பழித்து வீறுறப்
புரைதவிர் புறவடி யாமைப் பொற்புற
விரல்செழும் பவளத்தை வெல்ல மெல்லுகிர்த்
தரளமொத் தடிபஞ்சின் றகைமை காட்டவே ௨௪

நின்றன ளகலிகை நின்ற காலைபி
னன்றறி கோதம னயத்தை நோக்கியே
மன்றவந் துளவினை கொடுப்ப வாசவ
னின்றெனக் களித்துயி ரெனக்கு நல்கென்றான் ௨௫

வாசவ னத்திறம் வகுப்ப மாயனு
நேசமுற் றீம்புன னெடிதீ மூழ்கினே
ராசையிற் கொண்மினென் றறைய வாங்கவ
ரோசைபெற் றுறுபுன லொருங்கு மூழ்கினர் ௨௬

வெள்ளைவா ரணப்பகட் டுழவன் வெள்ளநீ
ருளபுகுந் தோய்ந்தன வும்பர் தோன்றினன்

பள்ளநீக் கிடந்தனன் பாசி கோரையுந்
தள்ளல் பாய்ந்திட முனி யநேக கற்பமே ௨௭

மொய்குழ லகலிகை போக வாரிபோ
லொய்யென வாரியி னாழி மூழ்கினை
பொய்தப வினியவள் போக வாரியிற்
செய்தவ மூழ்கென்றான் றிகிரி தாங்கினான் ௨௮

இவ்வகை யிசைத்தலு மெழுந்து மாதவன்
மௌவலங் குழலிபை மணந்து மற்றவள்
செவ்விய புணர்நல திளைத்துத் தேகங்கெடாத்
துய்வகை யவ்வயி னுறைந்திட் டானரோ ௨௯

அன்றுதொட் டகலிகை யநேகம் பூண்டியா
குன்றென வருமுலை கொடுத்த காமநோய்
தன்றலை மேற்கொளத் தளர்ந்து வாசவ
னென்றல பற்பல வுளத்தி லெண்ணுவான் ௩௰

பஞ்சஞ்ச மலரடிப் பாவை தன்னையோர்
வஞ்சஞ்செய் தாயினு மணத்து மிபாமென
நெஞ்சங்கொண் டுருக்குயி னொரு மாறுகொண்
டஞ்சநதுஞ் சிருளிற்கூ யாத்திட் டானரோ ௩௧

வரிக்குயி லுருக்கொடு வந்து கூவலும்
பொருக்கென வெழுந்துநற் புனித மாதவன்
குருக்கிளா நதிக்கரை குறுகித் தண்புனற்
றருக்கொடு துயிலுமத் தன்மை கண்டனன் ௩௨

மெய்முனி ஞெசமீ தென்று மீளலும்
பொய்ம்மையி லுவனுருப் புணர்ந்து வாசவன்
கொய்மலர்க் குழலியைக் கூடும் வேட்கையாற்
கைமலர் பற்றினன் கரிசு பற்றினான் ௩௩

வாசறு முனிவனக் காலை யெய்தலும்
பூசையாய்ப் போந்தனன் போத மாதவன்

கோசமா யிரம்பெற வென்று கோபித்தான்
வர்சவ னவ்வகை மாசண் டானரோ

பூம்புனற் பொய்கையுட் போந்து நாணிறுற்
றேமபொதி தாமரைச் செவ்வி யாரிதழ்
தாமபொதி பொகுட்டினிற் றங்கி னான்புரத்
தோம்புத லின்றிவிண் ணுலக மைபவே — கூ௫

பூங்கொடி தன்னையும் புனித மாதவ
னீங்கருங் கலவியி னெறியி னுவிவன்
றீஙகுசெ யிநதிர னென்று தேரியு
மாஙகுடன பட்டனை பேதை யாதலால் — கூ௬

கல்லுருக் கொண்டிவண் கிடத்தி காகுத்தன்
மெலலடித் துகளுறும வேலை காறுமென்
றல்லலுற றிடசசபித தறவ னீங்கினு
னெல்லையில பருவமெல வியலும வைகினள் — கூ௭

இறைமக னின்மையி னீண்டு தநதிருக
குறைபட வானவா குழாமுங் குன்றின
வுறுமழை யொழிதலா லுண்டி யின்மையா
லறைகடலுலகமு மழுங்கி னொநததே — கூ௮

விண்ணவர் குரவனு மெலிவை நோக்கியப
பண்ணவாக் கிறைவன் பழியி னீங்குமா
றெண்ணினன் பொயகையுள கரைப யெய்திவா
னண்ணலைக் கூவினு னனபு கூரவே — கூ௯

மந்திரி கூவலும் வான வேநதனு
மநதமி லுவகைபா லருகு நண்ணுதற
கெநதைசா பததினு லேதமுற்றுநா
னைநதன னீகவொணு நாண்ட டுததநதே — ௪0

வருவதன் முன்னமே மாசு றுவகை
பெரிதுகாத தியல்வது பெருமை யவ்வகை

யொருவினை யினியெஃ தொழித்தற் கோர்வது
கருமமென் றுரைத்தனன் ககன வேந்தனும் ௪௧

னன்றென மனங்கொளா நாண நீங்குறச்
சென்றெதிர் வணங்கினன் வணங்கிச் செல்வநீ
யின்றெனக் கினியருள் புரிதி யென்னவே
ஒன்றல பற்பல வுரைத்திட் டானரோ ௪௨

உரைத்தலுஞ் சுரர்குரு வுவந்து வீசுவெண்
டிரைக்கட லுடுத்தவித் தீவிற் றெய்வதப்
பருப்பதம் பற்பல பதிகள் பற்பல
மருக்கிளர் நதிபல வருந்த லென்கொலாம் ௪௩

வெள்ளியங் குவட்டொடு விளங்கு மந்தரம்
வள்ளல்வீற் றிருந்தருண் மல்லி கார்ச்சுனங்
கள்ளவிழ் பொதும்பர்கற் குடிவிண் காளத்தி
யெள்ளருங் கழுக்குன்ற மிடப மால்வரை ௪௪

அருணையங் கிரிதிருத் தணிகை யார்மலர்த்
தருவளா கொடுமுடி தாவி லாதநற்
றிருவளர் கொல்லிநற் றிருச்செங் கோட்டொடு
பொருவிலீங் கோய்மலை பொதிய மால்வரை ௪௫

பழமலை சிராப்பளி பழனி மாமலை
விழைவுறு பரங்குன்று வியன்ம யேந்திரந்
தழைகெழு பொதும்பர்சூழ் சைய வெற்பொடு
குழகன்மே வியதிரி கூட மால்வரை ௪௬

ஏடவிழ்த் தளியின மினிதி னேழிசை
பாடலும் புதுமதுப் பாயுஞ் சோலைசூழ்
கேடில்கே தாரம்வான் கிளருந் தண்பொழிற்
பீடுறு மாதனப் பெரிய நீள்வரை ௪௭

கன்னலுந் தேறலுங் கனியு மாமெனச்
சொன்னலந் திகழ்வரைத் தோகை தன்னொடும்

பொன்னிலங் கவிர்சடைப் புனிதன் வாழ்வுறு
மிந்நில வரைகளு மினிதுண் டாமரோ ௪௮

வாநதி காளிநதி வாணி பற்குனி
சரயுவா னதிதிருப பெண்ணை சங்கமா
ருவைபெரு கண்டகி யோடு தண்புனற்
புரையிலகோ தாவிரி புனிதநீப பமபை ௪௯

துஙகபத் திரைநவில சோணை காவிரி
பஙகவா ரிதிபுனற பாலி மாநதி
பொஙகுதண் புனலவகை பொருநை யெமுதற
சஙகமா நதிபல தாமுண டாமரோ ௫௰

காசிவீ மேசுரங காஞசி மாநகா
தேசுலாஞ் சிதமபரந திருககு டநதைநம
மீசனு ருகநதரு ளிலபிய மானைககா
வோசைகூா மறைவன முறறு வாஞசியம ௫௧

வயஙகுவெண காடிடை மருத மாநதுறை
நயஙகொளசீா காழிமா யூர நனனிலம
வியநதிடு நாகைநள ளாறு வீறுசால
பயனபுரி நெநவையை யாறு பாமபணி ௫௨

ஆனிலை யுயரவி ஞசி யனபிறை
கோனுறை மகோதைகிழக கோட்டங கூடலூர
தேனுலாம வெய்வனஞ சேது வேமுதல
வானவ னமாபதி மறறு முண்டரோ ௫௩

ஆதலாற பருபபத மனைததுஞ சூழ்வநது
சீதநீர் நதியெலாஞ சென்று மூழ்குபு
காதலாற பதிபல கண்டு கைதொழு
தேதநீ போக்குதி யிரங்க லெனகோலாம் ௫௪

இருநதவம் புரிநதுளோர்க் கெய்து றுகதெ
னருநதிறற கொறறமு மளவில் செல்வமுந

திருந்திய ஞானமுந் திதின முத்தியுந
தருமுயர் கற்பகந் தவமென் றோதியால் ௫௫

இன்னண மந்தண னியம்ப வானுளோர
மன்னனும் வந்தடி வணங்கி வாய்மையான்
முன்னவன் பதமலர் முடியிற சூடுவா
னன்னவ னுறைபதி யனைத்து நண்ணினான் ௫௬

எய்திவா னவாக்கிறை யாண்டு பறபல
செயதவம புரிந்தனன் செலலுங காலையி
லுய்யுநா ளெய்தலு மோங்கு மாணிககச
சையநோ கணடனன் றளாசசி காண்கிலன ௫௭

அறுசீரடியாசிரியவிருததம

காண்டலு மகவா ஞெககிக்காகம லஙகள் கூபபி
பூணடெழு மனபாற பொனனி மூழகிமுன றலக மெததரு
சேண்டொடு திருமா ணிக்கச செழுமலைச செமபொற கோயி
லீண்டொளிப பிழபபை யுறறு னிருமையுமபெறறு ஞெறறுன

முமமுறை வலஞ்செய தனஞெனை முடியிஞற படியிறறுழந்தே
யமமலை தனனி னேறி யணணலசந நிதியிற பினனுந
தெம்முனை கடநத வேநதன சேவடி வணஙகிப போறறி
மெய்பமயிா முகிழபப னோககி விழிகணீா பொழிய நினறுன்

நின்றவன மீடடு மீடடு நிததனை வணஙகிப போறறிக்
கொனறையஞசடையோனீண்டுகுடிகொணடு வாழவுமெனனறே
யொனறிய வுளதத ஞகி யுறுதவன சபிதத சாப
மின்றெமக் கொழிப பதிந்த விரத்தின கிரியெனறோநதே கூடு

வசசிரப படையி னுலம மாணிக்க வரையின் பாஙகா
செச்சையங கலவை மார்பன் றீாததமொனறமைததவவெறபி
னுசசியிற றேவ தீாத்த மொனறுமகண டெமபர் வேலை
யசசுதன் மதிக்க வநத வமிர்ததா னிறைதது மாதோ ௬௧

பைந்துழாயலங்கன் மாயன் பாறகடல கடைநத வஞ்ஞா
றைநதரு வுடன்வந் துறற வாயவேம புமைக்கீ சானச

சந்தரத் திசையி லூன்றிச் சுதையினற் பூர்த் தன்பாற்
சிந்தையின் புறவி லிங்கஞ் சிறப்புடன் ருபித் தன்றேன். கஉ

மறிதிரைப் பொன்னி மூழ்கி வச்சிர தீர்த்தந் தோய்ந்து
வெறிகமழ் தேவ தீர்த்த மீபன்றடம் படிந்து முக்க
ணிறைவனை வலஞ்செய் தேத்தி யிமையமா தினையும் போற்றி
நறைகமழ் நிமப நீழ லண்ணியஞ் செழுத்து மோதி கங

விண்ணவர்க் கிறைவன் வேத விதிமுறை வழுவா தன்போ
டெண்ணெகிழ்ந் தவனை மேற்கொண் டுயிர்க்குயி ராகு முக்கண்
பண்ணவற் றொழுது போற்றிப் படிமவே டத்த னாகிப்
புண்ணிய தேவ தீர்த்தப் புடையினோர் குகையின் வைகி கச

இடையுறு பிகலைபும் வாயு வியங்காத படிம டக்கி
யடியினு ரனலை மூட்டி யந்நாடி யிடையே போக்கி
முடிவிலா ரமுது தேக்கி முபறிசியொன் றுனு மின்றித்
தடையிலாப் பிரமா னந்தத் தன்மய மாகி யுற்றான் கரு

பருவமொன் றினைய வாறு பண்ணவற் கிறைவன் வைகத்
திருவிளம் பிறையுங் கங்கைச் செம்பொனின் முடியு மல்க
வருள்பொழி முகமு மாறு மடல்கெழு பாசு மேந்தி
கதல மலருங் காள கண்டமுங் கவின்கொண் டோங்க கசு

புலியத ளசைத்து வெய்ய பொறிப்பணப் பணிகள் பூண்டு
நிலவொளி பரந்தா லென்ன நீறுமெய் விளங்கப் பூசி
யிலைப்பயி லிதழி மென்பூ வேடவிழ் தெரியல் சூடி
மலைமக ளொருபால வைக மால்விடை மீது வந்தான் கஎ

வரதெதிர் தோன்றி நின்ற வள்ளலை வான வேந்த
னரதமி லுவகை கூர வடிமலர் முடிமேற் சூடிச்
சிந்தனை மகிழ்ந்து மீண்டு சேவடிக் கமலம் போற்றி
பெந்தையே யுய்ந்தே னென்ன வின்னணம் வழுத்து கின்றான்

புரிசடை முடிமேற் கங்கை புனைந்தருள் குழகா போற்றி
யுருவிலி யங்க வேனை யுருத்தகண் ணுதலாய் போற்றி

பருதியு மதியு மாகும் படரொளி விழியாய் போற்றி
யருமறை யனைத்துஞ் சாற்று மத்தனே போற்றி போற்றி௬௯

சங்கவார் குழையுந் தோடுந் தரித்தரு ளிறைவா போற்றி
வங்கவா ரியினஞ் சுண்ட மணிமிடற் றமலா போற்றி
சிங்கமா யெழுந்த மாலைச் சிபபுள்ளா யடர்த்தாய் போற்றி
வெங்கண்மான் மழுவே டேந்தும் விமலனே போற்றி
போற்றி ௭௦

அருந்திற லேனக் கொம்பே டாமையோ டணிந்தாய்போற்றி
இருந்துணை மணிக்கச் சாகச் சீறர வசைத்தாய் போற்றி
பொருபகை மேற்கொண் டுற்ற புலியத ளுடுத்தாய் போற்றி
கருங்கயத் துரிவை போர்த்த கடவுளே போற்றி போற்றி ௭௧

தூயபல கோடி வேதந் தொடுகழல விசித்தாய் போற்றி
மாயன்கண் ணிடந்து சாத்தும வனசச்சே வடியாய போற்றி
காயமு லெனன வந்த காலனைக் காய்ந்தாய போற்றி
தேய்வுற மதியந் தேய்த்த செல்வனே போற்றி போற்றி ௭௨

முப்புர மெரித்தாய் போற்றி மூலகா ரணனே போற்றி
திப்பிய வடிவாய போற்றி தேவாதி தேவே போற்றி
யொப்புமை கடந்தாய் போற்றி யுறுதவப பயனே போற்றிக்
கப்புடைச் சூல வைவேற் கரத்தனே போற்றி போற்றி ௭௩

அக்கர வணிந்தாய் போற்றி யகிலமு மானாய போற்றி
செக்கர்வா னிறத்தாய் போற்றிச் செங்கண்மால விடையாய்
போற்றி
நக்கனே போற்றி யென்னை நயந்தருள் புரிவாய் போற்றி
தக்கன்றீ வேள்வி சாய்த்த சப்புவே போற்றி போற்றி ௭௪

வெள்ளியங் கிரியின் வைகும் விண்ணவர் தலைவா போற்றி
யுள்ளொளி யாகி நின்ற வொருவனே போற்றி வாசக்
கள்ளவிழ் கடுக்கை மாலை காதலித் தணிந்தாய் போற்றி
தெள்ளிய சாம கீதச் செல்வனே போற்றி போற்றி ௭௫

வெண்பொடி யணிந்தாய் போற்றி வேதநா யகனே போற்றி
தண்பிறை முடித்தாய் போற்றி தற்பரப் பொருளே போற்றி
பெண்கண்வா னவன்க டால மோந்துபிரு ளுகனே போற்றி
நண்பனே போற்றி யார்க்கு நாதனே போற்றி போற்றி ௪௯

திருமுடித தழும்பா போற்றி செழுமலைக்கொழுந்தேபோற்றி
பொருதிரைப் பொன்னி நன்னீர் பொசிவாசி கொள்வாய்
போற்றி
வரையகம் பகிாந்துகாட்ட வாட்போக்கி மகிழ்ந்தாய் போற்றி
துரிசறு மடியா ருண்ணுந் தூயசெங் கனியே போற்றி என

இததிறம வான வேநத னிருகணீ ரருவி பாயக
கைததல முகிழநது மேனிக கமபிதஞ செயபப வன்பாற்
பததிமை மேனமே லோஙகிப பணைத தெழுப புளகம பூப்ப
நிததனைப போறறி நினறு னிறறனு நிமலன சொலவான ௭அ

நெஞசகத தனபினு னீபுரி நியமத தானு
மஞசெழுத தோதி யோகத தமாநதிடு நிலைமை யானுஞ
செஞசொல கூா துதியி னுலுா திருவுள மகிழநதோம
வண்டு
செஞசலில வாஙக ளெலலா மியயபுதி யீய்து மெனமுனி ௭௯

முனனாநின் கருணை யால்வான முறறுறு வரஙகளி யாவை
யனனவை யொழிக மேலா மருநதவண சாப நீஙகப
பனனகா பரஞ வினறு பாலிததல வேண்டு மெனனச
சொனனகா வலறகுப பெமமான சுரநதருள பொழிதல் செய்
வான் ௮0

அலாகதிாப பருதி வெமமை யாறறினு மாத வததி
னிலைகெழு வானு கதகி னிறபதிற கரிதா லவவா
றுலகினி லெமகதத தீமை யுஞறறினு முபவ ருபயார்
குலவுநா தொழுமபு பூண்டோா கொளகையிற பிழைத்தா
ரன்றே ௮௧

ஆதலா னம்பா லன்பா லருந்தவன் சபித்த சாபம்
போதவே யரிதென் றாலும் புரிந்தநின் பத்தி தன்னாற்
காதலா லிவைக ளெல்லாங் கமலம்பூத் தனைய கண்ணாய்
நீதியிற காணத் தந்தே னின்பதி யடைதி யென்றான் அ௨

என்றலு மிமையோர் வேந்த னிறைவனை யுமைபா ளோடுஞ்
சென்றெதிர வணங்கிப் போற்றிச சிந்தனை களித்து மீட்டு
மொன்றல பலவும் போற்றியுரைத்தவித் துதிபைசசொற்றோர்
நன்றுறப் புரிதி யென்று னம்பனு மதற்கு நேர்ந்தான் அ௩

சோதிலிங் கத்தி னூடே தோன்றலபுக் குறைய வேந்த
னீதியின வணங்கி நெஞ்ச நிருமல னிடத்து வைத்தே
மாதவா விண்ணோ ரூழ மடங்கலந் தவிசி னேறி
வேதனை யெவையுந் தீர வீற்றிரு னிருந்தா னன்றே அ௪

இந்திரன் சாபந் தீர்ந்த விபபெருஞ் சரிதை தன்னைச்
சிந்தனை மகிழ்ந்து கற்றோர் தெரிவுற வெழுது கின்றோர்
அந்தமி லூழி கால மகிலமும புரந்து மேலாஞ்
சந்திர மௌலி பாதத் தாமரை நீழல சேர்வார் அ௫

இந்திரன் சாப விமோசனச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத திருவிருத்தம உ௰௫.

௭-வது இடபூசித்த
சருக்கம்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

சுரபதி சாபந் தீர்ந்த தாயமாக் காதை முற்றுந்
தெருளுறத் தெரித்தா யிப்பாற் செங்கதிர்ப் பருதி தீர்த்தப்
பெருமைநீ யுரைத்தி யென்னப் பெருந்தவ ருரைப்பப் பெம்மா
னிருபத முளரி யேத்தி யியம்பினன் சூதன் மாதோ ௧

ஒழுகொளி வீசுஞ் செய்ய வுதயமால் வரையின் பாங்கர்
வழுவிலா வளங்க ளெய்து மந்தேகத் தீவி லங்கண்
முழுவலித் திரடோள் வெற்றி மூரிவெம் பரக்கர் விண்ணோர்க்
கழிவுசெய் துழலுந் தீயோ ரழலெழ விழிக்குங் கண்ணார் ௨

கன்றிய மனத்தோ ரேழு கடலையுங் கடக்க வல்லார்
நன்றியொன் றறியார் பாரி னுப்பணுற் றெவையுந் தாங்கும்
பொன்றிகழ் சிகர கோடி பொலிந்துள வடபான் மேருக்
குன்றையுந் துகள்செய் கிற்பார் கூற்றுக்கோர் கூற்ற மன்னார் ௩

அத்திறத் தரக்கர் தோன்று மலர்கதிர்ப் பருதி தன்னை
முத்தலைச் சூலத் தானு மூரிவேற் படையி னானும்
பைத்தலை நாகம் போலும் பகழியி னானும் போர்செய்
தித்தலைத் தோன்று வண்ண மிடுக்கண்செய் திகழு நாளில் ௪

பேரொளி விரிக்கும் வெய்யோன் பிறங்குதே ரிறங்கி யோர்நாட்
போர்செய வாற்றா னாகிப் பொருவலி போக்கிப் போக
வோர்வகை யுணர்ந்து வானோ ரொருங்குவந் தெய்தி வெய்ய
காரிற வரக்கர்க் கஞ்சுங் கவலைநீ யொருவி யின்றே ௫

திங்களங் கண்ணிப் புத்தேள் சேவடிக் கமலம் போற்றிக்
கொங்கவிழ் மலர்கள் வீசிக் குடந்தம்பட் டிறைஞ்சி யேத்திற்

சங்கர னெதிரே தோன்றிச சமரிடை வெல்லு மாற்ற
லிங்குனக் கருளு மென்று லிமையவ ரெவரும் போனார் ௬

ஈசனைப் பூசை செய்தா லெதத்திற மாமோ வென்று
தேசுடைய பருதி வேநதன் சிநதனை கவலுங் காலை
பாசவே ரரிநது மேலாம் படிமவே டதத னுகு
மோசைகூர மகதி நல்யா ழுறுதவ னவண்வந் துற்றான் ௭

உறுதலும பதஙக ளேக்கி யுளத்திடை யுவகை பொஙக
மறுவறு முனிபா லெப்தி வானவ ருரைதத மாறற
மறிவுறுத திட்டு மனமே ளுஙகதற குபாயந தோநது
தெறுகதிரச சுடரை நோக்கிசசிவாசசனைமுறைமைசொல்வான்

விதிமுறை சிவனைப பூசை விககிர கஙக டமமிற
கதிரவலி லிஙகந தாறறல கடபொைத் திபிதுங கீல
மதிகமா மானு டதநி லாரிட மநிக மாகுந
துதிபெறு தேவ லிஙகந தனனினுந தூய தாமால ௯

தூயதிவ வியலிங கதநிற சுயமபுவே சுயமபு தனனி
லேபமா விரதன லிஙக மிரதநின லிஙகந தனனின
மேய்மா ணிகக மேலா மேருவில வருமா ணிககப
பாயொளி யிலிஙக மேயிப பாரிடத தநிக மாமால ௰

ஆதலாற றிருமா ணிக்க வசலதனை யடைநது பூசை
காதலா லுனபின் வநத கடுஙகுர லுருமு தனனு
லேதமின் றுகச செயதே யிராக்கதா தமமை வென்று
வாதவ கிளாதி யென்றே யாழமுனி போயி னுனால ௧௧

வரமுனி போய பினனா வானுரு மேறனை வானந
திரிபவ னினைபப வெய்தித திரைகட லேழும வெம்பிக்
குரைபுனற சுருக்குண டோம குண்டமொத தழல வோங்கும்
பருவரை யெனவையுந தியப் பகிரண்ட முடைய மாதோ ௧௨

வநதுரு மேறு முன்னோன் மலரடி வணங்க லோடுஞ
சிநதனை மகிழ்நது பெம்மான் சேவடிதொழுது பூசை

யந்தமி லன்பி னூற்றி யரக்கரை வெல்வான் வேண்டிப்
புந்திசெய் தனநீ போநது பூசனை புரிதி யென்றான் ௪௩

என்றுகா விரியின் றெனபா லிரத்தின கிரியைச சார்நது
மன்றநீ யெமது போல வாவியொன் றமைத்து மூழ்கிக்
கொன்றையஞ்சடையோன்பாதங்குழைவினூற்போற்றுகென்ன
நன்றெனப போநதவ வாறே நானில மதன்க ணெய்தி ௪௪

செய்ய மாணிக்க வெற்பைச சோநதி னிருந்தி திகழ்ற
வையரா முடிமே லுற்ற பரவைசூ ழுலக மெல்லா
முய்யவே பதங்கள போர லுவந்தாரு தடாகங் கண்டு
நைநூபா றினறி மூழ்கி நபட ஞ லயதனை நண்ணி ௪௫

அருச்சனை புரித லோடு மம்லனு மெதிரே தோன்றி
விருப்புடை நீசெய் பூசை வியநதனம வேண்டிற றெல்லா
முறைதருள பெறுதி யெனன வுருமுசே வடிகள போறறி
விரிசசிக னரககா போரில வெலவது வேணடு மெனறான ௪௬

என்றலு முருமை நோககி யிளமதிக கணணி யெமமான்
நன்றுநன் றெனனச சோதி ஞாயிறு நிருதா தமமை
வென்றிடு மாறற றநதோம வெஞசமா விளோததன தேனைப
பொனறிடப பொருதி யென்னப் புஙகவ னிலிஙகத துறறான

வரபபா னருளப பெறறு வானுரு மேறு மீண்டு
திரஙகொளபே ரனபு தனனுற செஙகதிர தனைவந திததே
அரநதைவே ரறுககும பெமமானருளபெறறுவநதேனென்னக்
கரமபல படைததோன் சாலக கடஙகடா தனமெவன் றுனல்

பசும்பரி யேழு பூண்ட படரொளித தேரக டாவி
விசும்பினி லிரவிப புததேள விளங்கியங் கியங்கா நின்று
னைசநதிடு பேட மாதத் தெய்துபூ ரணையி லதத
மனைந்தன னடையுங காலே யருசசனை புரிவ னன்றே ௪௮

அன்னல்பூ சனையு வந்த வருணன்ற னிளவ லுக்குக்
கன்னகன் ஞால்த துற்றக் கடவுண் மால் வரையை யெய்தி

பெண்ணொரு பாகன் பூசை பேணுதி யென்றவ் வாறே
யுண்ணயந் திடியும் பூசை யும்பணுக்கியற்று மன்றே ௨௦

அன்று தொட் டென்றுஞ் சோதி யலாகதிரப் பரிதி வேந்த
மொன்றிய வசனி தானு முமையொரு பாகன் பூசை
நன்றெனப புரியு மாயி னலங்கொளத் தலத்தின மேன்மை
யின்றெவ ருரைபப தெங்ங னிணையதற கிலலை மாதோ ௨௧

விருபபுட னிரவி தீரதத மேதகு நாளில மூழகிக
கருப்புரத தீப மேற்றிக் கண்ணுத றனைவந் திததோர
பொருக்கென்ப பிணிக ளெல்லாம போகுவா போரில
வெலலவார்
செருக்குட லுலகங காததுத தேவரதம முலகுங் காபபார

பாரிடத திணைய காதை படிபபவா படிககக கேடபோா
போரிடைப பகைவை வென்று புவனமோர மூன்றும
போறறச
சீரபல பெறறு வாழநது தீபபிணி முழுதும நீங்கி
மாரன்பே ரழகு வாயநது வானுல காளவ ரனறே ௨௩

இடி பூசித்த சருக்கம

முற்றிறறு

ஆகத்திரு விருத்தம ௫0௩

௮-வது அகத்தியர் பூசித்தசருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை

விந்த மால வரை யடக்கிய விழுத்தவக் கிழவன்
வந்து பூசனை யுஞற்றிய மானமிய லினிச்சொ
முந்த மால்வரை முனிவிர்காள் கேண்மினென் றுரைப்பா
னிந்த வானில முப்பதற் கிருந்தவச் சூதன ௧

இமைய மாலவரைக் குத்தரத் திசையினி லிசைகூர்
தமைய லானிக ரின்றிய தாபதர் குழுக்கொண்
டமைய வாழ்தரு புட்பகத் திரைக்கரை யடைந்தே
யுமைம ணாளன தருளினா லகத்திய னுறைநாள் ௨

ஆவ மீக்கொள் வந்தமா முனிவரன் றன்பா
ஞர் தபபெயா மாமுனி நண்ணுதல் புரிந்தே
யிர் நெஞ்சினு லிருவரு மளவளாய் வைகிப்
பாரிடத்தினிற் பதிபல தொழுதுமென் றெழுந்தார். ௩

எழுந்து காசபீ ரதமபிர பாசமு மிறைஞ்சித்
தொழுந்த கைத்தகே தாரமவில வாடவி தொழுது
செழும்பு னற்கங்கைத் தீரத்துக் காசிசென் றேத்தி
யழுந்து மன்பினுற் பிரயாகைபோ டவந்தி கைதொழுதே ௪

கும்ப யோனியு நாரத முனியுங்கோ மதியோ
டிம்பர் மேவிய தலங்களு நதிகளு மேத்தி
யும்பர் நாடுபோ யுறுவிந்தா டவியுறுங் காலை
வெம்புதீ விழிப் பிரேதமொன் றங்கணமே வியதே ௫

உற்ற போதினி லுளங்குழைந் தகத்திய முனிவன்
மற்ற விங்கிது முதநிவீ டெய்துறு மாண்பா

லற்ற மில்சிவ தலம்பல வணங்கி வந்தடைவ
னற்ற வாவென நாரத னோர்திசை நடந்தான்

தேன்று ளித்தனற றிபபிய மகதியாழ முனிவன்
றுன்ற னித்தனன் போதலுந தண்டமிழ்ச சலதி
யேன்று தெண்டிரைக் கடலினை பருகிய வெஙகோ
ளுன்ற வன்பினுற காவிரி நதிககரை யடைநதான் எ

அடைநத மாமுனி திருககடமு பநதுறை யதனைத
தொடர்நத வன்பினுல வணஙகுபு சுருதிரான முகததோன்
படாநத பேரொளி வேளவிசெய் ததிறம படைதத
தடங்கு லாவிய காவிரித தண்புனல முழுகி அ

நிறைநத வபபுனல் கொண்டுதண் குணடிகை நிரபபி
யறநத வாதவ னைநதெழுத தருணைறி யோதி
விறைநது பேரயபபிரே ததினிற றெழிதத்லும விலவேள்
சிறநத பேரெழில பெறறனன றிசையெலாம வியபப கூ

குறிய மாமுனி குணடிகைப புனறெளித திடலும்
வெறிய பிரேதமாங குமபனு குதலொரு வியபபோ
வறியிற காரிருட பிரேதபங குறுதலு மமபோன
செறியு மாமணித தீர்ததமான மியமெலாந தெரிபபார் க0

அததி ருத்தல பானமிய மளபபதற கெளிதோ
முததி யாவாக்குங கொடுததது முறைமையா லெனறுங
கததி கைககுழல பாகனவிற றிருபபனுற கடலகு
ழிதத ரதலத தெயபதி யிபபதிக கிணையே கக

குமப யோனியு மவவுழிக் குழைநதபே ரனபா
லும்பா போறறுறு முததா திசைமுக னுகி
நமபன் பூசனை செயயுதை யததெதிா நணணி
இமபர் வேண்டிய வரமெலா மியன்முனிக் களிததான் கஉ

உதைய காலையி லுமபர்கோன் றேன்றலா லவவூ
ருதைய மாபுரி யாயதிவ வுலகொலாம் போறற

வுதைய காலையி லொருமலர் தாமரைவதனத்
துன்றிய பானுவொத தொளிதிகழ் நாதனீ ரன்றே [illegible]

விடையின பாகனை விடைகொடு மேதகு முனிவன்
சடையின வானதி தரித்தகோன் மாணிக்கச சயிலத்
தடைவி னெய்தின னண்ணறகு மேற்றிசை யதன்கட்
டடையி லணைபொடு தண்டுறை றடாகமொன் றமைத்தான்

கங்கை யாதிய தீர்த்தங்க ளனைத்துமக் கணத்திற
பொங்கு தீபபுனற் றடமெலாம பொலிவுறத் தாபித்
தங்கை யாலவிந்தத் தகந்தைப் கடிந்தரு ளறவோன்
சங்கை யின்றியே முழுகினன சந்தி யடைந்தான [illegible]

அடைந்த மாமுனி யருச்சனைக் காயின வெல்லாம
படாந்த காதலா லொருவயிற பாங்குறத் தொகுத்து
மடங்க லேறுகைத்தன் பங்கனை மத்தியா னத்திற
றொடாந்து பூசனை புரிந்தனபா லெதிர்நின்று துதிப்பான் [illegible]

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நேயனே யனபு தன்னு னெஞ்சிடை நினையா தோர்க்குச்
சேயனே யளவி லாத செல்வனே திகிரி தாங்கு
மாயனே முதலாந தேவா வணங்குமா ணிக்க வெற்பிற்
றாயனே மத்தி யானச சொக்கனே போற்றி போற்றி [illegible]

ஆதியா யனாதி யாகி யகண்ட பூரணமாய் மேலாய்
நீதியாய் நினைவுக் கெட்டா நின்மலா னந்த மாகி
யோதியா வையுமு ணர்ந்தோ ருறையு மாணிக்க வெற்பிற்
சோதியாய் மத்தி யானச சொக்கனே போற்றி போற்றி

ஞான்றுதேன் றுளிக்குங் கொன்றை நாண்மலர்த் தொடைய லோடும்
வான்றளிக் கங்கை யாறு மணிமுடிக் கணிந்தாய் போற்றி
யென்று பேரன்பு பூண்டார்க் கிடர்புகா வண்ணங் காக்குந்
தோன்றலே மத்தி யானச சொக்கனே போற்றி போற்றி [illegible]

முத்தனை யினைய வாறு மூதறி முனிவன் போற்ற
வத்தனு மெதிரே தோன்றி யகத்திடை வேண்டிற் றெல்லாஞ்
சுத்தனே மொழிதி யென்னத் தூயமா தவனு மன்பா
லித்தகை வரங்க ளெல்லா மியல்புறக் கேட்க லுற்றான். ௨௰

அஞ்செழுத் துண்மை யின்ன மடியனுக் கருளல் வேண்டும்
நெஞ்சிடை யன்பா லென்று நின்னைமத் தியானந் தன்னிற்
செஞ்சவே தெரிசித் தோர்கள் சிவகதி பெறுதல் வேண்டு
நஞ்சமு தாக வுண்ட நம்பனே யென்று பின்னும் ௨௧

துய்யனே மதத்தி யானைச் சொக்கனே யென்று நாமம்
வையகம் வழங்கல் வேண்டும் வங்குகாத் திகைமா தத்திற்
செய்யசெங் கதிரோ னுள்ளிற் செய்தவெண் ணீர்த்த மூழ்கில்
வெய்யதீப் பிணிக ளெல்லாம் விரைந்துடன் றீர்தல் வேண்டும்

அண்ணலை யனைய மாதத் தாருளோர் கோமயத்தை
வண்ணவான் சிரத்தில் வைத்து மற்றதின் மூழ்கி னோர்கள்
எண்ணிய னுதித்த பாட லியல்புற வழுத்தி னோர்கள்
திண்ணிய பவங்க ளெல்லாந் தீர்ந்துசீர் பெறுதல் வேண்டும்

என்று மறுகால் பாட வேடவிழ்த் திளந்தேன் பில்கு
மன்றலங் குழலி பாகன் வகுத்தவவ் வரங்க ளெல்லா
நன்றென மலையத் துற்ற நற்றவன் மகிழ நல்கி
பொன்றிகழ் புனித லிங்கம் புகுவீற் றிருந்தா னன்றே ௨௪

சாற்றுமிச் சரிதை தன்னைச் சந்தம் படித்து ளோர்க
ளுற்றிசைப் புவன மெல்லா நலம்பெறப் புரந்து பின்னா
கோற்றொடி யரம்பை மாதர் குவிமுலைத் தடத்தின் மூழ்கி
வீற்றினி திருப்ப ரம்பொன் விண்ணுல கத்தி லன்றே ௨௫

அகத்தியா பூசித்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் [illegible].

௰௩-வது உரோமசர் பூசித்த சருக்கம்.

குறுமுனிச சரிதை முற்றுங் கூறினை வேறு வேறு
வுறுதிகள் பலவுஞ் சொற்று யுயாதவச் சூத பின்னு
மறிவுறு நெறியி னுலே யுத்தல மான்மி யங்க
ளெறிபெறத் தமியேங் கேட்ப நேயமுற றுரைததி யென்றா

ர்தவ ரினைய வாறு வருததலும் புராண முற்று
மோதினன் குணாநத தூயோ னுரோமசன் சரிதை தனனும்
பாதிவெண் பதிடஞ் சூடுமெம்பரம்பரன் பாதம் போற்றிக்
காதலாற் றுறவின மிகக கடவுளாக குரைகக லுற்றுன ௨

திககிரு நான்குங் காககுந திரமிசன் வரத்தால வநத
தககவி ராச னடம்போ சமரவே லரசன றோனு
ளிகருவேள வனபுஞ் சேட னெனததகு மறிவு மெயதி
மைககடற புடவி யெலலா மனுவெனப் புரககு நாளில ௩

நாலிரு கோடி செம்பொன் ஞாயறு னெறியா லீட்டிக்
கோல்வளை யாம லோசசிக குவலயம புரக்கு நாளின
மேனுயர தருவைப் பற்றி வெறியபுல லுருவி யுற்றுற
போலவோர தூரததன் வநது புரவலன் றனனைச சார்நதான்

புதரிடை மறைநத வேடன் புளளினைச சிமிழ்த்தா லென்ன
விதமிவன் போல யாரே யியம்புவா ரலலா ரென்ன
சதமகன் குரவன் போலச சற்குண மெவைக்கும் வித்தாய்
மதவலி வேநத னுளள மகிழவுச சரிக்கு நாளில ௪

மநதிரித தலைவன் கூறு மாற்றங்க ளெவையுஞ் சாற்றச்
சிந்தூரத திலத மாதர் சேட்டைநூற் றிறமே செப்பிச்
சநதனக் கலவை மார்பன் சற்குணம் பிறழ்நது சாய
வநதமின் றுய லோகா யதனமத மறைதல் செய்வான் ௫

அறுவகைப் பொறியி னாலு மறிதலை யளவை யாகு
நெறிதரு மவற்றாற் காணு நேயங்க ளாவை யென்னுஞ்
செறிதரு வங்கி நீர்நி லமுமப் பொன்னி னாங்கும
நெறிதெரிந் துறுமின் னாகு நிச்சய மென்பர் மேலோர் ௭

தாதகி யரும்புஞ் செய்ய சாலிபோ தனமுங் கன்னன
மேதகு மணிபு நெலலும் விரவிய சமட்டி தனறு
காதலோ கமழு மினபக் களிமதுப பிறநதாற போல
வேதமில பூத நானகி னிசைவினா லுணாவு தோன்றும ௮

ஓதுமப பூத நானகு மொனறுபொன் றிறுமப போதி
மேதகு முணாவு மாயும வியநதவப பூத நானகுந
தாதமிழ தாம மாயத தமர்பூதந தத்த முள்ளா
நீதியி னைக்கு மிநத நெறியினின் றோ யுயநதார் ௯

ஆதலாற பலங்க ளில்லை யனனவை தனனைத தூபகக
நீதியான மாசு ழில்லை நெறியினா லவறறை யூட்டு
நாதனு மில்லை முதத நகைவட்ட தினைகதுங கொங்கை
மாதரா ரினப வாரி மடுததலை முதறபாமால ௰

இன்னன பலவும பனனு ளெடுததெடுதத தினைய கூறி
மனனனைச சாரு வாக மதமெனுங கபததுள் வீழ்தத
பன்னவன் றனுந தீயோ னனைபா லறங்கண மாறிக்
கனனியா போகந துய்ததுக் காலனுக குணவு மானான் ௧௧

அறநெறி திறப்பு வேந்த னுபுனுக் கெல்லை கண்டு
மறவிதன் னுலகத் தெய்த மறறவன் மறவி தானு
முறைமுறை யிலோப னென்பா னொருவனைக காண வஞசித
தறுகணு ளரைபங் கேவித தண்டஞ்செய் விக்க லுற்றான் ௧௨

எரியழன் முதலாந தானத் திருத்தெனக் கொடிய வெய்ய
நரகிடை யுய்த்துத் தொக்கண் ணனிவிளைத் திட்டுப் பின்னா
பருதியு மதியுந தாழப் பனிவிசும் பகடு கீண்ட
பெருவரை யடவி தனனுட் பிரேதமாயத் திரிய நீததார் ௧௩

அழிபசிக் காற்ற னுகி யடவிக ளோர்டித்து மென்று
மழுவினும பளததல கூடா வண்சிலைக் கரியுந தீய
உழுவையே முதலவி லங்கி னூனசுவைத துண்டோ தீர
தெழுதரு முதராத தீயா லெரிபபுணடு நிழலு மினறி

உருததெழு மாத்பததா லுலைபபுண்டு சண்ட வாயு
முரிததடித திடலும பாரின பொததுண்டு நிசம மினறிக்
குருததுவிட் டெழுநதுகாட்டுங கொளுஙகனல்கனிநதுமாறுந்
தரிததிரத தழுஙகு வாரபோற றெருமநதுதயங்குஙகாலை ௧௫

விநதமால வரையி னகண பேலைநா ளறநதி னலெ
சநதிரோ தயம்போல வநது தவததினுக குறையுள னாகி
ஈநதுநீ பொறியும வென்ற வறிவுடை யுரோம சபே
ரெநதைதோன றுதலுந தீயோ னெரிபசிக கிஙஙகென்றுறறுன

மாமுனி தன்னைக் கண்டு மகிழசசியால வநதங குறறு
வேமமா ஞான மெய்தி யிணையடி இறைஞசி நிறபக
காமமே முதல வாய கடுமபகை யெனவ்வயும வெனற
கோமுனியனனெசெயதிருறிக்கொண்டஙகுரைககலுறறுன்

முன்னைய பிறவி தனனினமூாககனே யெண்ணில பாவந
துன்னினை யாகை யாலே சூழநதநின் னறஙக ளெலலா
மினனலகூா சூது வெஃகு மீனாதம பிலலம போல
மன்னுத லின்றி முறறு மாயநதன மாத ராலே ௧௮

கூறுதற கரிதாய் நீசெய் கொடியவெம் பாவத தாலே
வேறொரு வழியு மின்றால் விளைததவித திமைதீர
வாறெதிர பபிதத லாலே யண்ணறன் கருணை தன்னுற
பேறுதநதிடுது மெனனுப் பெருநதவ னுடன்கொண் டேறுன்

அஞ்சிறை வண்டு கிண்டு வலாகெழு மஞசி லோதிப்
பஞ்சின்மென் னடியாள் பாகன் பதிபல தொழுது போற்றி
மஞ்சிவா சோலை சூழ்நத மாநதி பலவு மாடிக்
கஞசமா மலரோ னன்னுன் காவிரி நதியைச் சார்நதான் ௨௦

உடன்வரும் பிரேத ரூபத் தொருவனை யொளிநீர்ப பொன்னி
படிவது செய்து தென்பாற பாயொளி பரப்பி யோங்கிப்
புடைவளர் பொதுமபர் மல்கிப் பூதலம பொலிக வநத
வடகயி லாய மொத்த மாணிகக மலையைச சாரநதான் ௨௧

காண்டலு மகிழ்சசி பொங்கிக கரகம லஙகள கூப்பி
யாண்டடை முனிவ னஙகே யவனொடும பணிநது போறறித்
தூண்டிய சுடரே போலத தோனறுமெளிற றிருககு மநதச
சேணொடு திருமாணிககச செழுமலைப பாஙக ருறறான ௨௨

மருபபினைப பழிததண் ணுநது மருஙகுளள வாஙக வோங்கு
மருபபிள முலைபாள பாக னமாநதினி துறையு மநதப
பொருபபினகீழ வரையின மேலாம புணணிய தீாததமொன்று
விருபபுடன வாயு திககில மேவரக் கணடு மாதோ ௨௩

இளபபிறை சூடிய பாநத ளிகலறப புனைநத மோலிக்
களங்கனி யனைய கணடன கருணையாற கஙகை யாதி
வளஙகெழு நதிக ளெலலாம வரபபுரிந தவனை நோககி
யுளஙகனிந தாடு கெனறு னுரோமச முனிவ னனறே ௨௪

பெருநதவ முனிவ னேவப பிரேதரூ பததைப பெறறோ
னருமபெருந தீாத்தந தன்னி லாடின னுடலேலாம
கருமபுகைச சிலையாக கொண்ட காமனே யிவனென றோத
விருமபுநல லுருவம பெறறான் விகடரூ பமுமொ ழிநதான ௨௫

காமனே யென்ன நினற காவலன றனனோ டனனோ
னேமநீள வரையி னேறி யிருஞசிறை வணடு கிண்டுந
தாமநேர் சூலி பாகன் றணைமலாச சரணம போறறி
சோமகற கருளல வேண்டுங் குழகவென் றேததுகின்றான்.

புலியத ளுடுததாய் போறறி பூதநா யகனே போறறி
கலியுக வரதா போறறி கண்கணமூன் றுடையாய் போறறி
வெலிபுலி மூன்றுங காகக வின்னருள புரிந்தாய போறறி
யொலிகடல் விடமுண்டெல்லா வுலகமும புரந்தாய் போறறி

முப்புர மெரித்தாய் போற்றி மூவரைக் காத்தாய் போற்றி
துப்புடை மத்த யானைத் தோலுடை யசைத்தாய் போற்றி
ஒப்புமை யில்லாய் போற்றி யுணர்பவ ருளத்து ளென்றும்
வைப்பெனப் பொதிந்து வைகும் வள்ளலே போற்றி போற்றி

கடுங்குரன் மானுந் தீய கணிச்சியுந் தரித்தாய் போற்றி
நெடுங்குவட் டினைத் துளக்கு நிருதனை யடர்த்தாய் போற்றி
யடுங்கொடுங் கூற்றை யெற்று மம்புயப் பதத்தாய் போற்றி
நடம்புரிந் தருளா நிற்கு நம்பனே போற்றி போற்றி உக

பூங்கணை தொடுக்கும் வில்வேள் புரம்பொடித் தருள்வாய் போற்றி
தீங்கரும் பென்ன நாளுந் தேனொடு பழகிக் கூவு
மாங்குயிற் குலத்தை வெள்கி வடித்தெள ளமுத மென்னப்
பாங்குறு குதலை நங்கை பங்கனே போற்றி போற்றி கூ௦

பிணியும் பணியு மூவாப் பிறையும்வெள் ளெருக்கு மாலும்
வன்னியுங் கொன்றைப் போது மத்தமு மறுகு நன்னீர்க்
கன்னியுந் துன்றத் தாருங் கமழுங் கூவிளமுஞ் சூடுஞ்
சென்னியிற் செவ்வனீர் பாயுந் திருமுடித் தழும்பா போற்றி

என்றின்ன பலவு மேத்தி யிறைஞ்சிய முனியை நோக்கி
நன்றுநன் றென்ன வீச னவலந் தீர்வுந் தொல்லாம்
வென்றிவே லரச னேவ வேதிய னூழி காறுந்
தன்றனிச் செங்கோ லோச்சித் தராதலம் புரந்து பின்னர் கூஉ

அலர்முலை மயிலஞ் சாய லரம்பையர் கவரி வீச
பொலனருந் தருவி னீழற் புரந்தர னாகி வைகி
வலந்தருஞ் சூல வேலு மழுவுங்கைக் கொண்டு நம்ப
னலம்பெறு கைலை வாழ நல்வரந் தந்தே மென்றார். கூங

பொருவறுந் திருமாணிக்கப் பொருப்பினுக் கிறைவைப் போற்றி
யிருவரும் விடைகொண் டேறா ரீசனு மிலிங்கத் துற்று
னொருவரை யனைய மாப னருந்தவ முனிவன் பாதம்
விரைகமழ் மலர்க டூவி மீண்டுமீண் டிறைஞ்சிப் போற்றி கூச

நீயனுப்பப் பிரேத ருடனுஞ் செறிந்திடுஞ் சிறியே னாகில்
பேயனும்த் திரிகுதேன் றன்னைப பெரிதுங்கை தூக்கியைய
காயனு ருள்பெற் றுய்ய நலகினை யிதற்குக் கைம்மா
றுயின தென்கொல யானுன் னடிமைக்கு மடிமை யென்றான்.

வேந்தனவ் வாறு கூறி விடைகொண்டு முனியைப போற்றிப்
போந்தனன் முனியு மந்தப புண்ணியப பொருப்பினைவிச
சாந்தணி குவவுக் கொங்கைத தையலோ பாகனை பாத
போந்தினை மலரக்கூவி யினிதுட னமாந்தா னன்றே ௬௬

பேசுமிக காதை சொற்றோ பெரிதெனை கேட்கு நல்லோர்.
நேசங்கொண் டெழுது வோரோ நீசசீருந தீமை யொரும
பாசங்க ளனைத்து நீங்கிப பாருலகாண்டு பின்னை
ஈசன்செம முளரி போலு மிணையடி நீழல சோவார ௬௭

உரோமசர் பூசித்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம். ௬௭௧

௧௦-வது திருவாட்போக்கிச் சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்

நல்லறம புரிந்தருண் ஞான மாதவ
செல்லொளி நீணமுடி யிறைவனை வைகிய
மலலலங் குவடுவாட் போக்கி யாயது
சொலலுக வென்ன லுரு சூதன் சொலலுவான் ௧

திருந்திய கோலினன் செய்ய வேலினன்
பொருந்தலர்க் கடந்திடும் பொருவி லாறறலான்
மருந்தினு மினியவன மாக ராதொட
ருநதிறற காமனே யனைய பொறபினன ௨

அருளினுக் குறையுளே யாய தூயவன்
மருளறு காடசியான வரமபில சீததியான
தெரிவரும பெருமையான் சிவனை நாடொறு
முரிமையிற பூசைசெய் துவநத சிநதையான் ௩

கல்வியுங பெருங்கடற கரைகண டுறறவன்
செலவமு நறகுணச சிறபபும பெறறவ
னெலலையி னுலகைககண் ணிமையிற காததரு
ளலலவன மனுபதி யனின மேலவன ௪

நகைநில வெறிக்குமவெண் ணளினப போதென
முகமலாந தருளிய முதத வெண்கொடை
யகலிட நீழலசெய் யானை போககின
னிகலறுஞ சூரிய வன்னி யென்பவன் ௫

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பின்னலவெண டாநக வேலைப் பெருங்கடல் வளாக மெல்லா
மன்னை போற் புரக்கு நாளி லகிலமு நடுக்க மெய்த
மன்னிய சிங்க வேறறின் வலிபதி னுபி ரத்தோ
டின்னல்கூர் மயிட னென்றோ ரிகல்புரி யவுண னுற்றுன் ௬

உறறகா ருவுணன் பன்னு ளுந்திபூத் தவனை நோக்கி
யூற்றவம் புரிந்தா னந்த நான்முகக் கடவு டோனறிக்
குறறமின ருக நீசெய் கோதிலாத் தவங்க ணோக்கி
யற்றமி லுவகை பூத்தா மாவமெவ வரதறி லென்றான் ௩

வேதிய னினைய கூற வெஞ்சினத் தவுணன கஞசப்
பாதங்கள் பணிந்து முக்கட் பண்ணவன் முருகந தனோடு
மேதமி லிநதி ராதி யிமையவ ரிவரா லென்று
மாதங்க மின்றி வாழுதற் கருமபிடை யெவையும்வேண்டும் ௪

இங்கெனக் கென்று வேண்டி யியம்பிய வரங்க ளெல்லாம்
பஙகய னுதவிப் போநதான் பாழித்தோ ளவுணா கோவுஞ்
சங்கரன் றனக்கு மம்ம தபெபுதற கரிய தாகி
யங்கண்மா நிலத்தில் வெய்ய வாலகா லமபோற பூக்கான் ௫

நல்லற மெவையு மாற நலநதிக மூநத ஞான
ரெலலையில வேள்வி யெண்ணி லிமையவ ரால யங்கள்
பலலவுஞ சிதைய நூறிப் படிமதனு செருக்கிப் பாருக்
கல்லலசெய் தழிக்க வன்னோ னழிவினுக் கிரங்கி வேந்தன் ௬

பாலொளி விரிக்குஞ செய்ய பருப்பத மதனைச் சாரநது
மேனுறை யமரா சிதறா விஞசைய ரியக்கர் மேன்மை
நாலிரு திக்குங் காக்கு நலஙகெழு மிமையோர் மல்குங்
கோலநீள் வரையி னந்தி குரைகழற் கமலம் போற்றி ௭

வீரகைவே லரசன் வெய்ய மயிடனு லுலக மெல்லாம்
சோகமிக் கழிநத வண்ணஞ் சொற்றனன் றொழுது நிறப
நாகிள மதியஞ் சூடு நநதியம் பெருமா னன்றென்
றேகநா யகனுக் கிவவா றியமபுது மென்று போநதான் ௮

நம்பனை வணங்கி நந்தி நாயக னணித்தாய் நின்றே
யம்புவி மயிடன் றன்னு லலக்கணுற் றழிந்த வண்ணந்
தும்பையுந் தொடையா யீங்கு சொல்லுவான் மனுவந் துற்று
னெம்பிரான் றிருவு ளத்துக் கேற்றவா றென்னை யென்னாக்

நந்தியிவ் வாறு கூற நாதனு நயந்து நோக்கிப்
பைந்தொடை மனுவை யீங்கு வரப்பகர்ந் திடுவா யென்னச்
சிந்தனை மகிழ்ந்தன் னோனுந் திண்டிறன் மனுவுக் கோதக்
கந்தடு களிறு வேந்துங் கழல்பணிந் தாங்கு புக்கான் ௧௪

புக்கவ னன்பு கூர்ந்தே புளகமெய் யரும்பக் கண்ணீ
ரொக்கமார பகந னைப்ப வொளிமுடி வணங்கிப் போற்றி
மைக்கட லுலக மெல்லா மயிட னுலைந்த வாறு
செக்காவா னிறத்தி னார்க்குத் திருவுளந் தேறச் சொற்றான்

சொற்றலுங் கருணை மூர்த்தி தோடவிழ் கமலப் போதி
னுற்றவன் றனனு லன்னோ னுருவா மனைத்து நோக்கி
மற்றவன் றன்னைப் பார்த்து மயிடனை யிடப்பான் மேவுஞ்
சிற்றிடை யிவளை யேவிச் செகுத்துநீ சேர்தி யென்றான் ௧௬

பரமப ரனினைய கூறப் பார்த்திப திலகன் றானுங்
கரந்தலை முகிழ்த்துப் பாத கமலங்கள் முடிமேற் சூடி
நிரந்தரன் றன்னைப் போற்றி நெடிதக மகிழ்ந்து சால
வரந்தைதீர்ந் தகிலத் தெய்தி யணிநகர் புகுந்தான் மன்னோ

மாதுமை தன்னை நோக்கி மயிடனைக் கொல்லு மாற்றல்
ஓதின்மற் றுன்னு லன்றி யொருவர்க்கு முறுவ தன்று
லாதலாற் சிங்க மூர்ந்து வடலெழு துர்க்கை யாகிப்
பூதலம் புகுதி யென்றான் பூவையு மனைய வாறே ௧௮

கன்னிய ரெழுவ ரோடுங் காசினி புகுந்து சோதி
மின்னியற் படைக ளெல்லாம் வியனகர மெட்டுந் தாங்கித்
துன்னருஞ் சிங்க மூர்ந்து துர்க்கைதன் வடிவ மெய்திப்
பன்னிய வட்ட காசம் பலமுறை புரிந்து மாதோ ௧௯

பற்பல வரைக ளெல்லாம் பாரகமொத் தழுங்க வெற்றி
மறெறுழில் கிளர்ந்த திண்டோண் மயிடனைத் தேடிக்காணாள்
சிற்பரை சீற்றத் தோடு சேண்டொடா மருணை வெறுபிற
பிற்படத் தீண்டு மம்பிற் பெருகுமை கத்தோ டுற்றாள் ௨௰

காண்டகு சிறப்பி னோடு கவலையொன் றானு மின்றித்
தூண்டிய சுடர்போ லாங்கு சுராசுரர் தொழுது போற்ற
வாண்டகை மடங்கற் பீடத் தமர்ந்தன னிருந்த காலை
மூண்டெழுஞ்சண்டவாயு முழக்கம்போன் முழங்கி நேர்ந்தாள்

கொழுங்கனல விழிகள்சிந்தக்குவவுத தோள்கொட்டியார்த்து
முழங்கிய விசையை வைகு மூர்க்கனை நோக்கி ஞாலத்
தொழுங்கல பலவுஞ் செய்தா யொழிதியோ வொழியா தாவி
விழுங்குமிக் கொடிய வாளால் வீழ்தியோ விளம்பு கென்றாள்

விக்ஷதயவ வாறு கூற வெகுண்டெரி சிதற நோக்கிப்
பைந்தொடி யாத லானம பகலவந் தினைய கூறி
யுயந்தனை பெண்மை யாணமை யுறுவதெவவுகைபோவென் று
நிந்தனை பலவுங் கூறி நின்றிடா பெனறு சொனனான ௨௩

ஊககமிக கெழுநத தாககை யுடன்றுபற புலவா நநதை
நாககவ னடுஙக வீசி நாநதகஞ சுழறறி யோசசுக
கோககளிற றுழவன வலலை கொதிதெழுந தணஙகின் மீது
நோககரும் படைகள வீசி நொடிவளா செகுபப னென்றே

பெணணுரு வெடுததுக கூறறம பிறஙகிய தெனவே நினற
திணணிய வணஙகி ஞகந திறநதுசெங குருதி பாய
வெணணில பலகணைக டேண்டி யிகல்செய வவளு மனனோன்
வணணமா பகத்துச சூல வாளைவேல வீசி யார்ததாள் ௨௪

இருவரு மினைய வாறே யிமையவா படைகள் வீசி
யொருவருக் கொருவ ராறற லொழிவில ராகி மண்டி
வருடமாயிரமபோர்செய்தாரமண ணுமவிண்ணகமு மெல்லாம
மரிதரி தெனன வமம வவாவலிக களவு முணடோ ௨௫

வடவையு முருமு முரு சீறி மாறுகொண் டமா்செய தெனனத்
திடவரைத தோள்கள் கொட்டிச சமாககளத் தடருங காலை
யுடலசிஙகங கதுவி விநதை யுறுவலி மயிடன் றனனை
யடர்மருப் பிரண்டும பறறி யவனியிற் சுழறறி வீழ்த்தாள்

ஆற்றல்சான் மயிடன் சென்னி யழுந்தத்த னடியர் லூன்றிக்
கூற்றுவா யன்ன வாளாற் கொடியவன் சிரத்தை யீர்த்து
வீற்றுவிற் றுக வேலை யங்கமும் வீசி யார்த்தா
ளேற்றமாம் பிரமசத்தி யுடன்வீர சத்தி யன்னே   ௨௯

இகல்புரி மயிடன் மீண்டு மீருரு வெடுத்தா னென்ன
வகலிட முழுது மஞ்ச வணங்கெதி ரடுத்த லோடும்
பகலெனக் கிரணம் வீசும் படையுடைச் சமரி வேறு
புகலிடமொன் றுங்காணாள் பொன்னிநன் னதியைச் சார்ந்தாள்

அத்திசை யிரண்டும வல்லை யணுகலு மாளி யூர்தி
வித்தகன் வணங்குந தென்பால் விளங்குமா ணிக்க வெற்பை
முத்தக முறிஞ்சுங் கோமளை முகிண்முலை யெழுவ ரோடுஞ்
சித்தமின புறவந் துற்றுள் சென்றவப் பிரம சத்தி   ௩0

அடிவரை யிடுதற கஞ்சி யதனியோ ரிரண்டு மாங்கே
தடைபடத் தியங்கி நிறபச் சமரியும வரைமீ தேறி
முடிமிசை மதியஞ் சூடு முதலவனை வணங்கிப் போறற
வெடிபடு சிங்க வூர்தி விழைவுற வெதிரவந் துற்றான்   ௩௧

கொண்டல்போ லிருண்டகண்டன் குமரியைக்குறிப்பினோக்கிக்
கண்டித்த லரிய சந்திர காசமீய்ந தனையி ரண்டுந
துண்டித்தல் புரிதி யென்னத் தூகையு மிதுகொ டேயோ
வெண்டிசுகு மிடிசுகு மாறற விடியினை யிடிப்ப தென்றே

மனத்திடைக குறித்த லோடு மற்றது தறிந்து பெம்மான்
கனத்திடை யுருவி யோங்கும கதிர்மணிச் சிகரத் தொன்றைச்
சினத்தினு கொண்டுபோழச் செய்தியென் றருளத் தாழ்ந்து
புனக்களி மயிலன் னாளும போழ்ந்தன ளதுகொண் டன்றே

ஐயமீ தின்றிப் பின்ன ரத்தியோ ரிரண்டு மாளத்
தையல்சந் திரகா சப்போர்த் தாரைவா ளோச்சிப்போழ்ந்தாள்
பெய்கழ லமரரெல்லாம் பெரிதரி தென்ன வேலை
வையகஞ் சிவாய மென்ன மனத்திலற் புதமுற் றாரால்   ௩௪

அருந்தவ முனிவீர் கேண்மி னன்றதோட் டணையவெற்பைத்
திருந்திய சிவாய வென்னத் திசையெட்டும பகரா நிற்கும்
கருங்கட லுலகந் தேவ கட்கையென் றுவந்து வாழ்த்தப்
பொருந்திய வெழுவ ரோடும பூவையு மங்கு வாழ்வாள் ௩௫

கம்பொடு திகிரி தாங்குங் கன்னிதன் பேரி னாலே
பம்புநீர்த தீர்தத மொன்று பாஙகரிற கணடா ளாஙகு
நமபன்ற னருளி னாலே நவமிநாள படிநது ளோாகள்
வெம்புதீ யத்தி தீர்நது விசயமும பெறறு வாழ்வார் ௩௬

பேதையே னறிநத வாறப் பிரான்மலைப் பெருமை சொறறேன்
றீதிலாத திருமா ணிக்கச செழுமலைச சிறபபை யாரே
யோதுவ ரின்னுங் கேண்மி னுலகமுண் டவனே யாதி
மேதகு தேவ ரேனோர் விழைநதுபூ சிதத தாமல ௩௭

முன்னநாள் வராக ரூப முகுநதனகொ ணை மெல்லை யெலலாந
தன்னுடை மருபபி னேநதித தரையெலாந துளக்க வநத
வின்னல்தீரத திவான் றீாதத மேறறிசை யதனகட் கணடா
னன்னதி முழுகி யனன மளிததுளோா ரமா ராவாா ௩௮

ஈறிலாப பாத்து வாச னீசான திசையி லனனுட்
டேறுநீர்த தீாதத மொனறு சிவபிரா னருளாற கணடான்
கூறினு மனைய தீாததங் குளிததவர் பாத முததிப
பேற்தந தறுவா ரநதப பெருமையாா பேச வலலாா ௩௯

விண்ணவு ரெவரு முண்மை மேதகு முனிவ ரியாரு
மண்ணக முழுதுங் காககு மனுகுல வேநதா முறறும்
நண்ணிமா ணிக்க வெறபி னமபனைத தொழுது போறறி
யெண்ணிய வெண்ணி யாஙகே யெய்தினா ரென்பா மேலோா

சொல்லரு மன்பி னாலே சுவாயம்பு மனுமே னளில்
நல்லதோர் மேட மாத நலங்கொள்சுக் கிலபக் கததி
லெல்லொளி மிருக சீரத் திருட்பிழும் பெடுததா நங்கும்
பல்கதி ரால வட்டம் பரித்திடு தவமே மேததி ௪௧

அத்தநா ளதனி லாழி யம்பொற்றா நடாத்திப் பின்னர்
சித்திரை நாளிற் றீர்த்தந் தேவனுக் கியற்று மிந்த
வுத்தமத் திருநாட் சேவை யொருதினஞ் சேவித் தோர்கள்
முத்தன்வாழ் கயிலை மேவி முதல்வனைப் போல வாழ்வார் சஅ

எண்ணிலபே ருள்ள மேரு மிரத்தின கிரீச மேலாம்
புண்ணியம் போலு மாக பூஷணர் கடக நாதர்
திண்ணிய மதநி யானச சொகநாதிக கெங்கும் போற்ற
நண்ணு மவாட் போக்கி நாத ரென்பவர் நம்ப ராவார் சகூ

ஊழிபல் கால முள்ள முவாதுவாட் போக்கி மேன்மை
பேழையரு சடையோ சேடன பேசினும் பேச வற்றோ
வாழியம் புடவி மேலயா னறிந்தவா றியச் சொற்றேன்
னேழையங் காளன் றாய வினைநரு ளதனா லன்றே சசு

சொற்றவிப் புராண்ம வாழி சோதிவாட் போக்கி வாழி
வற்றமில் திருமா ணிககு வணிகிள ரசலம் வாழி
நற்றவா வாழி பூசை நானமறை முதல்வர் வாழி
வுற்றபே ரன்பா வாழி யுலகெலாம வாழி வாழி சரு

திருவாட் போக்கிச சருககம
முற்றிற்று.
ஆகத திருவிருத்தம். சகசு.

கக-வது ஆரியராசச் சருக்கம்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

காரியல் கண்டத் தண்ணல் கவுரியோ டுறைவாட் போக்கிச்
சீரியல் பணைத்தூ ரொருசொற றேறன் செய்தவக் கிழமை பூண்டே
ஆரிய ராஜன் காதை யறைகுவுன் கேண்மி னென்று
நேரியன் மனத்துச் சூத நிமலனைப் பரவிச சொல்வான் க

சீர்கொண்ட மாமணியில் வைத்தநகை யாண்மணிக
டிகழ்பல் சூடடு
வார்கொண்ட மாசுணஞ்சீர்ச சென்னிமுத லங்கமெலாம்
வளைந்துங் கூட
மேல்கொண்ட வீதியிறபன மணிசுமந்து மேன்மேலு
மிசைசை யோங்கப
பார்கொண்ட மாணிக்க மலையமரும் பெருமானைப
பரவி வாழவாம் உ

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

மணிமறு மாரபி னுறைதிரு மடநதை
மனமழுக் காறுகொண் டேடத
தனிவரு மகிழ்வா ளிளநகை புரிநது
தழுவமண் மகடிரு முகததிற்
பணியணை மீது கண்படை கொள்ளும்
பச்சைமா லெழுந்துதன் கையா
லணிபெற வணிந்த திலகமே நிகர்க்கு
மியாம்புக ழாரிய நாடு ௩

நலமலி யறத்துட் டுறவறம் போலு
நதியினிற கங்கையே போலும்
புலமலி மலருட் பங்கயம் போலும்
புருடருண் மாயனே போலுங்

குலமலி தருவுட் கற்பகம் போலுங்
குவட்டினுண் மேருவே போலும்
அலமலி வயல்சூழ் பற்பல நாட்டி
னியாம்புக ழாரிய நாடு ௬

வேலைமீன் சுமந்து மெய்பல குறிகண்
மேவியுஞ் சாப்பமா யுழன்றுங்
காலனே ரசுர ராலடி படுங்
கலங்குமிந் திரனுறை நாடோ
சாலவே பெருமை யுற்றொரு குறையுஞ்
சார்பிலா ரியர்பிரா னரசாள்
சீலமா நமக்கொப் பாவதென் றமைத்த
சிரிப்பதே வாரிய நாடு ௭

மறைவலார் தொலைந்த சிறுமையான் மூன்று
மன்னரும் வலாரிபாற் சென்று
விழைவொடு மிரந்த மூன்றுநாட் டினுக்கு
மிகச்சிறப் புடையதே யன்றோ
தழைமறை வளப்ப மெற்றைக்கு மோங்குந்
தன்மையா லாரியர் கோமான
பிழையுறப் பிறர்பாற் சென்றிர வாமற்
பெருமைசே யாண்டவிந் நாடு ௮

சிவபிரா னென்று மமர்ந்தருள் சிறப்பாற்
றிகழ்சிவ லோகமாங் கடல்சூழ்
புவனமுண் டருண்மா லென்றுமமை குதலாற்
புகழ்மிகு வைகுந்த வைப்பாந்
தவமறைக் கிழவ னென்றுமவாழ் தனின்ற
சத்திய லோகமா மமரா
ரவமிலா மகவா னுறைதலாற் பொன்னு
டாமுய ராரிய நாடு ௯

சீரினிற் றிகழுஞ் சிவார்ச்சனை செய்தி
சிவனடி யாரபணி செய்தி
யேரினிற் றிகழு மகமபல செய்தி
யாவர்க்கு நனமையே செய்தி
நாரினிற றருமம் பலசெய்தி யென்றேந
நாட்டிற்குஞ் செவியறி வுறுக்கு
மாரியத தன்மை பூணலா லிநநா
டாரிய நாடெனும பெயர்ததால ௮

தினமுமிந நாட்டை வணஙகிவாழத் துதலா
சென்னிநா டாயதொன் றிதனசீர
னிதெரிந் தழுக்கா றடைதலாற குன்று
நாடென்று மாயதொன் றிநநா
டினமலி யெநநாட் டினுககுமே லாய
தெனவுண்மை நடுமொழி யியம்பி
வனமலி நடுநா டாயதொன றென்றுன்
மறறிதன் பெருமையார வகுபபார ௯

அறுசீரடியாசிரிய விருததம்

ஓங்குதமிழ் முதறபலவாம் பாடையினு மாரியமிக்
குயர்வா மென்று
தேங்குபல கலையுணாநது தெளிந்த தெய்வப் புலவர்களுஞ்
செப்பு வாரேல்
வீங்குதமிழ முதறபலபா டைகள் வயங்கெந் நாட்டினுக்கு
மேலா மென்று
தாங்குபுக ழாரியஞ்சே ரிநநாட்டை யுரைபபதற்குத
தடையா துண்டே ௰

எழுசீரடியாசிரிய விருததம்

எங்குமே வேள்வி யெங்குமே மணங்க
ளெங்குமே யெம்பிரான் விழாக்க
ளெங்குமே யறங்க ளெங்குமே செலவு

ரெங்குமே யினியபா ட... –
ளெங்குமே கீத மெங்குமே யியங்க
ளெங்குமே கணிகையர் நடன
மெங்குமே யுவகை யெனிவிந்த நாட்டி
னெழில்வள மியம்புதற் கெளிதோ ௪௯

பெருநட மொன்றிற பலரு நீரெடுத்துப்
பெருகிய தததமா ளிகைசேர்த்
தருந்திமேற பவாககு மளிபபது போலிவ்
வாரிய நாடொனறின் மகவான்
பொருநதள கேசன் பிரமன்மா லெவரும்
பொறகுவை கைக்கொண்டு தததம
இருநதலந திளைதத் யாவாக்கு மளிபபா
ரென்னிவைத யெனசொலலிப புகழ்வாம் ௧௨

திருவின் லழகார கலவியாற போகச
சிறப்பினுற கொடையினுற பொறையான்
மருவிய பிறநாட டினாகளை யுயாத்த
வலியள கேசன்வேள சேட
னுருவளர் மகவான் றருமண்மா திவரை
யுவமிபப ரினையமை யுயர்தத
வருளினிந நாட்டு மைநதரை யுவமை
யாககுவ ரிவர்ககுயாந தவரியார ௧௩

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

வாங்கலெனு மொழியிரபபோா புகலவாாத்னதயெனவஃதை
வரைநது மற்ற
வீங்கலிலா விளைத்தலின்பே ரியாவையுஞெசால் வாரீபாா
நிகழ்த்து மாற்றந்
தீஙகடையு மில்லெனுஞெசால லெனவஃதை வரைநதுமறறத்
திகழ்வீட் டின்பே
ரீங்கமையந வையும்புகல்வா ரிந்நாட்டோ ரிவர்கொடையை
யென்சொல் வாமால் ௧௪

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

விரும்பிய சிறுமா னேந்திய பெருமான்
விநாயகற களித்தமாங் கனியு
மரும்புசழ்க் காரைக் காலம்மை யாருக்
கன்னவ னளித்த மாங்கனியும்
விரும்புமிந் நாட்டின் மாம்பொழிற பழுத்து
விழுந்தசெந் தீங்கனி யென்று
லரும்புக ழுடைய விப்பொழிற கனிபி னமைசுவை
யளப்பவ ரெவரோ கரு

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பாய வேரினிற பழுத்ததீங் கனியினைப
பாதலத் தவருண்ண
வாய நாப்பணிற் பழுத்ததீங கனியினை
யகலிடத் தவருண்ண
மேய வுசசியிற பழுத்ததீங் கனியினை
விண்டலத தவருணண
தூய வண்பலாத தினநதொறும் வழஙகுமித்
தொல்புகழ நனனாட்டில கசு

அநத ரத்தொரு சிறுகடு கெறியினு
மவனியில் விழுமாறு
லந்த ரத்துறு பெருமபொறை சுவர்க்கநா
டவனியில் வீழாம
லநத ரததிடை நிற்கின்ற திநதநாட்
டீணிபொழின்முடிநீட்டி
அந்தரத்தெழுந் தென்றுமே ந கவலைக
ளறசசுமப் பதினன்றே கள

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

கோதில்பல் விளமை பொருநதிலாங கலிவண்
குருததின்மே விவர்நதுகா னீட்டி
நீதியிற் பலகாா ழுநதிகளுறைத
னிகரிலாக் கௌணியர் கோன்செய்

வாதினிற் றோல்வி யடைந்தகா ரமண
வஞ்சகர் பல்ர்மது ரையினி
லாதி யின்றட்டுங் கழுக்கண்மே லேறி
யவைநனி யமருதல் போலும் கரு

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

இலையென் பதுபூஞ் சோலையிலே யீயென் பதுதே மாலையிலே
யலையென் பதுநீர் வாவியிலே யடியென பதுநீஞ் செய்யுளிலே
சலமெனபதுவான் பண்ணையிலே தாழென் பதுநீள் வாசலிலே
நலமென் பதுவே நிறையளகை நாணுஞ் செல்வ விந்நாட்டில

காவென் பதுபூங் காவினையே காதென பதுவார் காதினையே
தாவெனபதுவோர் தாவினையே சாணெனபதுசெல்சாணினையே
யேவென்பதுகூரேவினையேயெள்ளெனபதுநெய்யெள்ளினையே
மாவெனறுரைக்கு மடவாகண் மருவுமிந்த வளநாட்டில் உ0

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

விலகிலாப புவிமா மடநதையந தரததின
மேனுல கெவையுமோர் காணந
தலையினமேல் விழினும விழுமென வஞ்சித
தக்கவவ வுலகெவற் றினையு
மிலகுமெண் ணிலலாக் கைகணமே னீட்டி
யெறறைக்குந தாஙகுதல போலு
மலகிலாத தென்னந தருகுழாம விணணை
யளாவிமே லோஙகிய தோறறம உக

தாஙகுசெங கமல விருமலா வளியாற
சாய்ந்தொன்றோ டொன்றுதாக் குறநீர
வீங்குபா சடைமேன் முத்தெனத துளிகள்
விளங்கலசெங குமுதநண் பகலி
னேங்குவெள் வளையை மதியெனத தழீஇப்பின்
னுண்மைதோந தானனம வாடிப
பாஙகுநின் றிடலைக் கண்டுகை கொட்டிப்
பழிப்பறச சிரிததிடல் போலும் உஉ

நண்ணிய கொடிமேற புனைநதபூந தொடைகண்
ஞான்றிடப புரிசைமே னிறற
லண்ணியவீர ரிருசுடா நடமா
னருள்விழி யாயசீரறிநது
மெண்ணிய வவறறை விழுங்குவ தென்னென
றெதிாததுவிண் ணியஙகுரு பணியைத
திண்ணிய வீட்டி யாறகுததி யஃதைதத
திசைவியப புறவைததல போலும் உரு

மருதமாஞ்சோலை கூநதனமற றதன்பால
வருமதி முகஙகண் டஙகழுகு
குருகுவேய் தோளகண் மணறகுன்று கொங்கை
கொடியிடை நிதமபம்வான றடாகம
பெருகிய வாழை துடைகைகாநதள் செவவாய
பிறங்குவண் கமலமீள விழிகள்
வருமலாக குவளை யாகவீற றிருநது
வளாநதர மகிழவதிந நாடு உச

மடந்தையா மேலவீட் டுளளிடு மகிலின்
வண்புகை வாயிலின புறமே
யடர்நதுசெல் பான்மை யனனவாகுழலை
யாய்முகி லினமென வகத்துப
படர்ந்துசென் றருகே பாாததலு நமககுப
பகையிவை யினியெனசெய் வோமென்
றுடங்குபே ரசசம் புறநதளள நடுஙகி
யோட்டஞ்செய் தோறறமோப பாமால உரு

அறுசீரடியாசிரிய விருததம்

உருவேய்த்தோ ளிருநிதமப நலமூன்று விழிமூக்கி
னொளிருமுத்த
மிருளோட நான்முக மின் னஞ்சிடையொப பறுபதமே
லெழுபொற கொங்கை

மருவார்செங் கமலமென்கை யுடையாரிந் நாட்டினில்வாழ்
மயிலன் னார்க்
ளருகாத விவ்விரும்பூ இவவளவன்றெடுத்துரைப்ப
வடஙகுல கொலலோ ௨௬

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

விரிமலர் மேயோன் மிளிர துழாய் மாயோன்
விண்ணவர் வியக்குமிந நாட்டி
னரிவைய ரிடத்துஞ் சோலையி னிடத்து
மகன்றபூங கடிதடங கவினுங்
கரியபூங் குழலார் மாபுமா னிகையுங்
கைக்கடங காததன நிமிரு
மரியமின னனையார்கொஙகையு மேலோ
ருள்ளமுஞ சாநதமே மணக்கும் ௨௭

கருதிய தெய்வப புலவாபாக் களுககுங்
;ணக்குறு வளமையிந நாடடிற
கருதுமை பரிசோந திலஙகுமின் னனையார்
கண்ணும்வான் சோலையின் கண்ணுங்
கருதிய வன்னச சிலமபுறு நலலா
காலுஞாப் பண்ணையின் காலுங்
கருதுமால் வழிகள் விளங்குறு மடவார்
கையுமபூ வாவியுங் கையும் ௨அ

திருமகள் கணவன் மார்பினை வெறுததுத்
தினமும்வா ழினையபொன் னாட்டி
னிருமைசேர் மணிமே கலையுறு மாது
ரிடையும்பொன் மாளிகை யிடையு
மருவுமா லாம்ப லேயும்பொன் னனையார்
வாயும்பே ரகழியின் வாயுந்
தருமலர்மஞ்சு துஞ்சும்பூ வையர்தந
தலையுமவான் புரிசையின் றலையும் ௨௯

கொடிநடு நிறுத்திச் சூழவெண் முத்தங்
குயிற்றுசெம் மணிமுற்றஞ் சூழ்ந்த
வடிவுறு பவளக் கைபிடிச சுவாமேல்
வயங்கமா ளிகையுயா தோற்றம
படிசுவை யுணவு நதிமத வேழம்
பசுமணி யொவவொவான்றல விண்ண
நெடியநா வெண்பற செய்யவாய் திறநது
நிமிர்நதுநேர் சிரிப்பது போலும் ௬0

இருவகை முளரி மலருமேன் மலர
வெண்ணிலா நாளநீர் வயஙக
லுருவின்வான கதிாக ளிரண்டையுண டெமிடு
முரசங்கட கெளியமோ வெனறு
பெருகிய வரவின் குழுவெலா மொருஙகு
பிலததினின றெழுநதுமேல வநது
வெருவவெண் ணிலலாப பானுவு மதியும
விழுஙகிவாய ககருதல போலும் ௬௧

ஓங்குநம் முருவ மெடுத்தமா லந்நா
ளுபேநதிர னுகிவீற றிருநத
வீங்குசீாத தூறககங காணடுமென் றெழுதல்
விழையமீன வானதி பாய
ஆங்கவை தடததி லின்மைகண் டெருமை
யடுதத லுங் கமுகிளம் பாளை
தேங்குநீா தோன்றச சேலென வருநதுந
தெளிவிலார் சுகமென்று மனடயார் ௬௨

நகைமணி குயிற்றி விண்ணுயர் மாட
நகுமுடி புனைநது தாழ தொடையின்
மிகைமலர் தொடுத்த நுனிசிறு வளியான்
மேன்மனை வாயிலின் சைவ
தகையினுட் டுயினுந் தையலா முகத்தைத

தண்மதி யென்றுவாய் விழுங்கப்
பகையின்வான் பணிகள் சினந்துநேர் வந்து
படம விரித் தாடுதல் போலும. ௩௩

கொச்சகம்

எழுதுபுகழ மறையொலியு மெழுதாத மறையொலியு
மெழுசுவையா கமவொலியு மினியபுரா ணத்தொலியு
மெழுதருமநூலொலியு மியமபுபிற பாவொலியு
மெழுகலியினெழுகலியி னிறுமாபபை யடக்குவன. ௩௪

முரசொலியு முழவொலிய மொய்தாள வலம்புரியின்
விரவொலியும பொறசின்ன மேவொலியுங கஞ்சனத்திற்
பரவொலிய மியாழொலியும பலவகைய துளைக்கருவி
வரவொலியு மிநநாட்டின் மல்குவன பலர்வியப்ப ௩௫

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

ஓதிமங் கரையிற சூழசெங் கமல
மொளிரதட நீறணி மறையோர்
நீதியிறசூழநது செய்யுமவேள வித்தீ
நிறைகுண்ட நிகாதத்திடு மதனபாற
றீதினமா முழுதுந தளிரததொன்று நின்றவ
சிவனவி பெறநிறறன் மானும்
கோதிலவ வாவி நாப்பணிற றுயிலகார்க
குழாமெழல் புகையெழல போலும் ௩௬

கடிமணி குயிறறி மேலுல கெல்லாங்
கடந்தபொன் மாடங்கார் மேக
மடியுற வருகு வெண்முகின் முடியி
லமரமேற செலநிற்குந தோற்றம்
பொடியணி பெருமான் முன்புபோ லின்மை
பொங்கழ லாயடி முடியு
நெடியனுமயனுங் கேழலா யனமாய்
நேடநிற் பதுதிக ராமால் ௩௭

நிலைபுறு பொழில்கள் இலைதொறு மிகுசெந்
    நிறத்தளிர் பொதுளிய தோறற
மிலைகனி காய்பூ முதற் பலகைமா
    றெண்ணுரு தளிபயது மன்றிப
புலமுறு பவறறைக் கவர்வதற் கடைநதோா
    பொங்கிரு ளாலவை தெரியா
தலமரு வாரென் றெண்ணிலாத தீப
    மளவிலகை யேநதுதல போலும. ௩௮

மன்னிய தடமும பொழிலுமவா்ன பணையு
    மாடமும புரிசையு மகமூர
துன்னிய பிறவு மறையமேன முகிலின
    ருகுதிவந துறைநதிடன் மகவான
றனனில வளமை யலாகளுநோககிற
    சாருஙகண் ணேறெனக் கையான
முன்னிய கரிய படாம்பல வெடுதது
    * மூடிய பரிசினை நிகாக்கும. ௩௯

நலமுறு தம்மை யீனறுதாங குதலசெய்
    • நனறியாற கனிதரப பாஙகா்
நிலவுபற கதலி முயல்களபோற குனிநது
    நிறபம்ற றதுகண்டு புவிமான
குலவுவாய் திறததல போலுமா சினிவேூக்
    குழாததினிற பழுததசீவ கனியாற
பலமுறு மவனி குளிாநதபூஞ சோலைப
    பரபபெலாமவெடிததிடுந தோறறம. ௪௦

மநதிகள் கரையிற சூழ்நதிடச செநதா•
    மரைமலா வாவியி னடுவோா
முநதிய மயிட மூழ்கிமே லெழுதன்
    மொய்புகழ் வழுதிமே லேவ
நநதிபூ வமணா சூழ்நதுசெய் வேளவி
    நகுமழற் குண்டததி னுப்பண்•

வெந்திறல வேழ மொன்றுமே லெழுந்த
வியப்பினை நிகர்த்திடு மன்றே ௪௧

உழுபவ ரொலியு நெனமுளை வீச
லுறுபவ ரொலியுநீர் பாய்ச்சி
யெழுபவ ரொலியுங் களையெலாங் களைவுற
றெடுப்பவ ரொலியுநந் தெய்வந்
தொழுபவ ரொலியும் விளைகதி ரறுத்துத்
தொகுப்பவ ரொலியுநெற் குவித்துக்
கெழுபவ ரொலியு மிடந்தொறு மோங்குங்
கிளர்புக ழாரிய நாட்டில் ௪௨

மனுவினு மதிக நீதியோ னாகி
வானவ ருயயநன் சுண்ட
கனைகடற் பிறவாத் தெள்ளமு தினுக்குக்
கண்ணப்பா போலனப னாகி
நினையுமெவ் வுயிர்க்கும் பெற்றதா யாகி
நிகரிலா வாரியர் கோமான
வனைதடந் தோளாற் புரந்தவின் னாட்டின்
வளமெலாம் வெருக்கவல லவாயார ௪௩

கலிவிருத்தம்

இனைய பல்வள மெய்திய நாட்டிடை
சிவவின மாயன மணத்திறப் தேவியா
மனைக் மூத்தணி மங்கல நாமென
வனைய வோங்குமோர் மங்கல நன்னகர் ௪௪

இலங்கு மின்னக ரெண்ணருஞ் செலவமுந்
துலங்கு போகமுந் தொக்க சிறப்பினு
லலங்கு விண்பொன னகரு மளகையுங்
கலந்தி ருக்கின்ற பான்மை கடுக்குமால ௪௫

நாம கடசய னுவினுஞ் சான்றது
மாம கடகரி மாபினு மேலாய

தேம மூனறுல கின்றதாய்க் கெமபிரான்
வாம மெய்யினும வண்மைய திந்நகா ௪௬

அன்னம வேண்டினு மாடைகள வேண்டினுஞ்
சொனனம் வேண்டினுஞ் சொறகலன் வேண்டினு
மென்ன வேண்டினு மியாாக்கு மளித்தலா
லிநந காககிலை யாநக ரிலலையே ௪௭

கவினு மாறு முகமின்றிக் கந்தனு
மவிாக ருமபுவில லின்றி யனஙகனும
புவனி வநதவிப பொன்னகா நண்ணினு
லிவரை யாவரி னையரென றோவால ௪௮

எஙகும வேளவிக ளெஙகு முறையவ
ரெஙகு யாதவ ரெங்கு மறவொலி
யெஙகு மீகைய ரெங்குந தருமஙக
ளெஙகு மாமண மெஙகு மியங்களே ௪௯

மாசி லாத மகிழநரா டிய
நேச மஙகையா செஙகை யினீககிய
காசு மலகு கலன்களு மாமணம
வீசு மாலையும வீதியிற குபபையே ௫௦

எலலை யிநநகாக கெலலா முளவெனபா
ரிலலை யெனபன வெததனை யோவுண்டு
செலல விலலை திருட்டிலலை பொய்யிலலைக
கொல்ல விலலை குறையிலலை நோயில்லை ௫௧

பருகு நீர்த்தட மேபஙக முள்ளன
மருவு செய்யே மலிக்கம் பலையன
திருவின் சந்தனச சேறே கடியன
கருது மினனா சிலமபே கலியன ௫௨

செய்ய வாழியே தீர்வில பயததன
துய்ய காவே யலான தோகைய

விட்ட மேன்மை விசைய நிசிசரர்
கட்டிமை வண்ணக் கலைக ளவிழ்ப்பன ௬௭

நகுவி மான மவிமானத்தை நண்ணுவ
தகுபொன் வேதியோர் வேதிகை சார்வன
மிகுக ரும்பு கருமயிலை மேவுவ
தொகுபல் கொக்கொரு கொக்கினைத் தோய்வன ௬௮

செருக்கு மைந்தர் பிணக்கறச் சிற்றுணு
வுருக்கு நல்லார்வா யூட்டலைக் கண்டுகோப
பெருத்த நாகம் பிணக்கறத் தேனெறிட்டு
வருக்கை யின்சுளை மந்திவா யூட்டுமால் ௬௯

செய்கை நல்ல தெரிவையர் பாவரு
மைக லப்பின மகிழ்நர்க டங்குவார்
வைக லும்பிற மாந்தமை நேக்குநங்கொங்
கைக ளந்தவர் கைக்கட கங்கிடா ௭0

உயர்ந்த தங்கள் நுரைக்குப் பகையென்று
மயிலன் னார்பலர் வனசிறை வைத்தல்போற்
குயிலுங் கிளியையும் பூவையுங் கூட்டினிற்
பயிலச் செய்து பழக்குவர் தேமொழி ௭௧

தொடுத்தப் பாகச் சுவைசொட்டு பாக்களை
யடுத்த காதலிற் கேட்டு மகிழ்ந்துநே
ரடுத்த நாவலர்க் கம்பொன்னு மாடையு
மெடுத்தெ டுத்துப் பெருஞ்செல்வ ரீவரால் ௭௨

வேழ மென்னும் விழுமநம் பேரினை
வேழ நீகொண்ட தென்னென வீட்டல்போல்
வேழ மீர்த்து மிதித்தொடித் தெண்ணிலா
வேழம் பலவிற் கறித்து விழுங்குவ ௭௩

கொச்சகம்

வாங்குவன வாசிலையே மயங்குவனர் நிலப்பொருளை
யேங்குவன பொறசிலம்பே யிழிவசெழு மலர்த்தேனே

தூங்குவன மாலைகளே துகளுறுவ வீதிகளே
தூங்குவன நிதிப்பெருக்கே தத்தைமேவுவ பொழிலே. எச

வாடுவமின் னாரிடையே வணங்குவமின் னார்நுதலே
சாடுவநல் லார்விழியே தாழ்வவவர் பூங்குழலே
வீடுவவெந் தீமைகளே வெறுப்பவொரு முப்பிழையே
ஓடுவநீர் நதித்திரளே யொடுங்குவகற் றவருளமே எரு

கலிநிலைத்துறை.

தேக்கு பூமுதற் பற்பல தானஞ்செய் செல்வர்
வாசகு நீர்ப்பெருக் காற்பயிர் நாட்குநாளு வளர்த்த
ஞேக்கு மப்பெரு விப்பினை நோவறுத்த தம்மைக்
காக்கும் விண்முகிற் குரையுமேலெழுவனக் கடுக்கும் எசா

புனைமறப் போர்செய்ப் பகைமுற்றுங் கடிதடப் பொற்றேற்
றினிய காளையா ரேறுத லைறி வினமதவே
ணிணையு மாகமக் கலவிப்போர் செய்நிசி முற்றுங்
கனிவி னேறுவர் மங்கையர் கடிதடப் பொற்றேர். எஎ

நீடு சாபமு நிறைவலிப் பகழியு மாக்கி
நாடு மூவுல கினைநறு ணங்கைதான் படைத்த
கோடி மாராக்கைக் கொடுத்திட வளப்பன போல
வாடில் செய்யலாங் கன்னலு மலர்களும் வளர்வ. எஅ

நிதம் நீசிலை யாகக்கொள் கழையெலா நெரிய
வதிரு மாலையிட் டரைப்பர் புனமளவாக ளந்தோ
விதைமுனை வருதுபா ரணத்தமை நாணியாக் கொண்ட
மதனை யோலமிட் டழைத்தல்போ லொலியிடும் வண்டர் எகூ

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

பாவலர் செய்யு ளெங்கும் பாவலர் செய்யு ளெங்கும்
பூவலம் படரு மெங்கும் பூவலம் படரு மெங்கும்
காவியங் கண்ணு ரெங்கும் காவியங் கண்ணு ரெங்கு
மாவினம் பலங்க ளோங்கு மாவினம் பலுங்க ளெங்கும் அ0

ஓதுசங் கலைக ளொங்கு முருசங் கலைக ளொங்கும்
போதுசெய் மணத்தா ரெங்கும் பொங்கெழின ௮௧
மணத்தா ரெங்கு
நீதறு மகத்தா ரெங்குஞ் செந்தழன் மகத்தா ரெங்கு
மேதமே வைய்யா ரெங்கு மியாரையும் வைய்யாரெங்கும்

கலித்துறை

இனிய சொல்லன பூவைவா யெகுயில வாயே
கனிவின கிளிவா யேயல கழனியின் வாயும்
புனித நன்மணஞ் செயதுமா தரையணை பொற்பு
முனிவின மைந்தர்பா லேயல மொயமொழிற கண்ணும் ௮௨

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

கொங்கை யேந்துதன மின்னு ரேயல
கொயவன நறும போதும
சங்கை யேட்டுதல் கலைவலோ ரேயல
தையலா மிடறேடுந
துங்க வண்டொலி காவினபா லேயல
தோகையாரகைபபாலும
அங்கமோ துதன் மறையவ ரேயல
வலாததடம பயிலசேலும ௮௩

கொச்சகம்

அரியமறை முழக்கொருபா லாகமத்தின் முழக்கொருபாற்
புரியிருதி முழக்கொருபாற புராணத்தின முழக்கொருபாற்
றரியிசைநூன முழக்கொருபாறறமிழ்மறைமாமுழக்கொருபால்
விரியியனூன் முழக்கொருபானமிளிரபிறபா முழக்கொருபால்

மண்ணவாத நெருக்கொருசார் மாதிரத்தா நெருக்கொருசார்
பண்ணவாத நெருக்கொருசார் பாதலத்தர்நெருக்கொருசார்
விண்ணவர்த நெருக்கொருசார் மிலைவணத்த நெருக்கொருசா
ரெண்ணயனர் நெருக்கொருசா ரிந்திரா த நெருக்கொருசார்

முழவொலி யொருபான் மிக்க
    முரசொலி யொருபாற் கஞ்ச
மெழுமொலி யொருபா லியாழி
    னியம்பொலி யொருபாற் சின்னந்
தழுவொலி யொருபாற செலவா
    தருமொலி யொருபால வாழ்த்திக்
கெழுமொலி யொருபாற் கீர்த்தி
    கிடைத்தமை கலமு தூரில அரு

கலிநிலைத்துறை

ஓங்கு மாதவ ருறைதிரு மடங்களும பலல
தாங்கு மனனமா தானஞ்செய் மடங்களும் பலல
தேங்கு தீஞ்சுவை திகழ்தீப பந்தரும பல்ல
பாங்கு சோபனா கலைபயில சாலையும பலல ௩௭

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

யோனி வாயப பட்டுப் பிறந்திடா வீசனே
    யுயாபதி பனனுளும்
யோனி வாயபபட்டுப பிறகதுமா லயனமுத
    லும்பரு மண்ணோரு
மேனையோ ரும்புன் பசுக்களே யெனபதை
    யிழுகதயோா தெளியாத
தேனை யோவெனக் கிள்ளைக ளுரைததல்கேட்
    டிரங்குவ பலபூவை. அஅ

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம் [பூண்டு]

ஈசன்மெய் யெழுத்தைந தெண்ணி யிணையிலகண் மணிகள்
வாசவெண் ணீறு மேனி முழுமையும வயஙகப் பூசி
மாசிலா நான்குஞ செய்து நானகையு மருவ வைகு
மாசைமே லாசைபிலலா வடியவா கூட்ட மெஙகும அகூ

கலிநிலைத்துறை

காசு நாண்மலர் பறபபுநற காய்கனி தேமா
வாசி லாதசீ ரின்னிசை யணிபொருள் வியப்பம

பேசு வான்றொ டோவொலாம் பிறங்குத லன்றி
மாசி லாதநன னுவலர் பாவெலாம் வயங்கும் கூ0

துய்ய கொங்கையுந தோள்களு நிதம்பமுந துடையுஞ்
செய்ய தாள்களும் புறஞ்சறறே தெரியநுண் டேசு
மையின மெய்புனை நிளநகை புலகெலா மபக்க
வைய மன்றெலா மஙகைய ரணிநடஞ செயவார கூக

தளர்ந்து சுபயினமே கலைபொன்முன் றுணைவெண் டாள
மொளிர்தன் மங்கைய ருறுபபெலா முறறபல கலனை
யிளமை யல்குலெப போதுநதோய சுகமேமக் கலலா
லுளது சொல்லுமக கெனறுமுன் சிரிததலை யொகக்கும கூஉ

தங்க ணுயகா மணிநிறந தலைபுய மெலலா
மஙகை மாாபிற மாதாகள கவாநதிடா வண்ண
மங்க மாாகுறி யிட்டென விளஙகுமன போடு
துஙக வூடலா லுதைததாட் செமபஞசிசு சுவடு கூ௩

கொசசகம

காலெலலாந தகட்டுவாறு களையெலலா மடவனனம
பாலெலலா மலாசசோலை பனையெலலாம விளைசாலி
சாலெல்லாஞ் சூறபணிலந தடமெலாஞ செழுஙகமலம
மேலெலலா முகிறறொகுதி வீடெலலாந தனகருவியல கூ௪

அறுசீரடி ஆசிரியவிருததம்

சேறு மணக்குஞ செய்யுளெலாந தெயவ மணககுஞ செயயு
ளெலா
நீறு மணககு மஙகமெலா நிறைபூ மணககு மங்கமெலாஞ்
சாறு மணககு நியமமெலாஞ சாந்த மணக்கு நியமமெலாஞ
சோறு மணக்கு மகஙகளெலாஞ் சொரிநெய் மணக்கு மகஙக
ளெலாம கூரு

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

முன்னமொரு சூர்ப்பகையான் மனைவியொடும் வலாரிபய
முதிர்ந்து நீங்கத்
தன்னமொடு சயந்தனுமவுண் சிறைமேவப் பலவளமுந்
தவிர வேங்கு
மாநகரை மனைபுதல்வர் வளத்தோடு மாரியர்கோ னகலா தாளு
நன்னகர்வேண் சுதைமாடம் வரிசையாம் பற்காட்டி
நகைக்கு மன்னோ

கலிநிலத்துறை

இன்ன சீர்பல வெய்திய மங்கல மென்னும்
பொன்ன காக்கர சாயினான் பூதல முழுது
முன்னு மாரிய ராசனென் றுரையியற் பெயரின
மன்னர் மன்னரும் வணங்குதாண் மணிமுடி வேந்தன் ௧௭

கொற்ற வெண்குடை குவலைய மெங்கணு நிழற்றச்
செற்ற நேமிவெண் டிசையெலாந் தடையறச் செல்லச்
சொற்ற வாருதி சூழ்புவி முழுமையு மொருதார்ப்
பொற்ற டம்புய மேருவாற் பொதுக்கடிந் தாண்டான் ௧௮

அடலின் மாற்றலர்க் கந்தகன் போன்றுபல் லுயிர்க்கு
முடலு மாவியு மொப்பவ னெங்குமே யருளாற்
படரு மைந்தரு நிகர்ப்பவன் பற்றலா நிணம்வா
யிடமொய் திக்கெலாம் பார்க்கின்ற வெகிதவழ் வேலான் ௧௯

வாய்ந்த பூதல மெங்கணு மழைவளஞ் சுரப்ப
வாய்ந்த தானமுந் தவங்களு மறமும்வண் பொருளுந்
தோய்ந்த வின்பமு நிலைபெறச் சுரர்மகிழ் வெய்த
வேய்ந்த நான்மறை வேள்விக ளெண்ணில செய்தான் ௨௰

கோதி லாதமற் போரினால் வீமனைக் கொடையாற்
றீதி லாதசீர்க் கன்னனை திகழும்விற் போரா
லோதி நேர்புய விசையனை யொத்தவ னென்று
நீதி யோட ரசாள்கையாற் றன்னையே நிகர்ந்தோன் ௨௰௧

முற்று நீத்தமா தவத்தினர் முனைமிகு பயமும்
பெற்ற நான்மறை யாளர்பாற் பொருவிலாப் பணிவும்
கற்ற நாவல ரவையினமேற் கணக்கிலா மதிப்பு
முற்ற நல்குர வெளியர்பா லிரக்கமு முள்ளான ௰௨

சொன்ன தானமுந் தூயகோ தானமும் பூமி
மன்னு தானமும் பற்பல தானமும் வழங்கிப்
பொன்ன வாமலர்ப் பொழில்வைத்து வளர்த்திடன் முன்னு
தன்ன நீங்கிய தருமமென் றுன்னகையும் புரிந்தான் ௰௩

விழையு மாலமவேய்ந் தாலமுண் டாலம்வாழ் விமலன்
பழைய வாலயம் பற்பல புதுக்குபு புதிதாத்
தழையு மாலயம் பற்பல சமைத்தவன் விழாக்கள்
குழையு மகிழ்வொடு பற்பல குறைவறச் செய்தான் ௰௪

எங்க ணுபகனினிதுறை யாலய மெல்லாந்
துங்க வாகமஞ் சொல்விதிப் படிசெயும் பூசைக்
கங்கண் வேண்டுவ யாவையுந் தினந்தின மகிழ்வீற்
றங்கு முண்மையாற் காலந் தொறுமிகத் தந்தான் ௰௫

மின்னு கண்மணி நீறணி மெய்யினர் வந்தால்
மன்னு மாதனத் தெழுந்து முன்வரவெதிர் காண
வென்ன பாக்கியஞ் செய்தன னடியனே னென்று
சென்னி மேற்கரங் குவித்தவ ரடியில்வீழ் சீலன் ௰௬

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

படைகுடி கூழ் மைச்சு பற்றுநட் பரணென் றாறு
முடையவ னிறை மன்னாக் கொருசிங்கம் போன்றான் மிக்க
வடவினஞ் சாமை யீகை யறிவூக்க துணிவு கல்வி
முடிவி லின்பந்தூங்காமை முதற்பல நலமு முள்ளான் ௰௭

அளவிலா நீதி நூலு மறநனி வகுக்கு நூலும்
பளகிலா விரதம் வேழம் பரிபடைத் தொழிலு லாதி
வளமுறு கலைக ளெல்லா மாசறத் தெளிந்தவ வாறே
யுளநுழை தரப்பல் லோர்க்கு முணர்த்துறு முரவு மிக்கான்

தளர்வொடு மிரந்து நின்று தங்குறை சொல்வோர் காட்சிக்
கெளியவனாகிச் செய்ய முகமலர்ந் தின்சொற் கூறி
யளியினன் சீரன் சீரோன் றவரவ ரெண்ண மெல்லா
முளமகிழ் தர முடித்தே யுபாயமின்றி பிறவுஞ் செய்வனாகூ

பகைவரா றகளவர் தம்மாற் பரிசனம் விலங்கு புள்ளாற்
றகையுறு தன்னா லென்றுஞ் சாற்றிய மொழிந்துப பூவின்
மிசையுறு முயிரை யெல்லாம் விழியினை யிமைகாக்கின்ற
வகையென வோம்பி யாதி மறைநெறி புதுக்கி வைத்தான்

வேறு

அன்பொ டொறுமை நடுநிலைமை யடக்க மொழுக்க மருள்வாய்மை
யின்ப நட்பு புகழீகை யினைசொல் கல்வி கேள்வி குணம்
வன்பி னூக்கங் கண்ணோட்ட மாட்சி யறிவு செங்கோன்மை
முனைபொய் புரவு சான்றாண்மை முற்றுப் பிறக்கும் பொ டமானன்

வலிமை கால மிடனறிந்து வலிய கொடுங்கோன் மன்னர்களை
மெலிய வமர்செய் தோர்கணத்தில் வென்று வாகை மிகச்சூடி
கலிசெய் வீரக் கழற்சரண கவின வணிந்தனன் னோர்பொருளை
யலையக் கவர்வன் குடிதளர்ந்தா லறிவிலானு மவர்ங்காத்தான்

வேறு

கூறுதிசை யெட்டினுமெய்த் தருமமகிழ்ந் தெழுந்தெழுந்து
குதிகொண் டாட
பூறுதலில் விண்ணோரு மண்ணோரும் பல்லாண்டு
பல்லாண் டென்னத்
தேறுநெறி மறையறவோர் செயுமகத்தி லவலஞ்சுழித்துச்
செந்தீ யோங்க
நாறுகொடைப் படையேந்தி யிந்தமா நிலம்புரக்கு
நாளி லோர்நாள் ாகூ

கலிநிலைத்துறை

நறுமலர்க்கொடி நாமகளண்ணலு போற்றலி
யறுப டாவகை நஞ்சமுண் டருளிய பெருமா

றூறி நட்புறுந் தோழன்வா ழொருநக ரென்ன
மறுவி லாதபல வளமுஞ்சால் மங்கல நகரில் ௱௩௪

மூவசீரடியாசிரிப்விருத்தம்

ஓங்குபொன மடந்தை கமலமுங் கணவ
னூமூதீத தகன்றிடா துறையத
தேங்குபல பாவை பரதொடு தூங்கத் திசைபெலாஞ்
செவிகரங் கவிழுபபட.
வீங்குபே ரெழில்செய சுடாமணி நால
விளங்குபல கொடிகளவின் ணசையத
தாங்குபல படைபின் வீரக ணிறபத
தகுமுர செண்ணில முழங்க ௱௩௫

வாயந்தபல வளஞ்சேர சுடாமணி முகப்பு
வானளா மோங்ககன மணிபா
லாய்ந்துசெய சிலம்புங் கொலுவின மண்டபமு
மரங்சமுந தெறறியுஞ் சால
வேய்ந்தவத தாணி மண்டப முதலா
விளமபிய பிறவுநன கொளிர
வேய்ந்தபொன வாயிற பறபல கவின்செ
யெழுநிலை மலகுகோ யிலினகண் ௱௩௬

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நிகரிலசெழும பொறறரைமேற சுடர்விடுசெம பவளக்கா
ணிறுவி யும்பர்
திகழுமா கதப்போதி சேர்த்தலைமேல் வசசிரவுத்
திரங்கி டத்திப்
பகருநவ மணிபரப்பி யோவியங்கை புனைந்துசெம்பொற்
பலகையமீது
நகவிணக்கி நவமணிசசா ளரப்பளிங்கின் சுவர்த்தலமும்
நன்கு செய்து. ௧௭

பேணிலைமா ளிகைவேதி சூளிகைபன் மணிச்சிகரம்
விளைய வாக்கி
மாளிலைகோ மேதகத்தி னமைகொடுங்கை சூழ்ழுத்து
வடங்க ளுறநீக்
காணிலைபன் மணியொளிர்பொன் விதானமேல் யாத்தபல
கையினின் றோங்கும்
வாணிலைப்பொற் சோபானச் சுடர்பரப்பு மத்தாணி மண்டபத்தில்

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

தூங்குபே ரிருளை யெடுத்துவாய் விழுங்குஞ்
சுடர்விடு செம்மணி குயிற்றி
வீங்குசெம் பொன்னா லழகுறப் புனைந்து
விளங்குசிங் காதன மீது
தாங்குபா துகைமேற் சரணம்வைத் திருபாற்
றகைக்கவா மருங்குறச் சென்று
வாங்குவிற் றடக்கை யாரிய ராச
பன்னவர் சிங்கம் வீற்றிருந்து ௧௧௯

முயங்குமெய் நடுமோய் கறையொடு சூழ்
முதிர்சுவைத் தெள்ளமு தொழுக
இயங்குவிண் மதிபா லாந்து நின்றென்ன
வெழின்மணிக் காம்பொடு பச்சை
வயங்குநற் சிகரங் கவின்வெண் டாள
மணிவடஞ் சுற்றெலாந் தூங்கத்
தயங்குவெண் கவிகை திசையெலா நிழற்றத்
தண்ணிய விளநிலா வெறிப்ப ௧௨௦

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பூமேவு தாஞ்சுமக்கும் புவிப்பொறையை யொருதோளாற்
பொறுத்து நீக்கு
மாமேவு நன்றியினுல மகிழ்சேட னுந்திசையில்
வுதிபல போப்பும்

கோமேவு தமதுபல்கூட் டினுமெடுத்துச் சொரிந்தமணிக்
குவியல் போலத்
தூமேவு முடிமீது விலக்கடங்கா மணிமகுடஞ்
சுடர்விட் டோங்க ௱௨௧

திருமுகத்தி னிருவிழியும் பெருங்கருணை மடைதிறந்த
செயல்போன் மின்ன
வொருமதியி னிருபாலு மிருபருதி யுதித்தொளிர்த
லொப்ப நாளுங்
குருமலரா னுறைவதனத் திருபாலு மணிமகரக்
குழைவில் வீச
நிரைநுதற்புண் டரதிலக நிலவுறவாய முறுவலிள
நிலவெ றிப்ப ௱௨௨

தகைமுகமா முழுமதிய மீன்றவொரு குழவிமதி
தவழ்தல போல
மிகையொளிவெண் முத்தார நவமொருபாற் சிறந்தமரு
விளங்க மேவிப்
புகழமைநா வலர்பலரு மகலநிற முரமென்று
புகழ்தற் கேற்ப
வகலநிற முரம்வாய்ந்து முலலைத்தா ரணிமரும
மழகு செய்ய ௱௨௩

கொங்குறுதார் படைசூழ்ந்த சயமாது வாழ்செம்பொற்
கோயி லாகி
மங்குமுறை யிகலவேந்த ரவரையும்போ ரிடைவென்று
வாகை சூடித்
தங்குசுடர் மணிவலயம் புனைந்தொன்னார் முகம்வாடத்
தழைந்து செம்பொன்
பொங்குமக மேருவெனப் புடைபரந்து வீங்கியிரு
புயங்க ளோங்க ௱௨௪

பஙகயமா நிதிசஙக நிதியிரண்டும் வள்ளன்மை
பழகு மாறு
தங்கியசீர்க் கமலமொடு சங்கவிரை கைபமைந்து
கனின்ற துமபப
பொங்குபுகழப பாவலரும் வறியோரு மிவைபோதும
போது மெனனச
செஙகனக முதறபலவு மெடுத்தெடுத்து வீசியிரு
செஙகை சேபப க௨௫

வெயினமணிபபூ ணெடுமோனை ரிவவரச னிலகுதிரு
மெயயம றைபப
வயனமறைதத துநதியொளிர் கௌவுததுவநனமுனிமறைத்த
தகலங குலலை
வயமலிபொற ற்றுணமறைதத வனைவோலவியாணமறைபேன்
மறைககுங குறற
கியலெனது நடுவெனுமபோக் கடாதெனபரீ தாமபாதனை
யிடைசோத தோஙக க௨௬

மூநதமுநதப பணிவேநதா முடிமகுட மொனறொடொனறு
மோதி மீது
சநதுநவ மணிததிரளும பொறறுகளும பேராபபமறை
செமபொற றுளக
வீநதநிலப் பகைவர்தலைத தொகையெலலாஞ சிதறவுதைத
தெடுத்த திககி
னாநதவிழுந துருளவெறறிச சயவீரப பொறகழலக
ளணிநது மலக க௨௭

பெருகுபுகை பொறிதுமமி விழுஞசெநதீ யெதிரெடுததுப
பிறமொழான ஞாமெப
தருமிறைசசி புரவோயெலா மெடுததெடுத்து வாய்ப்பெய்துந
தணியா தோங்கும்

திருவாட்போக்கிப் புராணம்.

கருதுகடும் பசியினைமிகு நிணம்விழுங்க காவலைத்திக்
கடைவாய் நக்கி
மருவலாமுன்வரவையெடுத்திசையினும்பார்த்துறுனை

வணங்காத மணிமகுட மன்னருமபொன் முடிசாய்
வணங்கவெய்தத
வணங்காமே னகையனையாரிருபாலும பொறகவரி
யசைததல் செய்ய
மணங்காலபூங குழலரமபை போலவாரவெள ளடைசுருட்
வணங்கி வாழததப
பணங்காலு நிதமபவருப பசியனறா செமபொனமணப

செயயதிலோத தமையனையாா முன்னடஞசெய்
தினனிசைததேன செவிவா யூறறத
துயயசெழும பணிதருங கலவையும் பூ மகளபோலவார்
துளிபப வீச
மையமர்பூம பொழினமலர்ததேன றுளிசிதற விளநதென்ற
வந்து லாவ
வெய்பமலாத தொடைசசெழுநதேன் சொரிநதுமிகு
மணமெங்கும் வீசி நால கங

அருநதவமா முனிவா குழாம பலலாண்டு வாழ்கவென
வாசி கூற
வருமபுகழ் நாவலாகோததி மலலெடுத்து நாலவகைப்ப
மாலை சூட்ட
விருநதலமா முடிமன்ன னிருகடைக்க ணருளின்வழி
யேவல செய்ய
பொருந்தியமா கதர்சூதர் பிரதாபச் சீர்த்தியினைப்
புகழ்ந்து நிற்ப ௱கஉ

நண்ணறிவி னமைச்சர்பலர் குறிப்பின்வழி யெப்பணியு
நொடியிற செய்ய
விண்ணவர்போல் விழியிமையா வீரர்பலர் சுடர்வடிவாள்
விதிர்த்துச் சூழ
வெண்ணரும்பின் னிசைவீணை முதற்பலயா ழமுதவொலி
யெங்கும் விம்மத்
தண்ணுமைபே ரிகைமுதற்பல் லியங்களுமா மணிமுற்றத்
சால வார்ப்ப ௱

ஆய்ந்தமனு நீதிநெறி தழைத்தோங்க வரசுபுரி
பவனுமந்தத் தனனில்
வாய்ந்தகவுத் துவமணியும் விணமணியுஞ் சிவறச
மணியு நாணப்
பாய்ந்தமிரு சுடர்கானறு விலகுலகம் பதினனகும்
பிறங்கு மேனமை
யேய்ந்தமணி யாரியகோன செம்பொனமுடிச் சிகரமா
யிருந்த தொனறை ௱௩௩

கலித்துறை

புரந்து செலவவாட் போகஙிவா ழெமபிரான கரநதான
கரந்த காரண மெனனையோ தினமுஙகா விரிநீர
நிரம்ப முழுகவோ மணியினமே லாசையோ நீதி
சுரந்த மனனவ னனபுபாக கறிவிபபது துணிந்தோ ௱௩௪

விழைவிற றனனேய நயபிய மெய்யனப ரிடததிற
பழைமை வோமெகோ வணமறை பழைமையாங களவன
மழைபோ ருஙகொடை மனனவன முடிமணி மகுடந
தழையு மாமணி தனைததிரு தெலொரு வியபபோ ௱௩௫

வலலை பொனமுடிச சிகரமா மணியினமை நோககி
நலல மைசசாக ளுசிமெய் நடுஙகிவேந தனபா
லொலலை வநதுகை வாய்புதைத் தயாமுடி சாய்த்து
மெலல் வேதிருச செவியிடை விளமபினா ரினறார். ௱௩௬

அனைய வாசகங் கேட்டலு மாரிய மன்ன
னினைய நெஞ்சொடு முகம்மலர திருக்கையா லெடுத்து
வனைய வோங்கொளி மாமணிச் சிகரமின மையினுற்
பனையு மாமுடி பொலிவிழந் திருத்தலைக் கண்டான். ௩௩௭

ஆவி நீங்கிய வங்கமு மையமை தோட்சி
தேவி நீங்கிய கமலமுந திகழசுடா பரபபும
பாவை நீங்குகண மணியுமிப பருஉமணிச சிகர
மோவி மேனமையின முடியுமொப பாமென வுரைதத ௩௩௮

காவ லாளரைக காவல னழைததெதிர நிறுத்தி
நீவிர கையிலவாட் படையொடு சூழநது முன்னின்று
மாவின மாமுடி மாணிககங கவாநதவ ரியாரென
ஞாவிநேருநங காவலே யழகென நகைததான ௩௩௯

மனன னிம்மொழி வருததலுங காவலா வணங்கி
யனனே போலுவா யாாகருநீ நின்மணி கவாவோ
ரிநநி லததிலே பிறவுல கினுமிலே யாஙக
ளென்ன வானபணி யேவினு மியறறுது மெனறூா ௩௪௦

என்ற காவலா முகததினை யிறையவ னோக்கி
யினறு நடமரு குறறவ ரிநநக ருளளாா
துனறு மறறைய நகருளா ரியாரையுந தொகுதது
நனறு நமமெதிா கொணாமினின னெயென நவின்றான் ௩௪௧

தலைவ னேவிய பணியினைத தலையினமேறறுங்கி
மலேவின் மனனவ னருகுறறோா மஙகல நகராா
குலேவின் மறறைய நகரினர் யாரையுங கொணாநது
நிலைவில லேந்திய காவலர் நிருபன்முன் விடுத்தனா. ௩௪௨

விடுத்த யாரையும் வேந்தெதிரபொ துப்படநோக்கி
படுதத காதலி னென்முடி மாமணிச சிகர
மெடுததுளோாளித தாலவர்க் கெண்ணிலாக் கனகங்
கொடுப்பன் வேண்டுவ யாவையுங் கூறினு மளிப்பேன் ௩௪௩

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

வெருவுறத் தண்டஞ் சிறிதுநான் செய்யேன்
 வெய்யமை யீதென்றன னியாரு
மிருசரண் வணங்கி நின்பொருள் கவரு
 மெண்ணமும் வருங்கொலோ வெமக்குப்
பெருகிய தனையா லெங்களுக் கெல்லாம்
 பெற்றதாய் போன்றனை யன்றே
கருணையங் கடலே நின்முடி மணியைக்
 கவர்ந்திலேங் கவர்ந்திலே மென்றார் ௱௪௪

வந்தவர் பலரு மிவ்வகை மொழிய
 மன்னவ னதற்குடன் பட்டு
நுந்தம திடந்திற செல்லுமென் றவரை
 நொடியினி லனுப்பி மெய்யன்பு
நந்திய வமைச்சர் பலரையு நோக்கி
 நண்ணரு துண்ணறி வுடையீர்
கந்தமார் மலர்த்தார் முடியின மாணிக்கங்
 கணத்தினிற் போயவா றென்னே
முந்திய துணிவிற் கவர்ந்தவ ரியாவர்
 மொழிந்திடு முண்மைதேர்ந் தென்றான் ௱௪௫

ஐயநின் சபையி லியாவரு முறைந்தா
 ரியாங்களு நின்னரு கமர்ந்தோம்
வெய்யவா ளேந்தி வீரர்க ணின்பொன்
 மேனிகாப் பாளராய் நின்றார்
மையுறு மனத்துக் கள்வர்கள் வந்து
 மறைந்திடுஞ் சமயமு மில்லை
துய்ய மாணிக்கந் தொலைந்த வாறெவனோ
 சூழ்ச்சியாற் றெளிந்திலே மென்றார். ௱௪௬

அமைச்சரிவ் வாறு மொழிந்திடக் கேட்ட
 வாரிய மன்னவ னவரை

யிமைப்பிலா விழிநீர் சொரிந்திட நோக்கி
யெரியுயிர்த் திருகையுங் கொட்டி
நுமைப்பொரு வமைச்ச ரிலையென நகைத்து
நுவலினன் வடவைத்தீ பொங்கச்
சமைப்பரு முங்கண் மாளிகைக் கின்னே
சார்திர் சார்திரென் றனன் ௩௪௭

ஆங்கவர் வேந்தன் சின்முறுஞ் சமய
மியாதிற்றல பிழையென வகன்று
போங்கிய மன்னன் வரையும் போக்கி
யொருதனி வேற்றறை புகுந்து
வீங்கிய கதவ மடைத்துத் தாழ் கொளீஇ
மென்மலர் மெத்தையிற் றோய்ந்த
தேங்குபொன் மேனி புழுதியிற் றோய்ப்பச்
செழுந்தரை விழுந்தெங்கும் புரண்டு ௩௪௮

எண்ணிலா வேள்வி புரிந்தனன் கற்று
மியற்றியு மாநிலத் தவரைக்
கண்ணிணை யிமைகாக் கின்றவா றெனனக்
கருணைபாற் புரந்து மாமனுப் போ
லண்ணிய செங்கோ லெங்கணுஞ் செலுத்தி
நன்கர சளித்தவர் தம்மு
ளெண்ணிய வென்போ லிப்பெரும் பழி
யாவர்தாம் பெற்றன ரந்தோ ௩௪௯

சிகரமின் மகுட நாளொரு சிரமேற்
சோதினு ளொவாதரு சிரியார்
நகையுறு மஃது புதிதொன்று செய்ப
நனகுமுன் கிடைத்த மாமணிபோற்
றகையுறு மணிமு வுலகினு மிலைய
தக்கபொன் முடியென்ற சிதைந்த

பகைவரிச செய்தி கேட்டுமுன் னகைததாற
பரவியே னுயிர்தரிப் பேனோ
படைபல விருநது மாண்பல விழுநதும
பற்பல வமைச்சாக ளிருநதும
குடிபல் விருநதும பொருளபல விருநதும
குறைவிலபல் லுறவின ரிருநதும
தடையற நேமி திசையெலாஞ் செனறும
தண்ணிழல வெண்குடை புரிநது
மிடைவிடா தோங்கு முடிமணி யிழநதேற
கென்பய னெனபய னநதோ ௫௧

திருடரா லெனககு வருமிடை யூறறைச்
சிதைபபதான வலியிலே னெனறுன
மருவிய வெனையே துணையென நமபி
வாழுமா நிலததவ ரெலலாம
பெருகுமற றவரா ற சாரும விககின ததைப
பேதையே னகறறலெவவாறு
தருமமாங கடவுட கொருசிறி தேனுந
தண்ணளி யிலலையென செயவேன் ௫௨

அறுசீரடியாசிரிய விருததம

ஈசனே பெருங்கருணைக கடலேசிந தாமணியே
யெநதா யன்பா
நேசனே யிமையவர்தங குலக்கொழுநதே தெளளமுதே
நிமலவாழ்வே
நாசிநீங கியமுகமும விரலிழநத பாணியும்வெண்
ணகையில் வாயு
மாசின்மணிச் சிகரமிலா முடியுமொபபா மிக்குறையை
மாறறு வாயே ௫௩

தனக்குநிகர் செழுஞ்சுடரே தநதையுமா யெவவுயிர்க்குந
தாயுமான
வுனக்குவழி வழியடிமை யாய்ச்சைவ சமயத்தி
லுதித் தேனீறு

மெனக்கினிய கண்மணியு மணிவேனின் மெய்யடியா
ரேவல செய்வேன்
மனக்கினிய நினனுமமரு செழுத்துமொழி வேனியான்
வருந்த லாமோ ௱௰௪

மறநதுநினை யலலாது வேறுபல சிறுதெய்வம்
வணங்கே னன்பிற்
சிறநதநின தடியவாபா லல்லாதீங் கெவாபாலுஞ
சேரேனின்று
ணிறைநதபுகழப் பிரதாப மலலாது வேறொனறு
நிகழ்தேதன மெய்மை
துறநதபல பரசமயக குழிவீழ்நதோ ரடைதுயாயான்
சுமககலாமோ ௱௰௫

தாயனைய பெருங்கருணைக கடலேசிந தாமணியே
தருவே யிநத
நாயனையேன றனையுமொரு பொருட்படுத்தியாசாள்கை
நனகு தநதாய்
பேயனையேன் செமபொனமுடிச சிகரமிழந திருகண்ணீர்
பெருகி யோடப்
பாயதரை வீழ்நதழுதா லஞசலெழ திருவெனறைப
பான்மை யென்னே ௧௰௬

ஆலமெழ நடுங்கியமு தலறிவிழி நீரசொரிய
வையா வோல
மோலநினக கெனசசரணமென் மாலபனு முமபாகளு
மோடி வீழச
சாலவவர் கண்ணீரைத் துடைத்தஞசீ ரென்றபயந
தநது காரின்
கோலவிட முகாநதபெருங கருணையிலோர் சிறிதளித்தாற்
குறைவ தென்னே ௱௰௭

முடியேனு மடியேன்றன் குடிமுழுது நினக்குவழி
யடிமை யென்று
னடியேமு மறியுநின தஞ்செழுத்துங் கண்மணியும்
பரவு நீறு
மடியர்மெய்ப் பொருளாகக் கொண்டேவகைமறை நெறியுரைக்கு
வகையாற றோரா
ரடியாமென றுறைவாயென் றுபாகேட்டோர் நினைப்பணிந்த
நகைப்பா ரைய ௱௫௮

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

இன்புறுநின் னடியார்கூட் டத்தொருவர் முதலைபுணசே
யினையுந் தந்தார்
வன்புறுநீ முடிச்சிகர மறைத்தவாபாற் கவர்ந்தெனக்கு
வழங்கென றேனமெய்ய
யன்பாகளுக் கெளியே னியா னவ்வலிமை யெனக்கிலையென
றறைவா யாறு
றுன்புறுமென் ஞவிபையா னினிச்சுமக்கே னிப்போதே
துறப்பே னையா ௱௫௯

புரம்பொடித்த நகையாவோ கூற்றுதைத்த தாளாவோ
பூவின மேயோன்
சிரந்தடிந்த நகையாவோ மதனெரித்த கண்ணாவோ
செழியன மேனிச்
சுரந்தணித்த நீறாவோ நஞ்சடக்கு மிடறாவோ
தூய கங்கை
கரந்தடக்குஞ் சடையாவோ வென்செய்வே னென்செய்வேன்
கடையே னையா ௱௬௰

நின்னடியார் நினைக்குமுனம் வந்தவர்பா லிடையூறறை
நீக்குகின்று
யுன்னடியேன் மகுடபங்க மடைந்துபரி பவமேவி
யொழுகக் கண்ணீ

தன்னமுற வெய்வோதது நெடுநேர நின்றழுது
தவிக்க லாமோ
வென்னமுதே யென்னமுதே யென்றழைததால வாராத
தெனனே யையா ௩௬௫

என்றினைய பலவுமொழிந் தீசனுக்கென னரசாட்சி
யாவா செய்ய
நன்றுதிருவுளப்பாங்கோ வவரேசெய திடுகவினி
நானசெய யேனகாண
சென்றுதவம புரிவேனென றொருவாறு மனக்கவலை
தீரந்தெ முந்தே
யனறினருக கேறனையான பொறகதவந திறக்கமுய
லமையந தன்னில ௩௬௬

கனவிலுமா யெனகாணு வாட்போக்கி யமாநதபெருங
கருணை வாரி
நனவினிடைத திருவுளள மிரங்கியொரு நரைதிரைகூ
னணணி மூதத
பனவரெனக கோலூனறி வநதுநினறு ரவனை மனனன
பாரததுப பேசா
தினையவரியார காபபறையில வநதவெ னென்று பயந
தெதிரே நின்றான ௩௬௭

எஞசலிலா மணிக்கதவந திறவாம லஞ்சிநினற
விறையை நோக்கி
யஞ்சலஞ்சல மனனவகேள் விரிநாட்டில வாடபோக்கி
யமலன றனபால
பஞ்சதிகழ நினகுமுடிச சிகரமிருந திடக்கணடேன
வாய்மை யீது
தஞ்சமவ னிடநீபோ வஃதொன்றே வேண்டுவன
தருவா னெனறு ௩௬௮
மறைதலுமா ரியராச னெனையாளத தெய்வசிகா
மணியே வநதான

குறையினியா வுளவெனக்கென்றெழுந்தெழுந்து குதித்தாடிக
குப்புற்றேழு
நிறையுளத்தி னடங்காத பெருமகிழ்ச்சி மலர்முகத்தி
னிறைந்து தோன்ற
விறையொடுதன் முன்னனுக்கா வனைச்சாபல வாயுமழைத்து
விருப்பி னோக்கி ௱௯௫

எமபெருமானெளியேன்பால்வைத்தபெருங்கருணை யென்னே
யெனனே யென்று
நமபெருமான் மறைமொழிந்த கனிவாயா லுரைத்தவேலா
னன்கு சாறறத
தமபெருமா னோரனுக கைவாரீ முனபெனனு
தவஞ்செய் தாயோ
வமபாபிரான றிருவருளை திருவருளென் றமைச்சாவியந
துவந்துநின்றா. ௱௯௬

நினறவாயான் மனனாபிரான மாமறைபு மாலயனு
நேடிக காணு
நனறருமைத திருவடிக ளையனுங கணகுளிர
நன்கு காணப
பொனறயங்கு சடைப்பெருமான வந்தருளிப புகனறபடி
பொன்னித நீரததரு
சென்றுவளம பொலிநாட்டில வாடபோக்கி நகாகினனே
செலவே னெனறு. ௱௯௭

விரைந்துபரி பூடடுதடப பொறறேறின மீதேறி
வீறறிருந்து
புரிந்ததன திளவரசா கியசெலவப புதலவனுமோா
பொறறோ மேவ
விரைந்துநாற சேனைகளுஞ சேனைகா வலாகளுஞசூற
றெங்கு மொய்பப
நிரைந்துபல் பலவியமு முழங்கிடசசா மரைகுடைக
ணெருங்கி மின்ன. ௱௯௮

மந்திரிக ளுறவினர்க ளியாவர்களும் பல்செழுந்தேர்
வந்து சூழ
வெந்திறல்வாழ் கதைநேமி சூலமழு சிலைபரிசை
வேன்முன் னாகச்
சந்தமுறு படைபலவுந் தாங்கிவிழத்த தழல்சொரியத்
தருபற சிங்கம்
வந்தபரி சேய்ப்பவெண்ணில் வீரர்குழாம் வந்துபுடை
வளைந்து மொய்ப்ப. ௱௧௰௯

கலிநிலைத்துறை

வளமை யோங்கிய மங்கல நகரினை நீங்கி
யளவி லாதசீ ராரிய நாட்டினை யகன்று
பளகி லாதபல மன்னர்க ளெதிர்கொடு பணிய
வுளம கிழ்ச்சியாற் றபல நாடுக ளொருவி. ௱௨௰

வான ளாவிய மலைகளு நதிகளுங் கடந்தே
யூன ளாவிய வாயவிலங் குறைவழி வருங்காற்
றேன ளாவியுண் வண்டுகள் செழுமுகை விரிப்பக்
கான ளாவிய கானமொன் றெதிருறக் கண்டான் ௱௨௰௧

காம வேளினுக் கம்புநாண் கரிபரி யிரதந்
தாம மாசிலை கரங்களுஞ் சத்திரம் படிகம்
வாம மாருமவெண் சாமரம் வைகுதற் கிடமாய்ச்
சேம மாபல தருக்களுஞ் செழித்தவக் கானில் ௱௨௰௨

வாய்ந்த கோட்டுமா நீழலிற் கோட்டுமா வதிவ
வாய்ந்த வேங்கையி னீழலின் வேங்கைக ளமர்வ
வேய்ந்த வத்தியி னீழலி னத்திக ளிருப்ப
தோய்ந்த நாகநன் னீழலி னாகங்க டுயில்வ ௱௨௰௩

வளரும் வன்னிமேல் வன்னியும் வானின்மேற் சென்று
தளர்வி லாதுமொய் யெகினமே லெகினமுந் தளர்கா

யளவு சூதமேற் சூதமு மளவிலா விளைபூக்
கிளரு நாகமே ளகமுங் கிளர்வன வெங்கும் ௱௭௪

திருவி னுக்களின் பாலெலா மாக்களுஞ் செழிப்புற்
றொருவில் சேக்களின் பாலெலாஞ் சேக்களு மோங்கு
பெருமை மேவிய பாலெலா மொருமையு மெங்கும்
பெருகு சம்புவின் பாலெலாஞ் சம்புவும் பிறங்கும் ௱௭௫

ஆணை யானும்பூம் பூவையைப் பூவையு மணையக்
காணி டந்தொறு மளவிலா நகையவா கலப்ப
ஆணை யானும்பூம் பூவையைப் பூவையு மணையக்
காணி டந்தொறு நகையவா கலப்பது முறையே ௱௭௬

ஆணும் பூவையு மிடைவிடர் தணந்திடு மிடத்திற்
பேண வேபல கானமுளை பிறப்பன பிரிவி
லாணும் பூவையு மிடைவிடா தணந்திடு மிடத்திற்
பேண வேபல் கானமுளை பிறப்பது வியப்போ ௱௭௭

சம்பு வினதொரு பாற்சிவை தயங்குறுஞ் சாற்றிற்
சம்பு வினதொரு பாற்சிவை தயங்குத லியல்பே
சம்பு வினமுனஞ் சேவொன்று தங்குறு நகைய
சம்பு வினமுனஞ் சேவொன்று தங்குவ முறையே ௱௭௮

பாலை மேவிய பாலெலாம் வெண்ணெயே பலகும்
பாலை மேவிய பால்வெண்ணெய் பலகுதல் வியப்போ
வாலம் வாரியி லெழுந்துமேல் வானினை யடரு
மாலம் வாரியி லெழுந்துவா னடாதலும் பெரிதோ. ௱௭௯

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

நாகம் வேங்கையின் முன்மன்ற றசப்பு
நண்ணிநின் றுடுறுஞ் சாற்றி
னாகம் வேங்கையின் முன்மன்ற றசப்பு
நண்ணிநின் றுடுத லருளே

நாகம் வேலைகையின் முன்கம்ப லைபசச
நண்ணினர் பெறறிட மேவு
நாகம் வேலைகையின் முன்கம்ப லையசச
நண்ணினர் பெறறிடல் வியப்போ. ௱௮௩

கலிநிலைத்துறை

மந்த மாருத மெல்லலவே வநதுவந் துலாவ
நநத வாமலா தேனசிநதி நறுமணம வீச
வநத மாபல கிளைளயுங குயிலகளு மளியும்
வநத பறபலா மனுதனைதபு மிசைபிறு லுநந்தும். ௱௮௪

...ய தாமரை முகமலாந தெயதினாக கெலலாம்
புனித வாவிதெள ளமுதமிக களிபபன பொருவிற
கனியுங காயகளு நூகாநதிடக கனிவொடு வழஙகி
நனிது யினறிடத தருவெலா நனனிழ லளிபப ௱௮௫

நபமி குநதவிக கானிலா ரியாபிரா னணணி
பபாவு யிாததுநாற சேனையு மாாததிட வெழுநது
துயர கறறுசீாத தொண்டைநா டணமிபாங குளள
பனசெப காஞசிசை முதறபல தலஙகளு மபணிநது. ௱௮௬

பலவா போறறுசீாப பெணணைநன னுடிளிற பொருந்தி
பலகில சீாததிருவெண்ணெயநல லூாமுத லாப
தலமெ லாநதொழு தன்பினா சானறவாட போகக
யிலகு மெமபிரான றிருவரு டெனறிசை யிராப ௱௮௭

படியு ளோாசெயத பாககியப பயனெனு மபொனனி
நெடிய பலவளஞ சுரநதரு ளோரிய னுடிற
கடிது வநதுநான மறைபவா கவினமகம புரியு
மடிவில சீாததிலலை நகரினினமகிழ்வொடுஞசாாநதான். ௱௮௮

சாாநத மனனவன தாஙகுபொற கோபுர மிறைஞசி
யார்நத காதலி னுட்புகுந் தணிகொளசிற சபையை

நேர்ந்த வன்பொடு வலஞ்செய்து நெடியனுங் குறுகாக்
கூர்ந்த பேரருட் கோதிலா வமுதினைக் குறுகி. ௱௮௬

விழியி லானந்த வருவிநீர் சொரிந்திட வேர்வை
வழிய மெய்யெலா மலர்க்கரஞ் சென்னிமேற் கூப்பி
யழிவி லன்பினு லடியற்ற மரமென வீழ்ந்து
தொழுது பன்முறை யெழுந்துநோ றுயர்ற நின்று. ௱௮௭

அன்னை போலுநின் னற்புதத் திருநடங் காண
என்ன பாக்கியஞ் செய்தன னடியனே னெந்தாய்
கன்ன லேயமு தேயரு கருணையங் கடலே
யின்ன மாலய னெய்தரு மரியசெம் மணியே. ௱௮௮

ஐய னேநின தருளுடையார்ந் திருமுகத் தழகுஞ்
செய்ய வாயிள முறுவலி னழகும்பொற் சிலம்பின்
றுய்ய குஞ்சித பாதத்தி னழகுநோ தொழுத்
கைய னேன்கணிற் கண்டன னிதுதவப் பயனே ௱௮௯

என்று தோத்திரம் பன்முறை யியம்பி நின்றுடி
யொன்று மானந்த வெள்ளத்து மூழ்கிமுன் னும்பா
சென்றுறு தபொன்னம் பலத்து நாடகத் தெள்ளமுதை
நன்று கண்டுபின் பிரியவாற் றுமையா னடந்து ௱௯௰

இடைவி டாதுமுன் னேக்கியே சென்றுறத் திரைஞ்சி
விடைபெற் றுள்ளந்த னொடுமேவாத் தன்பாற்பால் வேட்கை
யுடைய நாயகன் குஞ்சித வடிமல ருன்னிப்
புடைய கன்றசிற் றம்பலத் தினைப்புறம் போந்து ௱௯௧

செய்யபூந் தொழிற் சிதம்பரத் தலத்தினை நீங்கித்
துய்ய சீர்க்கழு மலயபரஞ் சுடரினைத் தொழுது
வெய்ய புன்பிற விப்பிணி யொழித்தருள் வேளூர்
வையம் வாழ்த்துறு வயித்திய நாதனை வணங்கி. ௱௯௨

திங்க மாருமா யூரத்தி லரனடி பரவித்
துங்க மார்திருத் துருத்தியிற் பரனடி தொழுது

தங்கு சீர்நமச் சிவாயசற் குருமணி சார்ந்த
எங்க ளாவடு துறையம ரீசனை யிறைஞ்சி ௱௯௩

திருவ நீட்டு மப்புரத் தீசனைச் சேவித்
தருந்து சீரிடை மருதம ரான்றனைப் பணிந்து
மருவு சீர்க்குடந் தையிற்கும்ப நாதனை வாழ்த்திப்
பருகு மன்பினை யாற்றுறை பரமனை யேத்தி ௱௯௪

ஆயுஞ் சம்புகேச சுரத்துறை யமலனைப் பழிச்சிப்
பாயுஞ் செம்பொற்சோ பானநீள் சிரகிரி மீது
தாயு மானவன் ற்ளினைப்பன் முறை தாழ்ந்து
வேயுஞ் சீர்த்திப்ப ராய்த்துறை விமலனை வழுத்தி ௱௯௫

பலவ ளப்பமு மிகுகடம் பந்துறை சார்ந்து
புலவர் போற்றுசீர்க் கடம்பவிங் கேசனைப் போற்றி
யிலகு மப்பிரான் பொற்றளிக் கெதிருறச் சென்று
குலவு காவிரித் தீர்த்தமெய் குளிர்ந்திட மூழ்கி ௱௯௬

பிரிய மோடியா தெனற்றிசை நோக்கலும் பெருந்
தரியெ லாம்பரி யாக்குசித் துடையநம் பெருமா
னருளி னுற்புக ழமைந்தவாட் போக்கி மாமலைச்சீர்
விரியு மாணிக்க மாகத்தன் விழியெதிர் தோன்ற ௱௯௭

கண்ட போதிஃது தற்புக மற்புதங் கருதி
தண்டா நாயக னடியேனென பாலவைத்த வருளே
யெண்ட ருங்குறை யெனனெற கிங்கென மகிழ்ந்து
கொண்ட வனபினு லிருகையுஞ் சென்னிமேற் குவித்து ௱௯௮

எந்தை யாரமகிழ்ந் திருக்குமா மலைக்கணித் தாக
வந்த பான்மையா லினிப்பொற்றோர் வந்துசெல் கேனென்
றந்த மாபடை சூழ்ந்திட நடந்துசென் றன்பான்
மந்த மாருத மாணிக்க மலையரு குற்றான் ௱௯௯

அனைய வாரிய மன்னவ னுங்குறற போது
நினையு மவவரை யடியினி னிலவி விண்ணோங்க

வனையு மயிரக் கான்மண்ட பத்திடை வதிந்து
புனையு மத்தலப் பிராணநாற கலைவலோர் புகல்வார் உ00

முத்தி வேண்டினு மளிப்பது மொழியிரு நான்கு
சித்தி வேண்டினுந் தருவது சிவபிரான் மலர்த்தாட்
பத்தி வேண்டினு மீவது பகர்குசை முனிவோர்
புத்தி வேண்டினுங் கொடுப்பது புண்ணியத் தலமே உ0க

மாயன் வாழ்பதம் வேண்டினு மலர்மிசை யிருக்குந்
தூயன் வாழ்பதம் வேண்டினுஞ் சொலலுமா யிரங்கட்
காயன் வாழ்பதம் வேண்டினுங் கடுவமு தாக்கொ
ணேயன் வாழ்பதம் வேண்டினு நல்குமித் தலமே உ0உ

மிக்க வாயுளுஞ் செல்வமுங் கல்வியும் வீறு
தக்க மக்களு மனைவியுஞ் சீர்மை பலவுந்
தொக்க தெவ்வரை வெற்றிகொண் மேன்மையுந் துணிவும்
புக்க வன்பினர்க் களிப்பது புண்ணியத் தலமே உ0ங

அன்னம் வேண்டினு மணிகலன் வேண்டினு மனவில்
சொன்னம் வேண்டினும் பற்பல நவமணித் தொத்தி
மன்னன் வேண்டினு மாடைகள் வேண்டினும் வயங்கு
மென்னை வேண்டினு மியாவர்க்கு மளிக்குமித் தலமே உ0ச

வாயு வும்பணிக் கிறைவனும் வானவர்க் கிறைவும்
மாயும் பானுவு மகத்திய முனிவனு மலயு
தோயு ரோமச முனிவனுந் தாரகையு மரவப்
பாயி ரேணும்பல் லமரரும் பங்கயத் தவனும் உ0ரு

பரத்து வாசமா முனிமுதற் பலமுனி வரரு
முரத்தின் மாநிலத் தவரும்பார் தலத்துறை வோருந்
தரத்தி னேனைய பலருமித் தலத்தெமை பிரான்பால்
வரத்தின் வேண்டிய வரமெலாம் பெற்றுவாழ்ந் தனரால் உ0சா

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

வாயுதீர்த்தஞ் சோச சேடனற் றீர்த்தம்
வளமுறு மிந்திர தீர்த்த

மாயுமின் சுவையின் சூரிய தீர்த்த
மகத்திய தீர்த்தமெய யன்பிற
ரேயுமோா மசதீாத தாதுாக்கை தீாததந்
துய்ஸ்மசோ வராகமெய்த தீர்தத
மேயுநற் பாததுா வாசதீாத தம்முன
னெண்ணிலாத தீாததமிங குளவால உ0எ

இனையபற பலவாந தீாததததிற படிாதோ
ரியாவருஞ செலவரா யுலகிற
றனியா சாளுப வேநதாாப விணமேற
றயங்குறு தேவாக ளாகி
வனைதரு நீழ லிநதிர ராகி
மலாமிசைப பிரயாக ளாகிப
புனைதுழாய் வேயநத கேசவ ராகிப
பொருவிலசீருநுததிர ராவாா உ0அ

பெருகுமித தீாதத மாடிஞோா மெய்பிற
பிணியொடு பிறவிவெம பிணியு
மொருவிநல லழகு ஞானமும புகழு
மோங்குமா யுளுஞசெலவப் பெருகது
மருவிய கறபின மனைவியுஞ சிறநத
மககளுஞ சுறறமும பெறறுக்
கருதிய வெலலா மடைநதுநம பெருமான
கழலிணை நீழலசோந திடுவாா உ0கூ

கலிநிலைத்துறை

அடுஞ்சி லைக்கரத் தரியய னிநதிர னமரா
விடுமப னிக்கதிர வெஙகதிா மனிதாபுள விலங்கு
நடுங்கி மாய்நதிட வேழிரண் டுலகமு நலிவுற
றொடுங்கு மூழியுஞ சிறப்பொடு மோங்குமித் தலமே உகo

கொச்சகம்

நிலைமருவததுதிப்போக்குநினைப் போாக்குநகாண்போர்க் குந்
தலையளியால வேண்டுவன தாநதருளும் வாட்போக்கி

மலைமுழுதுஞ் சிவபெருமான் வடிவமெனி லதன்பெருமை
யலைகடல்சூழ் புவியினிடை யாவர்தாஞ் சொலவல்லார் ௨௧௧

என்றுபுரா ணம்புகல்வோ ரிசைத்தமொழி செவிபுகலுங்
குன்றுநிகர் பெருங்கருணைக் கோமான்வீற் றிருந்தருளு
நன்றுபல தலங்களினு நனிசிறந்த தித்தலமே
யின்றுநா னிங்கெய்த வென்னதவஞ் செய்தேனோ ௨௧௨

மருவுமிந்த வரைமுழுது மாதேவன் வடிவமிதி
லருவினையேன் மிதித்தேற லாகாதென் றகங்கலங்கி
நிருபர்தொழு முடிவேந்த னிறபமணி மலைமீது
வருகவென மும்மைமுறை யாகாய வாக்கெழலும் ௨௧௩

கடிகமழ்தா ரோனிதுவுங் கண்ணுதலோ னருளேயென்
றடிமலர்பொற் படியேற வங்கைமலர் முடியேற
நெடியதுதி வாயேற நெஞ்சினிடை மகிழ்வேற
மடியின்முன்செய் தவமேற மணிவரைமே லேறினான் ௨௧௪

ஏறியபோ தெம்பெருமா னினிதமர்செய் பொற்கோவில்
வீறினமணிக் கோபுரந்தன் விழியெதிரே தோன்றிடலு
மாறில்பெரு மகிழ்ச்சியொடு வணங்கிப்போ யுட்புகுந்து
பாறில்பெரு கைசதூணடப பற்பலகால் வலஞ்சூழ்ந்து ௨௧௫

முடிவற்ற பெருங்கருணை மூர்த்தியார் சன்னிதிபிற
கடிதுற்று மெய்முழுதுங் கண்ணீர்வெள் ளம்பெருக்
வடியற்ற மரமென்ன வவனிமிசை விழுந்துவிழுந்
தொடிவற்ற பேரன்பா லுவந்துபல முறைவணங்கி ௨௧௬

திருமலர்ச்செங் கையிரண்டுஞ் சென்னியின்மேற் குவித்
தெழுந்து
பெருகுமுரை வாய்குழறப் பிறங்குமுரோ மஞ்சிலிர்ப்பக்
கருதுமுளங் கசிந்துருகக் கணக்கிலபர வசமாகி
மருவியரி யயன்காணா மாணிக்க மலைக்கொழுந்தை ௨௧௭.

பெய்யாநின் மெய்யடியார் விரும்பியுண்ணு தெள்ளமுதே
செய்யாசிரு தாமணியே தேவர்குலக் கொழுந்தே
மையாரூம பொழிலசூழ வளமபெருகும் வாட்போக்கி
யையாநின றனையலலா லடியேனுக் காதுணையே உகஅ

முன்னேகோ ளூன்றியொரு மூதததமறை யவனுகி
யெனனோவந தெனையிஙகு வருவிதத வெனனமுதே
மனனேமா மருமணியே மறைதுதிக்கும வாடபோக்கி
யனனேநின றனையலலா லடியேனுக காதுணையே உகக

கணணேயென கணமணியே கருணைப பெருஙகடலே
தணணோதண மதிசூடுஞ சமபுவே சஙகரனே
யெணணுர புரமெரிதத வெநதையே வாட்போக்கி
யணணுநின றனையலலா லடியேனுக காதுணையே உஉ0

விததகவெண ணீறணிய மெயயனபாக கேவலசெய
வுததமனவந தெழுதேதாத வொளிசெயுஙகண மணிபூணப
பிததனேற கறிவளிதத பெருமானே வாடபோக்கி
யததனேநின றனையலலா லடியேனுக காதுணையே. உஉக

வண்டாா சூழலொடுநீ மருவு மணககோலங
கணடாாவு முறறதொழுது கணகைபெறற பேறுபெறறேன
றண்டாத தெனறன்மெலலச சாாநதுலவும வாடபோக்கி
யண்டாநின றனையலலா லடியேனுக் காதுணையே. உஉஉ

அறுசீரடியாசிரிய விருததம

எனறுமுன் றுதிதது நின்ற விறைவனைத் தேவ தேவன்
வெனறுறு மாதி சைவ வேதிய னுகி யனபாற
சென்றுமா லயனுங காணுச சிவலிஙகப பெருமான் பாஙகர்
நின்றுபொன முகம லாநது நிறையருட் கண்ணு னோக்கி

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நினதுபோ யாது நின்பதி யாது
நீயிவு ணெவனபெற வநதா
யெனவின வுதலு மன்னவ னுரைப்பா

னென்பெய ரரிய ராசன்
வனமுற் மெனவா ரரிய நாட்டின்
மங்கலமென் முடி மணிவிக்
கினமுற மறைந்த திங்குமே வியசீர்
கேள்வியுற றதுபெற் வனடந்தேன் ௨௨௪

என்னலு நதறகண் மறைததவே தியாகோ
னெயபிரான் கனவிலென பாலவந
தன்னமரா கழனி யாரிய நாட்டை
யாளுமோர மனனவனவருவான
பின்னமி லவனை நிரமபநர மூழகப
பெருகிய பொனனினீர கொணாநது
கொன்னவிர நமபா லிருக்குமவான செமபெர்ற
கொபபரை நிறைததிடச செயது ௨௨௫

பின்னாநங கனைகள வைததகாப் பறையிற
பிறஙகுமோரா மணிசசிக ரததை
யன்னவன றனககு வழஙகென மறைநதா
ராசநின வெணணமியா தெனறனு
மென்னையா ளுடைய கருணையங கடவுக
கேழையே னிபபணி புரிய
முன்னைநானசெயத தவமென்னெ நமமான
மொழிநதவா ரியறறுவே னெனறு ௨௨௬

ஆரியா பெருமா னுயிரங குடநீ
ரமுதனோ பொனனினிற கொணாநது
பேரியன மணிபபொற கொப்பரை நிறையப
பெயதலுஞ சிவபிரா னருளாற
பாரிய லநீர புறஙகசிந தோடிம
பானமையாற குறைநதிட முடியி
னீரினை மறைதத வேதியன பொனனி
நீரினைக் கொணர்கென வேவ ௨௨௭

பின்னுமவ் வேந்தன் பற்பல தச்சரிற்
பெருகுகா விரிப்புனல் கொணர்ந்து
மின்னும்வான் செம்பொற் கொப்பரை நிறைய
விடவுமுன் போற்குறைந் திடல்கண்
டுன்னுமிப் பெரிய பாத்திரம் பொன்னா
லுற்றதென் னறிந்துநீ யதனுட
பன்னுகா விரிநீர் கொண்டுவந் தூற்றப்
பகர்ந்தது நீதியோ வென்றான் ௨௨௫

மன்னனே யின்னுஞ் சிலகுடநீரால்
வருந்தலைநீக் காதுபோய் பொன்னி
நன்னதி யின்பா லெடுத்துவந் தினைய
நலமுறு பாத்திர நிறைத்தி
யன்னதோ ராழுகி முன்புபோற் குறைந்தி
டாதென்ன மறைபல விசைப்பப
பின்னருமவ் வேந்தன் பொன்னிநீர் கொணர்ந்து
பிறங்குபொற் கொப்பரை நிறைத்தான் ௨௨௬

பின்புநீர் சிறிது குறைந்திட முன்னும்
பிறைமுடிக் கரந்தான் மறையோன
வன்புறும் வேந்தே சிறிதுநீர் குறைந்த
வகையினா லிந்நீர் கொணர்ந்து
பொன்புனைந் தொளிரு மினைய பாத்திரத்திற்
பொலிவுற நிரப்பினு லன்றி
யன்புற நினக்குத் தூயமா மணியை
யளித்திடே னளித்திடே னென்றான் ௨௫0

கண்ணினை யிடப்பக் கழுத்தினை யரியக்
கையினை யன்பர்கற் றேய்ப்ப
வெண்ணிய சேனை யறுத்திடத் தலையை
யிருஞ்சிலை மோதிடச் சகிதத

ந்யான பணமுறை
பொன்னிநீர் தூரம்போய்க் கொணர்ந்து
பன்னிய வரையா யிரம்படியேறிப
படுந்துயர் சகிதந்திடான் கொல்லோ உ௩௪

மறையவன் புகன்ற தீமொழி மன்னர்
மன்னவ னிருசெவி புகலு
நிறையழல் விழிகள் சொரிந்திட வடங்கா
னென்கொண்டெ திர நோக்கி
முறையிலாதினது மனங்கல்லோ விரும்போ
மூனபென்ன வார்த்தைநீ மொழிந்தாய
தறைமிசை நினைப்போற சிவகா ருணியரு
சற்றுமில லாதவ ரிலலே உ௩௨

சாற்றுகா விரிநீர்த தூரம்போயப பெரிய
தசுமபினின முகந்துசென னியின்மே
லேற்றுபு சுமந்து பணமுறை வெயிலி
னிபபெரு மலையின மேலேறி
யாற்றுற வோவை பொழியக்கால சலிபப
யான்படு துயரீ கணடு
மாற்றுறு வொளிமா மணியினை வழஙகா
வகையெனனோ யெனவெகுண டார்த்தான் உ௩௩

துய்யபொன வேணி காநதவே தியனியான
சொற்றவா றியற்றிலு லன்றி
ஐயனோநீ யெத தனைசினங் கொளினு
மவிர்மணி யளித்திடே னென்ன
வெய்யவா ளோச்சி யாரிய ராசன
வேதியன் முடியில்வெட டுதலுஞ
செய்யவு னிலிஙகத் தொளிப்பவாள வெட்டுச
சிவலிங்க முடியில்வீழ்ந ததுவே. உ௩௪

விழுந்தது நம்மான் றிருமுடி யிரத்தம்
வெள்ள மிக்கெழுவதைக் கண்டான்
பழுதிலா மணியே யென்னகா ரியமிப்
பாவியேன் செய்தன னிலக்கென்
றழுதனன் பதறிக் கதறினான் முகத்தி
லறைந்தனன் சோர்ந்துவீழ்ந் தெழுந்து
தொழுதனன் புலன்கள் கலங்கிமெய் வேர்த்துத்
துடித்தனன் விழுந்தெழுந் துபுரண்டான் உ௩௫

வெய்யவேல் வேந்தன் சிவலிங்கப் பிரான்பொன்
மேனியைப் பிருகையாற் றழுவி
யையனே யுனக்குக் கொடுமையிழை செய்வோ
வடியனேன் விரைந்திங்கு வந்தேன்
மெய்யனே யெனக்கண் ணருவிமெய் பொழிய
மெலிந்துளம் பதைத்துநெட் டுயிர்த்தான்
றுய்யதன் கலையாற் றிருமுடி யொழுகு
சோரியை மென்மெலத் துடைத்தான் உ௩௬

துடைத்தது மேன்மே லிரத்தமிக் கொழுகச்
சோர்ந்துவீழ்ந் தனன்விரைந் தெழுந்து
படைப்பருமம் வளஞ்சால் மாணிக்க மலையின்
பாலெலாம் பன்முறை தேடிக்
கிடைப்பரு மளவில் பசிலை கொணர்ந்து
கேடிலாச் சிவபிரான் முடிமே
லடைப்பரி வேந்தன் பிழிந்துவார்த் தவற்றை
நலமுற வரைத்தப்பி னனால் உ௩௭

பூசிய பின்னு மருந்திமிக் கொழுகப்
புலையனே னிசெய்வ தென்னே
மாசினின் னருமைத் திருமுடி யிரத்தம்
வருவதுமாறிடா வகையான
மூசிய புழுவு மலமுமுத் திரமு
முயங்குமிப் பாழுடல் சுமக்கேன்

றேசினின் னெதிரேன் முடியினை மோதிச
சிதறியமாய வேரினனைத் துணிந்தான   உ௩அ

புண்ணிய வருமைத் திருமுடி யிரத்தம்
பொழிவதை யெனத்தகண் மணியே
கண்ணினுற காணச சகிப்பனோ வென்று
கருணைநா யகறகணித் தாக
வணணிய கலலின முடியினை மோத
வனபனை நிலனு நிலலென்று
வெண்ணிய பெருமான சிவலிஙகத திடைநின்
றெழுநதிரு கையினுற றடுத்தான   உ௩௯

தடுத்தலு மிலிஙக முடியினமேல் விரத்தரு
சற்றுமில லாமைகண் டரச
னடுபபரு மளவினு மகிழசசிகொண டெதிரினு
றஞசலி சென்னிமேற குவித்துத
தொடுத்தபூந துளவ மாலயன காணுச
சோதிநின றிருவுருக காட்டி
யெடுப்பருங கருணை தந்தனை யையா
வினிககுறை யாதெனத துதிப்பான   உ௪0

வேறு

தேமருவு கொனறைமலா சடைககணிந்த சிவனைக்
காமனைமுன னெரிசெயத கண்ணுதலை யடியார
நாமருவு வாட்போக்கி நலவரைமேன முளைதத
மாமணியை யெணணுத மனமென்ன மனமே
மாதேவன றனையெண்ணு மனமேமன மனமே   உ௪௧

கோதேயு மென்னையுமாட் கொண்டருளுங் கோனைக்
கூதேயும வெண்சஙகக் குழைபானைக் காவிற
றேதமிம வாட்போககி சாரநதுறையு மெஙகண்
மாதேவன றனையேத்தா வாயென்ன வாயே
மாதவர்வைப் பினையேத்தா வாயென்ன வாயே   உ௪௨

பொங்கழலின் விடநுகர்ந்து பூமடந்தை நாவி
னங்கமுறு கலைமடந்தை யிவர்கழுத்தி லணிந்த
மங்கலநாண் காத்தருளி மாணிக்க மலைவாழ்
சங்கரனை வணங்காத தலையென்ன தலையே
தற்பரனை வணங்காத தலையென்ன தலையே உ௪௩

மாலுடையா ரகாணரிய வானவன் கூற்றுதைத்த
காலுடையான் மெய்சசுரும்பார் குழலுமை கலந்த
பாலுடையான் வாட்போக்கிப் பதியுடையான் வேத
நூலுடையா னீறணியா நுதலென்ன நுதலே
நுண்ணியனவ் வண்ணனீறணியா நுதலென்ன நுதலே உ௪௪.

அறபகத்தை மகிழ்ந்துறைபு மண்ணலை மால்வெள்ளி
வெற்பகத்தை யொழிவென்று வேண்டினருக் கருளுந்
மறபகத்தலத யலாரூடு மாணிக்க மலைமேற
கறபகத்தைக் காணுதகண் ணென்ன கண்ணே
கண்மணியைக் காணுத கண்ணென்ன கண்ணே உ௪௫

தவமுடைய நாலவர்கள்செய தமிழ்வேத முடையா
னுவமையிலாத திருக்கரத்தி னோங்குமழுப் படையா
னவமகற்றி வாட்போக்கி யமர்ந்தபெருங் கருணை
சிவபெருமான சீர்கேளாச செவியென்ன செவியே
தேவபிரான சீர்கேளாச செவியென்ன செவியே உ௪௬

மாயனயன் காணுத மாமணியை யிந்தப்
பேயனையேன் றனையுமாள பெருங்கருணைக் கடலை
மேயபுகழ் வாட்போக்கி வீற்றிருக்குந் தெய்வ
நாயகனே யென்னுதா நாவென்ன நாவே
நமசிவாய வென்னுதா நாவென்ன நாவே உ௪௭

நண்ணுதம னியபபொதுவி னடப்புரியு மிறைவ
னெண்ணுமடி யாாபலர்க்கு மெய்ப்பினில்லவ பனையான்
மண்ணுலகோர் கொண்டாடும் வாட்போக்கி மலைவாழ்

கண்ணுதலோன் பணிசெய்யாக் கையென்ன கையே
கடவுள்பணி செய்யாத கையென்ன கையே — உ௪அ

செப்பரிய நான்மறையின் சிரத்தொளிரு முதல்வ
னொப்பரிய நற்சுருமபார் குழலம்மை பொருப்ப
றப்பரிய வாசையிலாத தனியோகி யெங்க
ளப்பன்மலை சூழாத வடியென்ன வடியே
ஐயன்மலை சூழாத வடியென்ன வடியே — உ௪௯

வாங்குகங்கை முடியிருந்து மற்றதனை விரும்பா
னேங்குபொன்னி யாடுவதிற் பேராசை யுடையான்
றேங்குபுகழ் மாணிக்க மலைப்பெருமான் சிறப்பு
வீங்குறுகண் மணிபூணு மெய்யென்ன மெய்யே
விமலன்கண் மணிபூணு மெய்யென்ன மெய்யே — உ௫0

மராமரமே ழெய்தவனு மலரவனுங் காணாப்
பராபரனமெய் யடியார்கள் பரவவரு மருளான்
புராதனமாஞ் சிவாலயவரைப் பொற்கோயில் வாழும்
பிரானடிக்கா ளாகாத பிறப்பென்ன பிறப்பே
பிறங்குசைவ சமயமுறாப் பிறப்பென்ன பிறப்பே — உ௫௧

எழுசீரடி யாசிரியவிருத்தம்,

எனத்துதி செய்து வேந்தனெம் பெருமா
னெதிர்விழுந் திருகையாற் சிலம்பின்
வனப்புறு மலர்த்தா ளிரண்டையும் பற்றி
மகிழ்ந்துபே ரன்பினு லிசைப்பான்
சினத்தொளிர் வாளாற் றிருமுடி வெட்டுந்
தீமையை மறந்தெனை யாண்ட
நினக்குநான் கைமா றெனசெய்வே னை—
நிகரிலாக் கருணையங் கடலே. — உ௫உ

எண்ணிலங்ப பிறவி யெடுத்தெடுத் தந்தோ
வின்னமும் பிறந்திறந் தளவி

னண்ணிய துயரக் கடலழுந் தீர்திந
நாயைநின் றிருவடி சேர்ப்பாய்
தண்ணிய மலரோன் பதவியும் வேண்டேன்
றககபரல் பதவியும் வேண்டே
னுண்ணிழற் றருவோன் பதவியும் வேண்டே
னுனனடி வாழ்ததலே வேணடும் உ௫௩.

செயய வாசவனும பிரமனு மாலுந
தேவரு மறைகளுங.காணு
வையநின னருமைத திருவடி மலரை
யடியனேன றரிசித்த பின்னா
வையமாள சிறப்பை யொருபொரு ளாக
மதிப்பனோ சீரியன லெனுறதலேன
வெயயனேற கினிநின னடிக்கலப பலலால
வேறொனறும வேணடுவ திலலையே. உ௫௪

எனனலும பெருமான றிருவுள மிரஙகி
யேநதலை யிருலகயாற றாகசி
மனனநின கருததின படிமுடிபபேணி
மனததுய ரொழிகென ததேறறி
யனனவ னிட்டதி லிருநதபொன முடியை
யருட்கடல் வாஙகியம முடிமேற
றன்னரு கிருநத மணிசசிக ரததைத
தயஙகுறப பொருததி யமமுடியை உ௫௫

பேரிகை முதறபல வியஙகளு முழஙகப
பெருகுபூ மாரிவான் பொழியச
சீரிய வடியார சிவபிரான் கருணைச
சிறபபினை யெடுததெடுத தேததப
பாரினி லெவருமம புகழுமவாட போக்கிப
பதியமா தெய்வ நாயகன் சீ
ராரிய ராசன் சென்னிமேற சூட்டி
யளவிலா மகிழச்சியோ டுரைபபான உ௫௬.

அரச்சனை யின்னுஞ் சில்லினை மூலகை
யாளுதி பினைாநின் புயனுசோ
தரமுறு மவனிச சுமையைநின புதல்வன்
றனிபபுயத திறக்கிவைத் துனைாம
பரவுநம் மடியிற பிரிவறச சோப்பேம
பயப்படேலென்றருள செயய
வரமிகு நிருபன பன்முறை வணஙகி
மலாககாளு சென்னிமேற குவிதது

உருஎ

நின்னருள வழியா னடபபதே யல்லா
னீசனேற கொருசெய லுளதோ
பன்னருந் நினபா லடியனேன பெறற
பாககிய மியாவாதாங் பெறுவா
ரின்னல்சா லிநத நாயினேச சிவிகை
யேறறியி நினதுபே ரருளோ,
யென்னநான சொலலிப புகழநதிட வலலே
னீசனே யிருடசிநதா மணியே

உருஅ.

என்ற காவலனை யெமபிரா னோககி
யெமககுநீ செயவழி பாடடை
மன்றநா மகிழநதோ நினககுவேண் டியசீா
வரமெலாங கேளென வேநத
னின்றுமென குலததோா பொன்னிசீர் கொணர்நது
நினககென்று மாட்டிடல வேணடு
நன்றிமை யவாகளசெல்வராயிற்றி
னறகதி யடைநதிடல வேண்டும

உருகூ

ஆய்நதசீ ரிராச லிங்கமென னுருபே.
லையநீ பூணுதல வேண்டு
மேநதவப பெயரை யிடபபெற றோாநின்று
ளிணையமலா சோநதிடல வேணடும
வாய்நதவிவ வரைககு மணிவரை யெனுமபோ

மாநிலம் வழங்குதல் வேண்டும்
வேய்ந்தசீர் நின்னைத் திருமுடித் தழும்ப
னெனப்பலர் துதித்திட வேண்டும் ௨௯0

ஐயநீ யாடப் பொன்னினீ ரெடுத்தற்
கணிகொளப் பொற் குடமளிப் போருஞ்
செய்யநீர் நிறைப்பச் செம்பொற் கொப்பரைகள்
செய்து வைத்திடு நன்மையோருந்
துய்யநீர் கொணர்வோர் பலர்க்கும் வேண்டுவ
சோர்விலா தீயுமே லோரும்
வையமே லுபாதச் செல்வராய் நின்று
மலரடி வாழ்த்திடல் வேண்டும் ௨௯௧

அண்ணனீ மொழிந்த படியினிச் சிலநா
ளானபின் னடியனேன் றன்னை
பெண்ணொரு நின்றாள் சேர்த்திடல் வேண்டு
மெம்பிரான்பெறும் புதல்வனை யிந்தத்
திண்ணமா புவியிற் றனியர சளிப்பத்
திருவருள் செய்திடல் வேண்டும்
நண்ணரு மவனு மவன்வழி யோரு
நற்கதி யடைந்திடல் வேண்டும்,

என்றன னவவூர் றெம்பிரான் வரங்க
ளின்முக மலர்ந்து தந்தருளி
நன்றமை யிலிங்கத் திடைக்கரந் தருள
நவில்புக ழாரிய ராசன்
வென்றவாட் போக்கி முளைத்தமா மணியை
விட்டுநீங் குற்றுளங் கலங்கி
மன்றருட் பெருமான் பால்விடை பெற்று
வணங்கிமுன் னேகியே சென்று ௨௯௫

எதிர்விழுந் திறைஞ்சிக் கோயிலின் புறமே
யெய்திமூ வுலகையும் பெற்ற

மதிநுதற் சுரும்பார் குழலுமை யமரு
மாமணிக் கோயின்முன் வணங்கி
முதிருமன் பாலுட் பேரவலஞ் செய்து
முன்புனை முறைபுணிந் தெழுந்தே
யதிகவா னந்த வருவிகண் பொழிய
வஞ்சலி சென்னிமேற் குவித்து ௨௬௪

எனையு மாண்டருளுங் கருணைநா யகியை
யிதயமேக் குருகிடத் துதிப்பான்
வனையும வாடபோகக் கிளையமா கருணை
வள்ளலுக் கினியதெள் ளமுதே
நினையு மெய்யடியார்க் கெய்ப்பினில் வைப்பே
நிகரிலா வருட்சிந் தாமணியே
யுனையலா லெனக்குத் துணையெவர் புகல்வா
யுலகெலாம் பெற்றநற் றாயே ௨௬௫

அடியவர்க் கமுதே யிமயவெற் பீன
வன்னமே யெனதுகண் மணியே
நெடியனும் வணங்குஞ் செல்வியே முக்க
ணிமலையே யபரா பரையே
பொடியணி பெருமா னாவியே செய்ய
பொற்கொம்பே யெங்கள்பாக் கியமே
யொடிவிலாச் சீருனையன் றிமெய்த் துணையா
ருலகெலாம் பெற்றநற் றாயே ௨௬௬

முன்னும்ப ரருளா லைநந்தாழ் னடந்து
முதல்வியே நின்றிரு வுருவை
மின்னுதம் முளத்திற் றியானிக்கு மடியார்
வேண்டுவ தருந்தயா நிதியே
மன்னுமவ் வாடபோகத்தி யமருமம் பிகையே
மலைமன்னன் செய்தவப் பேறே
யுன்னுநின் னடியிற் சோதனை யாள்வா
யுலகெலாம் பெற்றநற் றாயே ௨௬௭

கலித்துறை

என்ன வாரிய மன்னவ னேதகி முன் வணங்கித்
தன்ன மிலசுரும பாகுழற ரூபினபால விடைகொண்
டின்ன மாறறுமவாட் போகக்மே னிறுஙகீ ழிறங்கி
யனன மாரவய லாரிய நாட்டினை யடைந்தான் ௨௯௮

அங்கு மேவிநாற சேனையு மாபபொடு சூழந்த
தஙகு சீரினமங கலநகர் சாாநதுவீற றிருநதே
யெஙகு நேமிசென் றிடவுயி ரெவறறையு மன்பு
பொஙகு தாயெனக் கருணைபாற புரநதுவாழ்ந தனனே ௨௯௯

புகழி ஞரிய மனன்வன் பொன்னிமீ கொணாநது
துகளி லெமபிரா னருள பெறற கதையினைசசொற்று
மகழும வலவினை யாயாசெய தவததினு லுதிதத
பகரொ ணுதசீ ரொருவாதங கதையினைப பகாவாம் ௨௭௦

ஆரியராசச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்-௯௮௯

சிற்றுயரருள்பெறு சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்

துன்னு பலவளச் சோழநன் னாட்டிடை
மின்னு செல்வ மிகுகுழித் தண்டலை
யென்னு மூரி லிடையர்தஞ் செல்வமென
றுன்னும் வண்ண மொருவ ருதித்தனர்

சிவபிரான்மலர்த் தாளன்றிச் சிந்தியா
ரவனடித் தொண்டாகச் சேவல்செய் யன்பினு
ரிவருங் கணமணி யஞ்செழுத் தெண்ணுநீ
றுவமை யில்பொரு ளாகக்கொண்ட வுத்தமர்

தெரியு மாண்டிற் சிறியாமெய் யன்பின்ற
பெரியர் நீரும் பசும்புலனும் பெட்பொடு
புரிப சுக்களை யுண்பித்துப் போற்றலா
லுரிய கண்ணனை மூலனை யொத்தவர்

இனைய நற்றவ ரெண்ணிலப சுக்களை
வனையு மாணிக்க மாமலைச் சாரலி
னனைம லர்ப்பொழி லூடொறு மேய்த்தட
னினைப் போம்பு நியமங்கைக் கொண்டுளார்

இருந்த வத்தின ரின்னவைப் பாலினைப்
பெருங்கு டத்தினிற் பெய்து சுமந்துபோய்
விருப்ப மாணிக்க வெற்புறை நாதற்கு
நெருங்கு மன்பொடு நித்தமு மாட்டுவார்

ஒருதி னத்திலவ் வோங்கு மவரையடி
மருவப் பாற்குடம் வைத்தோர் தொழில்செயப்
பொருவி லன்பி னருகுசெல் போதினிற்
கருங்கு காக்கை கவிழ்த்தப் பாலினை

அந்த வாறுசிற றுயாசண டைஞசினறா
னெநத னாமு தாரதலை நூறிட
முநத வெறபினமென மோதின ளையனோ
யிநத வாறுநன றெனறு கலங்கினா ௮

ஐய னையுனக காட்டி யகிழவிக்க
வையனை கொணடு வநதவிய பாலினை
வெயய காகங கவிழதத விததினறு
பொயய னெனுயிர போசகு தனுணமையே

என்று காலைய னைமையோ டெயபிரான்
மனறு மாலவிணட மேறகொணடு வநதுநோ
நினறு வஙபனை நோககி நிகழததுவான
வெனறு விவவனை யெஙகுமம மேனியே ௯

ஆக லாலவெற படியினிற சிநதுபா
லேதை மேவவி னுயதெண றெணணலை
கோதி னமெய குளிரநதிடச செயததா
லோதி தறகுளத தெணணி னுவபபுற றோம ௧௦

என்ன வனபா பணிநதெழுந தெநதையே
முனனம வேலை யெரிதத முறைமைபோற
பனன ருமபிழை பணணிய காககையை
யினனை மேவ வெரிததருள செயயென ௧௧

அடிய ரெண்ண முடிததரு ளஙகணன
படிய வானிற பறகுங கொடியினை
கடிது செஙகனற கணணினி னோககினன்
கொடியெ ரிநது குவலயம வீழநததே ௧௨

அன்ன பான்மைசிற றுயாகண் டபபனே
யென்ன போருள் வைததனை யேழைமேற
கனன லேயருட கறபக மே யெனப
பனன ருநதுதி பாடின ராடினார் ௧௩

இந்த வன்பனை யெம்பிரா னோக்கிநீ
யெந்த நலவரம் வேண்டு மியம்பென
கந்த விவ்வரைக் காக்கம் வீரவனைச்
சிந்த விவ்வருள் செய்திடல் வேண்டுமால்

வெய்ய பலபிற விக்கொடு நோயினை
யைய னினி யானசக் கியென்னினைச்
செய்ய நின்னடி சேர்த்திடல் வேண்டுமான்
மெய்ய னென்று வீழ்ந்து வணங்கினார்

வணங்கு மன்பனை வள்ளனீ கேட்டவா
றிணங்கு நலவர மீந்தன மென்றுதன்
மணங்கொள் சேவடி சேர்த்தனன் வானவ
கணங்கள் பெய்தனர் கற்பகப் பூமழை

விரியும் வண்புகழ் மேவுசிற் றரையர்தஞ்
சரித மீதினித் தணயலைக் காவலைத்
தெரியு மெய்யன்பு சேர்ந்தது வாயராம்
பெரியர் பெற்ற கதையினைப் பேசுவாம்

சிற்றரையரருள்பெறுசருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்- ௭௱௩

வயிரப்பெருமாள்மலைகாவல்
பேறுசருக்கம்.

கலிவிருத்தம்

தூய சான்றவர் மேவிய தொண்டைநன் னாட்டிற்
பாய சீர்மிகு காஞ்சிவண் பதியினிற் பிறந்து
வாயா முன்செய்த மாதவப் பயனென்ன வனையார்
மேய நற்குலத் தவதரித் தனரொரு மேலோர்

மாசு நீக்கிமா முத்திவை வழங்குபஞ் செழுத்தும்
பூசு நீறுங்கண் மணியுமே பொருளெனக் கொண்டோ
ராசு றுமெய்ப் பரசிவ னடியவாகக் கெலலர்ந்
தூசு கோவணம் பற்பல வளித்திடுந் தூயோர்

இடமில் லாயபசு பதிபெற லெனநினைந் திருளேச
ருடலெல் லாயவிடுந் திறலுடைப் பெருமையை யுடையா
ரடலெல் லாம்பிறப் பகன்றவர்க் கெனவுறுந் தியாவும்
விடலெல் லாம்பொருந் தியருடன் பிறந்தவோர் மினனுள்

பாச வோறுத் திடும்பெரும் பொருடனைப் பதித்த
தேசு லாவுமுன் மனத்தினன் மகளிரிற் சிறந்தாள்
மாசி லாதகற் புடையவ ளாயிரகண்மீ மாறு
நேச மாதரு கருணையிற் றுயிலைக் காவாள

இன்ன பான்மைய ளிளையவ ளொருத்தி மிகலாள்
சொன்ன மாற்றங்கேட் டுசக்கிடந் தறுப்பவத் துயரைப்
பன்ன வேண்டுமுன் னேனமன் புதுப்பசு பதிபே
என்னபேறுறச் சென்றிதன்னை புவியிலென் றிசைத்தாள். ௫

தங்கை யாருரை கேட்டலு மருங்கினிற் றுவிக்
கங்கை சூடிய வெற்பொடு துதிப்பது கடனன்

றெங்கையே நினை யெவரோது புரிந்தன ரிசைந்தாய்
சங்கை நீத்தள படிவிளம் புதியெனச் சாற்றும் ௬

குதலை மாற்றமு மிலதொரு குழவியுக் குமைத்தான்
பதலை தாக்குறற பாலக னெனதுளம் பதைத்தே
விதலை தாக்கவச சிறுவனைத தூரிதமாய விலகதி
முதலை வாழ்தநிதி தியக்கட ளியற்றுமம முடிவில ௭

சென்றுதா யிஙடச சிறுவனைவே றுரைததநோ தெரியேன
தன்று போரிலிற பிணமுணுற கூளிபோற றடிததே
என்ற னைபபல வசைசொலி மலடியென் றிகழுநதாள
பொனற லனறிமற றுளளதோ கதியெனப புகனறே ௮

முனனைநாட மெயதகொடுவினையோ வனறி முனிவா
தனனை யாய்நதவா சாபமோ குருமொழி தவிாநத
சினன மோகுலு தெயவததா னுறறநதா தெரியே
வினனை நாடபழி மொழிகளைச சுமபபதற கிருநதேன் ௯

பிண்ட மாயகரு வினினமுனம பிணிததிடும பொழுதே
தண்ட மாயபிறா வசைபல சொலிததவை சிறிதும
அஞ்சு றுதவல வினையன மலடியென றழைகக
முண்ட கததனின நலமினை விதிததனன முடிவே ௰

என்று நொநதுளைநது தேககமுற றிவளபடுந துயா
நின்று நோககினா பொருததிலா நெடியவன கையாற
சென்று தூககினா மலாமுகந துடைததனா சிவமே
கன்று றுமனங குலைநதலந தழிவது கடனோ ௧௧

வச்சிரததின்முன னாகிய தேவருமவணங்கா
அசசு றுததுமிப பிரளயந தவிரென வகறறி
வைசசி றைபபதி யெனநிலத தொளிரீரு வளஞசோ
கசசி யப்பதி யுறைபவர்க் கொருகுறை காணேன் ௧௨

தங்கை யேவருந தாதிரு தேய்வினைத் தவிரபபா
னங்க ணுபக னணிமையி லெனவுரை நவின்று

அனைத்தையே தனமந் தனைப்பெற்று மன்னிதி னகன்று
திங்கள் சூடியன் றலந்தொழ வெள்ளியிந் செப்பும் கஅ

அம்மையே பெண்கொருவி யுளத்து புரிவா
னிம்மையே யிச்சலவேண்டுமே யிருவென வெழுந்தே
செம்மை மாவேறு தமருக திருக்கையிற் றரித்தே
னம்மையா ளவ்வொருட் டினிதரு ளிபகல னயந்தார் சகூ

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

உலகளக்குந் திருமாலே யூர்ந்துசெலு மழவிடையா
னுமைவி னுவக்க
கலகிலப் பலதனிகளினுண் ணவை நீங்க வெனமகிழ்வுற
றருளக்கேட்டுப்
பலதினமுந் தவமுஞற்றக் கருணையினைச் சந்துசெலப்
பணித்துப்பற்ப
நலமிகுத்திப் பதியடைந்தோர் நசைபுணர்ந்து குறிபணிந்து
சடிலற்போற்றி கஙு

வருமேவாகத முதற்பொருளாய ஞானமுமதாயத்தாய
மணியினீங்காப்
பெருமைபெறு காந்தியுபாயச சலமழவிற் றணடங்கியாய்ப்
பிறியாதோங்கிப்
பருவமுறு காமாட்சி பமமை திருச்சரணமதைப
பாவி நின்றே
பொருமைபெறு திரிகரணத் தொழுமுறையே வாழத்தியிப்
துரைப்ப தானார் கக

வயிரமணிக் குன்றேமா கனகபுரி சூழுலகு
மன்னசெவ்வேள
வயிரமணிக் கைவேலாய் சினறுசுர ரிடாகளைந்தாய
மஞ்சு துஞ்சும்
வயிரமணிக் கிரியுடையீர் தகையுடையீ ரருளுடையீர்
மணமாட சிலவீர்
வயிரமணித் தனுமுறையோ புகவிடமுண் டோவிதனை
வழுத்தாய் கொல்லோ கஎ

என்லுரைத் தோலமிடக் கண்டுதிரு வருளிரங்கி
யினிதி ளெக்கிப்
பன்னரிய பலதலமுந தொழுதுவரு மளவினை தும
பாலிப்பானென்
றன்னவிடத தனதுமனப படியுதவும பரமனென
வருளிச செயதா
டனையடைந தவராகந தனனினமனு மனனையய
சரிரி தன்னுல கஅ

அழகுலவுஞ செவிமாநதிப பரபலவாந துதிபுகனறு
விடைபெற றனனே
பழியகலும் பலதலமுங காணவெனக காதன்மிகு
பததியோடு
கழுமலதத ராசாதிரு நாவலூரடிகளடிக
காடலுஞ சூடிப
பிழியுநவ ரசநிறையுங கனகசபை நடனமிடும
பெருமாற கணடே கசு

எண்ணிலபல புவனமொரு சிறுகூறறுட பொருநதுமதை
யெணணிப போறறி
மணணினமனுப பைஙகூழக டழைககவருண பழைகளிபுககும
வளனைப போறறித
திணணியநெருஞ சசசிலையைத தணணியெனக காறுமொரு
திறனைப போறறிக
கண்ணகலாப பொருளிறதனக கணணினறி வுறுததுமமமை
கழலகள போறறி உ௦

கணணப்ப ரருளடையப பாலிதத நாதரடிக
கமலம போறறி
வணணபபி ரசமலரான விணடிருவா தேடிநினற
மலையற போறறி
நணணபப ரகிலாணட நாயகியி னடிபோறறி
நபபிக காகப
மண்ணெபபி நடுவிருளிற பாவைமனை போநதபதம
பரவிப போறறி உக

ஞானப்பா னந்தத்திருந் தோணிபுரத் தம்மையப்ப
ரடியெ ஞான்று
மீனப்பா லாகாமற் காத்தருளென் றறவுமுறை
யிட்டே போற்றிக்
கூனப்பான் மதிவேணிய பானுறையும் பலதலமுங்
குறுகிப் போற்றித்
தேனைப்பா மொழிவணிகப் பெண்டாயாய்ப் போந்ததிருத்
தேவைப் போற்றி உஉ

நீறுபடு மேனியெனச் சம்பந்த வடிகளுரை
நிகழ்த்திக் கொண்டே
சாறுசடை யண்ணலை வந்துறப் போற்றுபராய்த்
துறையமர் மானைச்
சேறுபடு மிருகமதக் களபமுலைத் தேவியைத்
திறம்பா தேத்தி
மாறுபடு வினைகெடமுன் வேதனெறி யோம்புதமிழ்க்
காவ தானல் உ௩

அடைந்தவாக் குறுகரணம் பொறிபுலன்கண் முதலாய
வனைத்துந் தூய்தா
படைந்துமுதுகுன்றுறையுமுடனெய்திநலம் பெறவிருக்கு
மணிசோ பானனி
குடைந்துமுறை நெறிபிறழா தெண்டிசையுஞ் சிறமேறனை
குவித்து நெஞ்சு
முடைந்துருகி யுடல்குழைப்ப பரவசமாய்த் தினந்தொழுது
வுரித்தா மன்றே உச

ஆதலினித் தகையுடையான் கயிலைமலைத் திசைநோக்கி
யரனம பானை
ஏதமிலா தடிவணங்கிக் கரையுமா றாறுமுகக
மெங்கு மேறக்
காதலொடு மதுமுதலா கியதிசைக டோறும் வாழ்த்திக்
கண்டா ரிங்கே
ஆதரவாய் மாமணியா மவிரிசுடரா யகணமணியா
யகண்ட மாகி உ௫

சிவமண்ணமாய்ச் சிவலிங்க வுருவாகிய பொலிமலையைத்
தென்பா லின்னே
பவமகன்றே மிடியகன்றே நயந்திருந்த திருவேயோர்
பற்றும் வேண்டேந்
தவமுள்ளோ வீதன்றிப் பெருகவெனப் பலமுறையுந்
தாழ்ந்தே மிக்க
அவசமொடுந் தென்கடம்பந் துறையமரும் பெருமானை
யடிதாழ்ந் தன்றே உசு

பொன்னிநதித் துறைதெரிந்த மாணிக்க வுருவகத்தைப்
போற்று தாக
ளென்னபலன் பெறுவரந்தோ விதுகாறுங் கண்டிலனென்
றேங்கி யேங்கி
மின்னவிருஞ் சடைமுடியா னருங்கருணை பெருந்தகைமை
வியந்தனை யோர்ந்த
இன்னதுணை பரிவொடுநந் துன்னிடந்தா னென்றெவ
ரிசைக்கற் பாற்றே உஎ

கலித்துறை

இருகரங்களுஞ் சிரமிசை யேறியே குவிய
வுருவ மெங்கணும் புறமயிர் பொடிப்பவுற் றுருகிய
பெருகு கண்களி னீர்வரக் கபிலையைப் பிரியாப்
பருவக் கன்றென விரைவினிற் றகைவொடும் படர்ந்தார் உஅ

கும்ப யோனிய ரேனைய முனிவரர் குழாமுஞ்
சம்ப ராரிமுன் னாகிய தேவர்க டவத்தோர்
நம்ப னேயெது மருள்பவ னெனுமுரை நயந்தே
யிம்ப ரேதரும் பரமனென் றுவந்தன னிப்பால் உகூ

மூசு வண்டறை பூந்துண ரடர்ந்ததா னமுருந்து
வீசு தண்டலை நோக்கின ரதன்வழி மேவப்
பாச நீத்துநற் பதவியை யளித்திடும் பாதத்
வாச தீர்த்தமுங் குணதிசை வயங்கிடக் கண்டான் ௩௦

மாடசி மேவிய சுரநதி யேயென மனத்துட்
கூடசி யாதரு சரிதைவி நயமொடு கலநதே
ஆட்சி பிள்ளையை யடைநதன ரதிறருடைந ததிக
மீடசி பாவிபப திதிதரு குவதொரு வியபபோ ௩௪

உய்ய வாருயிாத தொகைதனக கருளிய வுரிமைத
துயய நீறணிந தனுபவ முடிதலொந துமிதமே
வெயய காலனைக கடிநதடி யவாதுயா விலககுரு
செயய மாமணிச சிலமபினைத தொழுதனன றெளிஞன் ௩௫

நெஞச மாரனமுன மெழுகென வுருகிட நெகிழப
புஞச மேனியுள ணடுககுற முகநகை பூபபக
கஞச நோகிழி யூறறென வெதுமபிமிக கலுழப
பிஞச காமறை புடிநட மிடுமொரு பெருகககே ௩௬

கிரண மேனிய நிருமல வெனததுதி கிளததி
முரண நீமயிற றனிபடி பிணிததுயா முடியிற
றிரண நூவுற றயிலபூ ரணககுடந தினைதமே
அரண மாதுரு லொடுநடந தெனவடி பெயாததான் ௩௭

ஓஙக ரததனைப பிரணவ வடிவமே யதனுட
பொஙகு பேரொளி யேயெழு வுலகரும போறறுந
திஙக ளஞசடை யாயிட ரகறறிடத திகழுங
கஙக ணமபுனை திருபபவோ காவெனக கரைநதே ௩௮

பொன னிடுநதிருப பாறைகண டனன்முனம் புலவர்க்
கின்ன ருமபொரு ளுதவிய திறமுணாந திறைஞசி
மின்ன லுறறிட விலகுமா மணிககிரி மேய
பன்ன கததனருடெழுதிதொடு மனஙகழல பதியா ௩௯

வஞ்ச னேன்றனை சிறிதிலேன் புலமிலேன மறதத
கொஞச னேனபெரி யவருளை தெரிகிலாக கொடிய
பஞச னேனறுய ருயயுமா றுணாநதிடாப பதக
நெஞச னேனையு மாட்கொள நினைவுயோ நிதியே ௪௦

இந்த வாறுபற் பலபுகன் றவனைழுந் தருள்சம்
பந்த நாதியா பதமல ரடிமுடி பணிந்தே
முந்த நோக்கிநற றெருவடைந திருங்கையு முடிசேர்த
தந்தமில லதோர் முதறனை வளமபட வடுத்தான்

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பரமதத துவமே போறறி பரம கறபகமே போறறி
பரம சததுவமே போறறி பரமதற பரமே போறறி
பரமவே தாநத போறறி பரமவே காநத போறறி
பரம சிததாநத போறறி பரசுகோ ததியே போறறி. ௩௯

அண்டபிர மாணட போறறி யகிலகா ரணனே போறறி
கொண்டலரு சடையாய போறறி குலமறை முடிவே போறறி
துண்டவம புலிபபற பூகத தொகுதிசூழந தாட வாடும
புணடரீ கததளே போறறி புரையிலாய போறறி போறறி ௪0

அனுபவ சித்தே போறறி யைவகைத தொழிலக ளாறறிப
பனுவலசெய தருளசண மாசகப பரமதந திரமே போறறி
தனுவுமைம பொறிகண் ஞானி யாகியுந தணநது நினறு
மெனுமறை கதறு வுளளா யிலலதாய நிறபாய் போறறி ௪௧

சிநதைநோக தயாநதேன போறறி செயவதோர்ன றறியேன்
போற்றி
வந்துநின் னடியை நேரே வணஙகிடப பெறறே னிநநாட்
சநததி நாமேபன றஙகை யகட்டிலவந துதிததுத தன்னரு
சிநதிச்ச செயய வேணடுஞ சிவசிவ சிவமே போறறி ௪௨

உனனைநெக் குருகி பேதத வுளமவச மிலலை பேனு
நின்னது நாமத தொனறிற சிறுகூறு நிகழததி ஞரேன்.
முனனைவல வினைநின ருரு முடிவிலாக் களிப்பி னிற்ற
னின்னருட் கடனென் றன்றோ யாவரு நிகழததுகின்றா ௪௩

பிட்டுக்கு முடிமண் ணேற்றும பிததனே யெனுமா ரூரர்
இட்டுக்குமகிழ்நதோன் றொன்றுநதேவிலையப்ளிததுஙகோட்ட

கட்டிக்கு முவர்க் தாட்பட்ட கருணைமா கடலே யென்றன்
முட்டிக்கும் வஞ்ச மேயோ வுரையென வழுத்தா நிற்பான் ௪௪

அற்புதங் கொல்லோ, நிற்கு மரியதோ வமல ருத்ர
தற்பர வுனையன் றியாதுஞ் சார்கில னெனமே லோங்கி
நிற்பதோர் வயிரம் பூண்டு கிரிவல நியதி யாற்றிப்
பற்பமே பொருளாய்க் கொண்டோ னிருந்தவோர் பகலின
மன்றே ௪௫

வேறு

நம்பனிரு சரணமலா முடிபணிய நயன்முற
முரல நாசித
தம்பமிசை யிடுசுடரி னறிவுமன மொடுகரங்கள்
தழுவிக் கூப்ப
வம்பமருங் குரவருரை பணிகொடுநா வழுத்தவதை
வாயந்தகானனம
நம்பலொடு கவரவளித தருளகருணை கெதுபுரித
னலமென நோந்தா ௪௬
பொன்னிரசி தமுமலையே மணிமலையே யிவாகளதெப்
பொருளும் வேண்டா,
இன்னபொரு ளின்னபணி யின்னதரி தெனவுரைபபா
ரெவருங காணென
மன்னனெனப பெயர்புனைநது கருணைமொழி வழியுமொரு
தகைவா கீசா
சொன்னதமிழ தனைநினைநதத திருவஙக மாலைபினைத
தொழுது தேறி ௪௭
நன்றெனக்கை மலாகுவிததுக் குதிததாடிப பாடிமிக
நகைததெண் டோளன்
குன்றெனவண் ணிதியிருக்கத தலைத்தலையும் புயமணிநது
தலைகொண் டான்கை
யென்றினிது விளங்கிவயத திருவடியைப் பலமுறைதாழ்ந்
தேததி நின்ற
நன்றிபுனை தலையுடைய தலையைமணி மலையாறகு
நல்குவேனல் ௪௮

என்முடித் துறுதியுடனெழுந் தகடன் முடித்தவல
மிசைநதே முன்சென்
றுன்னதியல் பறிந்தன்றோர் தலைமுடிககங் காத்திளிதா
வுவந்தா யன்றிப்
பின்னைவெகு நவிரமிசைத் தலங்கலணிந் தனைகழறகுப்
பிறிதொன றினைறுற
சொனமுடி யமராதுதி பதமணியச சிரநதருவன
றுணிநதேற பாயே ௪௯

தநதியுரி யோயிமத் தரிடிபுலித தோலுடையாய
சரணை யெஙகை
வநதியெனும் பெயாமாளத தநதுமகன றனையவளின
மயக்கந தீாபபாய்
முநதியென வேண்டியொரு மணடலமுற றனரொருநாட
கனவின முதத
வநதணாாய்ப் போநதுனது குறைதவிாததோ நகரோகி
யறிவாயெனறே ௫௦

ஓதிமறைந் தனரனநத றெளிநதிருகை முடிகுவிததே
யுருகணணீாதே
காதிமுழு வதுநணபப மொழிகுழறப புளகாஙகம
போாபபக கஙகை
பாதிமதி புனைபவள வாாசடையி ருமததையப
பயனபெற றோாககிங
கேதுதுறை வெணசசயிலம் வலஞ்சூழநது பூதிசல
மிருஙகைக கொணடான ௫௧

எஞசறவிாத தருள்சுருதிக் கழலவாழி கருணைமுகி
லெழுநதே சிநதுங
தஞசமலா விழிவாழி யபயகரம வாழிநிசிக
கனவிற றோனறித்
தஞ்செமெனு மெளியவருக் குரைக்குமொரு வரமவாழி
தகைநா வாழி
பஞ்சமுறு கிரிவாழி வணடினஙக ளிறைகுழலெப
போதும வாழி ௫௨

நின்னைபடி பரவவரு வோர்க்குக்கவி சோபானம். நீடு வாழி
மன்னாவலர தருந்தருவும வாழ்கயனத தாழ்தலொடும் வாழ்ததிக் கொண்சேர்
நன்னிலபுக கலமவாயதத முனிவரடிக் கமலமலர். நாடிப போறறிக்
கன்னலபுடை சூழகழக காஞ்சிபுரி நோககிவழி கடபப தானன் [illegible]

ஈசனுள னெனவருவ னுற்றிபறிந தடைவமென வேகு வார்பின்
றைசயுடன ருஞ்சுவைபின் றெருகாறகண் டகல்வமென வணங்குங் காலை
வாசநக ரேகியுண ரனவுரைதத மறைமொழிபை மறுததோ மாயின்
மோசமுறு மெனவெருவிக காஞ்சிபுதந தாஙகெவாக்கு முறையிற கூறி [illegible]

சோதரிதன னகநோககி வருவதுகண் டெதிரோடித் தொழுதற குளளா
யாதரநற கருணைபணைந திருகையணைநத தோகிபவ. னகமே புக்கு
மெதகுநற றிருநீறு நீருதவிப பயணமென மிகவல லொர்நீ
ரோதுமொழி கேதுபுரி வோமகளீ ரெனவயலா ருரைகக லுற்றார் [illegible]

மெயயவுரை செவிகொளுமுன் வநதியெனு நிநதைபது வேறு மாறறம்
பையநெருங கின்போனுஞ சிவனருளாற காணுமெனப் பகர்நது போனர்
ஐபனுரை யுன்னிமனத துயருள் மினனிநனி யறிவார் வைகக்
கையைவபின். கலைபின னோர் பையெழுமை கண்டுமெனக் கவலை தீர்ந்தான் [illegible]

வேறு

பால னுதித்தபி னைப்பகமுற்ற விருங்கதி பறறுதுமென்
றால மடக்கிய கண்டனை யுளகி யிருந்துழி யுறறவர் தாரு
சால வுளைக்குல நிதிதில்·மாமணி போறகுவை தககினபோழ
பாலக னைபபெற மேலகமுறறவா பேரனசை பறறினனே ௫௭

மைந்தன் வளாந்தறு திஙகளி லாடக வாளி செவிபபுகுதி :
சந்தமு ழுமபணி கநதர முசசிகை தாளரை மறறுமுள .
வெநத விடநதொறு மநதம தாக விசைததிறை கோயிலபுகா
வநதனை சிநதனை தநதம ரோடு மகிழநது புரிநதனனே ௫௮

இத்தகை மறறு மியறறிமுடிததுழியெண்ணிருகணணெணவே
புததமு ததைதை நிகாததது துயதது மததிடு போதரிய .
விததை படிகக விடுததுமிகுதத களிபபொடு மேவுறுநாண்
மதத முடிததவா சிததி விளைதத வகுபபை யிசைததிடுவாம

கண்டுசொன மஙகைய ரணடவி லாது தணநதுழி காதலாகண
மண்டல மெஙகு மலைநதுதொடாநது வழுததியழைததலினோ
கண்ட விடததாக ளுவிவடைநதுரீ தொணடனனக கழறீஇ
மண்டை யளிபபனன விணடளிகொணடு மறநதனை போலு
மென ௬௦

பூசுராபோலி துரைததல கததவா பொயயுரை மெய்யெனவே
யீசுரருனை றுயாபொனறிட மைநத னளிததனரினறுதொடாந
தேசுரை பெறறனை சததிய மறறனை யெனறது செனறிடவே
·தேசுரை பாககனு திததென வொலலைவிழிததுமனநதிகையா

வஞ்சனை கொண்டிடு நெஞச னுழனறிடு வமப னிடும்பனிடங்
கஞ்சனை வெனறவர் கெஞசிடு மஙகிரி வநதது கணடிமினுஞ
சஞ்சித மிஞசுதல் கொண்டிடவிஞசை தணநதுபிணஙகிடுதல
பிஞசைக ணெஞசென வஞசுதல கொண்டு பணிநது கனிநது
மரோ ௬௨

ஓர்ப்புடனென்றலைகாப்பது நின்கழல சோபபதுமுனகடன்மா
போர்ப்புகை மாயையி னார்ப்பி லழுநதிடு புல்லிய கல்வியென

வேர்ப்பது மிச்சட மேற்ப தெனக்குவி ளைந்தது தீமையெனு
வாரப்பது நானென றாப்பதும் வைசறை பார்ப்பது மாயினமே
காலையி னித்தபக டன்முறை யாற்றி கபாலி பதத்தின் மிசை
மாலை யுடைத்தவர் சோதரி பக்கலில வந்தன ரந்தரமாய
மேலை யிடத்தமர் மாமணி வெற்பிடை வேலை யிருக்குதெனு
மூல மொழித்துள யாவும் வழுத்தி முகற்கபி டேகியெனு ௬௪

சேட்ட னுரைத்தவன் மாற்ற முணர்ந்தசி சீக்கிரமேவண தெலா
மீட்டி யினம்பதி கூட்டி யியம்ப வெழுந்து தொழும்பருடீக்
கூட்ட நடுக்கலை யம்புலி யென்ன விபூதி குளித்துடைவா
னாட்டம தாயக கோடி ரதத்தின வெற்பினை நாடி நடந்தனரால்

வேறு

கொண்ட றந்த விறைசெப மக்கத்துழிந்த
தண்டலைப்பதி சார்ந்தனர் தென்முனிக்
குண்டி கைப்புன லாடிக் குறிக்கொடுங்
கண்டநீலரைக் கைகுவித் தேத்துவான் ௬௬

முனத்தி னத்து மொழிந்த மொழியினை
மனத்தி னத்த மதிக்குமறை யேனனச்
சினத்தி னித்தலைச் சேவடி தளளுறு
தினத்தி னத்தரு ளேற்குக வெந்தையே ௬௭

உலக ராதிய வொன்றுறு தெய்வமும்
பலவிசேட விசேஷண மும்பழ
மலைம டந்தை டகப வுணைபன்றி
யிலையி லைகதி மற்றெனக் கில்லையே ௬௮

என்றி சைத்துவி றைஞ்சிடு மேலவையி
னின்ற சோதரி மைந்தனு நேயமாய்க்
குன்று றுமணிக் கோட்டத் தினைத்திருக்
கொன்று றுவகை தாழ்ந்துவப புற்றரோ ௬௯

ஒக்க லவ்வகை தாழ்ந்தெழுந் துத்தமன்
டக்கல் வந்து பணியென வென்னவே

நக்கன் வாழு நவமணிச்சைசபகே
ரிக்க ணித்திணி லேதுயி லென்றனரா எ0

சென்னி மீமிசைச செங்கை குவிநதிட்
டென்னு நாத்துதி வாழ்த்திடக் கேணமைபோர்
துன்னி நாற்புறஞ் சூழ்நது சிவசிவ
வென்ன வேகினன் முன்றவ மெய்தினன் எக

காசிபன் சதத கூன்முனி கௌதம
னூசி லாத வகததியு னத்திரி
தேச நாரத னுசுகன் றெனறுரு
வாகனே ரண்ட மாமுனி மார்ககண்டன் எஉ

பிருகு ரோமா பிஞுகி புலததியா
இரணி பவன மாமுனி வியாசனே
பரம வாசிட்டன் வான்மிகி யுமபரா
சரனவி வேகச சனகன முதலினோர. எங

மறறு முள்ள முனிவா மகாதவத
துறற யோகிய ருமபாக ளியாவருமம
பெறற மேறுமம பிரானைத துதிசெயுந
துறற கற்களு செவிபபுலன றுயததனே எச

அந்த வேலை யகமகுளிரந் தானநதரு
சிநத மேனி சிறநது புளகிபப
நநதி பாதம் புகுந்ததை நானமறை
எநதை யன்றிமற் றியாரறி வாகளே எரு

அல்ல நீர்ந்த வறிஞ ருரைபுக
வெல்லை யில்லதோ ரெல்லை யிருநதிடு
வல்ல ரென்ன மறநத மனத்தினை
மெல்ல வாங்கி வியன்மழி மேனியே எகா

தங்கை யேமுத லாநதமா தங்களைக்
கங்கை யாட்டிக் கடன்முறை மூட்டிநந

திங்கள் சூடியர் சேவடி காணுநற
றிங்கு மூழ்கி வருவன்மு னேகென — ௭௭

அருளு மையநீ னனபி லொருசிறி
தருளு மென்றவ ரஞசி யிறைஞசிநற
பொருளுங கொண்டு பொலன்குவ டேகிட
மருளுந தோடமு நீததவன னைகினன் — ௭௮

அதத டஙகுடைந தாசமனத தினற
சுததி செய்து சொலுங்க ணததினைப
பததி யானைய தெழுததைப பதிததுளே
நிதத னீறு நிலவக குளிததரோ — ௭௯

கநத ரஞசிரங கையகக மாமணி
யெந்தை முநதி யிசைதத படியணிந
தநத மாக வரிநதவாக கசசினைக
கந்தமிஞ்சு களபந திமிரநதுமே — ௮௰

காக நீதத கழலுறப போநதிடும
பாக மேதத முடியெனப் பனமலா
சேக ரிததுச செறிதததி னுபபனோ
யேக மான கடுககையை யேநதியே — ௮௧

காணுங கண்ணி லணிநதுமை காதினிற
பூணுங குணடல மெனனப புனைநதுமோ
தோணும வண்ண மலரைத தொகுத்துநற
சேணு தறசநத னததில தம்மரோ — ௮௨

இநத வாறு மிலஙக வலஙகரித
தநத வானைச செருகி யரை தனின்
முந்த வாறு நடநது முதன்மையிற
சிநது ரவத திரதனைச சேவியா — ௮௩

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்,

எததிறச சொலுமபின் வரமுன மியஙகு
மெயபாற குரியவ்க் காமுஞ்

சத்தியக் கரமூ லமலவச் கரசா
தவிர்ந்துமெய்ப் பொருடன தாக்கும
இத்தகைப் பரமா யிலங்குபஞ் சகமென்
னிடத்தது காணென விரக்கம்
வைத்துவத் திரமா விநாயகப் பெயர்பூண்
வள்ளலை யிடர்தொலைத் தருளவாய் ௮௪

அறங்கிளர் பொருளா ரின்பமோட் சமதை
யருளிய யிறைமுன மறைசொன்
மறங்கிளர் மனத்தான் மறந்தவென் புரைபோய்
மலர்ப்பதந் தலையுற வழங்காய்
கறங்குபு ரவைசூ ழுலகரா றகடையாய்
கழிந்திடா தெனபபல கழிறிப
பிறங்கு பொன் னிடமபீ டமதனைப பணிந்தேர்
பெறுஞ்சிக ரியையவலஞ் சூழ்வார ௮௫

ஐயமுற பொருட்கோ முதலவவெப பிறபபி
ஞவியும பரிப்பதோ ரபயக
கையமற றதனுள ளிருந்திரு வினைபபோ
களங்கம தருத்திடுங் கருணைத்
சையவெம் பவவா ரணங்கடந் துறைகே
வலக்கனை தனிலுறத் தீதிபிற்
செய்யதாட் சிரமேற பொறித்தல ரவன்றீட்
டியதழித்தளித்தரு டேவே ௮௬

குருப்பணி மறக்கின் கொலைப்பணி பொறுக்கின்
கொடிக்கிணை யிடைச்சியற குருகி
அரைப்பணி புரியா மயலுழந் துலைபி
னரும்பவ மதுவருந் தியிடின்
கரப்பது புரியின் மேறபெரும் பவங்கள்
கருத்துற வியிறறினுங் களிக்குங்
கருப்பரை விலக்குஞ் சிவக்கரை மறுத்த
கதிக்குமோர் தீர்வுகாண் கிலனே ௮௭

பெருமகம் புரிநதும் பிறப்புமா சிவியாட
பிறங்குமிப் ற பிரிந்தே
யுரைதரு மெழுதாக் கிளவியை மறநதா
னுடனவ னகமக்கு குலைப்பான்
வருமொரு வழுறகண் வநதவுக் கிரனல்
வானவா முனிவாமற றுள்ளோர்
இருநிதி யினததா ரொடுவடு வடைநதா
னிணையறு தக்கனென் றிசைபபாா அஅ

நறுமணங் கமழுங் கடுக்கையங் கணியா
னவின்றசொன மதததினை மறநத
குறுமதி யுடையோாக் கெநதவா றேனுங
குறுகிடாக கதியெனக் குமுறி
யறைதரு வேதா கமமெனப பெரியோா
ரறைநதது மறநதிருந மதனனே
விறையள வெனினுங கருததினி னிணையா
திருநதன னெளியனே னெனறே அகூ

நல்லடி யாாக ணலதனையுநகரா
நறறிடத் தையுமபலா நசையாயச
சொலலொடு துதிததேதத திபபயன பெறுமோா
சுடரினுற றுலக்குவித ததினு
லெலலையில பெருமபே றடைநதிடும பொருளே
யெநதையே யெளியவாக கெளியாய்
அலலையின மனததோ னெனவெறுத திடிலோ
யாதுசெய வேணடி யேனை கூ0

உணவது வெறுததே னுயிரவச மறுததே
னுனகொெனக் கெனப்படித் துரைக்கும
பணமது வெறுததே னுறவது விடுத்தேன
பகைவிடத தேனெனப் பழிக்குங்
குணமதா ளூசிறுகம பெருமையு நிறுத்தேன

கோள்கொலை யாதியாங் கொடுமைத்
தனல்பொறுத் திடுகே னேழையேன் பயந்தேன்
றரணியி லிருந்திடே னந்தோ ௯௩

வாலனே யய்யட மறையிற் பிறந்த
மறைக்குலக் கௌரிணை வதிந்த
பாலனே யய்யவ கருணையாந் தூலப
பண்ணவா வய்ய மெய்ப்பதிக்கு
மூலனே யய்ய மூர்த்தியே யய்ய
முழுமறை நாலனே யய்யஞ்
சாலவே தவித்தே னுய்யுமா றருள்வாய்
தற்பரா வய்யமே வய்யம் ௯௨

ஆலனைக் காய்ந்த லீலனே யய்யவ
களக்கறை யினிற்சுரர் காத்த
சீலனே யய்யந் திலையம் பலத்தே
திருநடந் திளைக்குமோர் தேவா
ஓலமிட் டழுத னுதிபோ னுழன்றே
யொருபய னும்பெறு தவமே
காலனுக் கிரையாய் விடுகவோ பணித்தாய்
கற்பகக் கருணைமா கடலே ௯௫

எனப்பல விதமாந் துதிபுகன் றிரந்தே
யிருவிழிக் கலுழிபார் நனைப்பக்
கனப்புய நெகிழ்ந்தே மனத்திடங் கரைய
கரங்களோ பல பல நயங்கள்
இனத்துடன் பிறப்புப் பிறவுறுப் பெவையு
மிளையிலா நடுக்கமெய் திடவே
தனத்தினி லுய்யாவா தனிமலைக் குடபால்
சந்நிதி நின்றனோ சாற்றும் ௯௪

வஞ்சக நினைப்பான் மாற்றிப்பட் டிருந்தே
னல்லமா மாயைதனை வசத்தே
மிஞ்சிடா தெனையாட் கொண்டருள வுளத்தே

விளங்கிடு முனைக்கரி துண்டோ
பஞ்சைமீ வயிரம வைததிடே லெனவே
பலமுறை பணிந்திடு மேல்லை
பஞ்சலரு சனுன்றன் றலைக்கடி யணிவோ
மெனமொழி யெழுந்ததா காயம் கூ

கொச்சகம்

கேட்டொளிரக் கண்குளிர மெய்குளிரக் கேவலத்தை
நாட்டமுறும் பேரறிவு நன்குகுளி ரபுபுலனகள
கோட்டமின்றி யேகுளிர வீரசிங்கக் கோலமுடன்
ஆட்டமொடும் பொறபாறை யண்டைவந்து நினறனரால் கூ

சொன்னதொரு சூதமுனித துய்யவரை நோககி யன்பாய்க்
கொனனுடைய நறறவத்தா குனறெயொரு மனுக்கேள்
வன்னமுடி கொண்டுதவ வாண்மலைபி லேறாது
பின்னையிவ ணின்றதிறம பேசுமெனத் தாழ்நதனரே கூ

மாறறமகிழ்ந தேறறவன்றன் மாதவத்தின் பேருமை
தோற்றியதி லிங்கமெனத் தூயமணிக் குன்று மறறும்
பிறறனுடைத் தொக்க சுததம் பேணியங்கு செலலவொண்ணு
தேறறவப ராதமென வெண்ணி யிங்கு நின்றதெனு கூ

மெய்சிலிர்ததுக் கண்டுளிதது மிக்கவனபுக் கொக்கவுரு
வுய்வகைக்குக் கண்டனரென் றோரொருவற் பார்த்தவன்னுன்
செய்வகையு மறறுமருள் தேசிக வெனததுதித்தா
ரையமிகுத் தன்புடையீர் கேண்மின்ன ரைகுவனுல் கூ

தன்னுடைய வாணுட்டித் தன்னைமறந் தெம்பரனை
யுன்னியந்த வரணை ருறக்களத்தை நோக்கிறுததிக்
கன்னிசுரும் பார்குழலிக் காமாபதம் போற்றிமறு
மன்னர்பயத் தாலிடைந்து வந்துவிழுந் தொண்டரைப்போல

பின்னடந்து முன்னேடிப் போபய மிட்டதன்மென்
முன்னுபல மாய்வனங்க வாய்ந்தமுடி வேருகத்

துன்னிநின்ற விண்ணவர் சொரிந்தார் மலர்மாரி
என்னசொலு வேனிதழிச சித்துமுடி யேகினமேல் ௱௧

மன்னலிங்கச் சந்நிதிமுன் வந்தனைசெய் தந்தமுடி
புன்னகையொ டெப்புலன்கள் போதமழி யாமையினாற்
சொன்னபல தோத்திரமுஞ் சூக்கமு மளக்கரிதா
மின்னபடி பேறுபெற்றொ ரெவ்வுலகிற கண்டதுண்டே ௱௨

சென்றகிளை சோதரி திரவியமெ லாஞ்சொரிந்து
அன்றலரும் பூவா லலங்கரித்தல் வேண்டுமென்றே
மன்றுளிரும் பெம்மானை யென்னமறை யோர்க்குரைத்து
நின்றிவரைப் பார்த்தெதிரி னின்றுருநங் கண்டனளால் ௱௩

தந்தையென வேயிருந்த தக்கோயு டன்பிறந்தோன
வந்தியெனும் போமாறில வந்துமுடி தந்திடுவோன
எந்தையருள பூலகனை யென்றிரந்தனய போலுமுனம
மந்தமதி யேனீது ணாந்தேனி லெமருமம ௱௪

நிம்பமரங் கொண்டா னிறைகாய கனிவிதையும
கும்பமுனி நீர்தோயுங் கோலலிங்க மாக்கியதின
வம்பமருங் கொன்றைமலா மாலைபுனை யுஞ்சடிலா
இம்பாவரத தாஞ்சகி யென்னைமறப பித்தனென்றே ௱௫

மூவாப் பெருங்கீர்த்தி மூதறிஞர் சொற்கீர்த்தி
தாவாச சிவகீர்த்தித தன்மையருள் பெற்றவிருங
கோவே யெனததுதிக்குங கொள்கையுணாந தந்தணாகள்
சேவேறும பிஞஞகறகுத தீபமிறை யாறறின்றே ௱௬

வந்தவொரு மெய்யடிய னுமைவயி ரப்பெருமாண
முந்தவிந்தத தீபமதை முப்போது மெப்போதும
சந்திவனை யிருவவடந தக்கபடி செய்கவென்று
அந்தணாமற றோரகேட்க வறைந்த வசரீரி ௱௭

அந்தரத்தின் வந்தசொல்லி னந்தரங்க மெம்மீது
சிந்தைவைத்துச செய்யுவது தேவரீர சித்தமென்று

வந்தனை செப் நைமிச வனமுனிவ ரையபார்த்துப்
புந்திமகிழ் சூதமுனிப் புண்ணியனுஞ் செப்பலுற்றான் ௭௮

நுண்ணிய கருத்துடைய சௌனகரே கேளுமந்தப்
புண்ணியன் பெருவயிரம் பூண்டவுறுவினைப் பெயருநும்
பண்ணிய தவத்தாற பஞ்சடாக்கரத் தீபமுறை
பண்ணுகிற வேளையுற்ற பாக்கியத்திற நீபமுமே ௭௯

பத்திகுடி கொண்டது பொற் பாறையினும் வீழ்த்தசடம்
சித்திபெற வேண்டியடிக் குன்றினிலே செய்கவென்று
உத்தரித் தாரும்பர மேதோருளத்தில் வீற்றிருந்து
முத்தியளித் தன்பரைப்பெ ருமைசெயு முககணனார் ௮௦

தெய்வத் திருவாக்குப் போந்தபடிக் குசசிரசைச்ச
சைவத் திருமேனிச சுத்தவர்க ளங்குவைத்து
மெய்வைத்த மெய்யைமணிக் குன்றடியின் மேலவைத்துக்
கைவைத் தவிர்த்தாருங் காவலனை லப்புகன்றார் ௮௧

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

வந்தவர் வணங்கிக் காஞ்சி யேகினார் மறையோர் தீக்கை
தொந்தயா யவரற பூசை யடியவர்க் காக்கித தோன்றும்
அந்தணா ளர்தி யினனாள் காறுமம் முறையே யாக
வெந்தைபாற் சண்டிபோல விரும்பந மெய்தி வாழ்ந்தார் ௮௨

வயிரப் பெருமாள் மலைகாவல்

பெறு சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௮௧௫

பொன்னிடும் பாறைச் சருக்கம்

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்,

கயிலியல் கடக்கச் செங்கைக் கருங்குழ லுமையம் ஞான்
வயிரனுக் கருளப் புரிந்த வண்ணமுற் றுரைத்தாம் வானப்
புபறவழ மணிகளுன் றதனிற் பொன்னிடும் பாறை போந்து
வியலெடுத் துரைப்பா மென்று விருந்தவச் சூதன் சொல்வான்

கொச்சகக்கலிப்பா.

துங்கவகத் தியமுனிவன் றுகளறுக மணலடஞ்சோ
கங்கைநறும் புனலினையங் கானகழிப்ப வதுபெருகித்
தங்குபல் காலகொண்டு தவழ்ந்துவளம் பயத்தலின்ற
பொங்கியபைம் புனனாடு புகழ்படைத்துச் சிறந்ததுவால் ௨

கன்றொன்றுக் கிரங்குமொரு கபிலைதுயா கக்முருகித்
தொன்றென்று குலமிறந்து துரிசுறுவ தெண்ணுமே
சென்றொன்று திருமகனைத் தேருருளிற் படுத்துரைத்த
வென்றொன்று குலத்தரச ரிருந்தரசு புரிநகரம் ௩

உத்தமநாற் குலத்தவரு மோதுமனு நூலாமுதன்
மத்திமராய முக்குலத்தில் வந்தவரும் பந்தமறு
முத்திநெறி கண்டவரு முழுதுணர்ந்த முனிவரரும்
பத்திநெறி நின்றவரும் பரவிவளர் திருநகரம் ௪

பாருரு முயிரவைக்கும் பழையவினைப் பயனிரப்பச்
சீருரும் வளமுதவுந் திருமகளுந் தவமிருந்து
காருருங் களத்திறைபொற் கமலசர ணம்பரவும்
ஆரூரென் றுலகுரைக்கு மரியபுகழ்த் திருநகரில் ௫

குன்றொன் றனு சிலைக்கரத்துக் குளிர்மதிச்செஞ்சடைமுடியார்
தன்றொண்டு புரிகவெனத் தடுத்தடிமை கொண்டருளும்

வன்றொண்டர் பரவையெனு மிவரனைத் தாளாதூர
பின்றொண்டை வாய்மயிலோ டில்லறங்கொண் டினிதமர்வார்
இத்தகைய ராயுலக மிவணடத்தி யுறுநாளின்
மத்தகபா முரித்தணிந்த மழுவாளர் திருவடிக்கே
பத்திசெல வுத்தமராய்ப் பார்புரக்குஞ் சேரமான்
வைத்தவுயிர்த் தோழராய் மருவமண மகிழ்ந்துறுவார் ௭

ஒருபகலிற் சேரமா னுவந்தமருங் கொடுங்கோளூர்த்
திருநகர முறக்கருதிச் சிவமிளக்கு மறைச்செல்வர்
பரவுதிருத் தொண்டர்குழாம் பரிசனத்த ருடனாக
விரவுவழிக் கொண்டெழுந்து மேற்றிசைநோக் கிப்படர்வார் ௮

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

பொன்னிமா நதித்தென் பாங்கர்ப் பொலிசிவத் தலங்க டோறும்
மின்னவிர் சடிலத் தண்ணல் விரைகமழ் மலர்த்தா ளேத்திக்
கன்னலு மமுதுந் தோய்ப்பக் கனிந்தசொற் பதிகஞ் சூட்டி
யென்னையா ளுடைய நம்பி யாரூர ரேகி னாரால் ௯

சிராப்பள்ளி மருவித் தாயாம் செல்வரைப் பணிந்து போற்றிக்
குராப்பூங் குழல்வெற் பீன்ற குமரியோர் பாக மேவி
வராப்பணி பணிந்த வேணி யருட்பெருங் கடனி லாவும்
பராய்த்துறை பரவி யேத்திப் பகர்கடம் பாடலிக்கண் ௧௰

நிராமய வருளா னந்த நின்மலச் சிவக்கொ ழுந்தைக்
கராசல முரித்துப் போர்த்த கணனுதற் பரனை யண்ட
சராசர மீன்று காக்குஞ் சங்கரி யுமையா ளோடுந்
தராதல முய்யப் போற்றித் தமிழ்த்தொடை புனைந்து சாத்தி
ஆணிப்பொன் மேருக் குன்ற வணிசிலை யெடுத்த கங்கை
வேணிப்பி ஞகனை நீங்கா விருப்புட னமருஞ் சோதி
மாணிக்க வரைநோற் தோன்ற முகிழ்வுளந் தளும்ப நெஞ்சக்
காணிக்கை நல்கி நம்பி யாரூரர் கடிது சென்றார் ௧௨

அத்திசை யவிருங் கானத் தரியொடு கயமு ஞமனா
சித்திர வுடற்ற ரக்குந் திகழ்மயி லரவுங் கூடி

பொற்றிட மின்றி வாழு முறவுகண் வேலை பூப்பச்
சித்தமுா சகன்ற நம்பி திருவுளங் களித்துச்சென்றார் ௧௩

தேவர்கள் முனிவர் யோக சித்தர்சா ரணர்க ளுரகர்
மேவுகந் தருவர் யக்கர் கிஞ்ஞசைய ரரம்பை மாத
ராவன் கருதிய போற்றி யருந்தவம் புரிந்திருப்ப
நாவலர் கண்டு கண்டு நகைமுக மிலங்கச் சென்றார் ௧௪

மந்திர வேள்வித் தீயின் மலிபுகை சேணளாவ
இந்திர னுதி யோரை யவிகொளென் றிசைக்கு மோதை
சந்தைசொன மறையி னோதை சாத்திர வாத வோதை
வந்தெதிர கலந்தோ ரெட்டு மாதிரம பரவக் கேட்டார் ௧௫

இன்னண மிலங்குங் கானத் தெழிலவள நோக்கி
மின்னுமுப புரிநூன் மாரபர் விரைந்துமாமணிப் பெரு
குன்றைத்
துன்னினர் மீது செல்லத் துணிந்திடு மளவி லீசன்
றன்னருள் விளக்கத் தாலச் சயிலத்தி னுருவ மெல்லாம் ௧௬

சிறசிவ லிங்க மாகத் திகழ்ந்தெதிர தோன்றக் கண்டார்
அறபுத முளத்தி னெய்தி யாகெட்டே னெவவா றேகித்
தற்பரன றனைச்சே விபப தெனறதன ருழுவ ரைக்கண்
ணிறபவ ரமுத மொபப நிகழத்தினா தமிழ்ப்பாமாலை ௧௭

கவிக்குளம கசிந்து நீல கண்டரம மலைபபா திக்கட்
புவிக்கருள புரியத் தோன்றிப் பொலிந்தொரு மண்ட பத்திற்
செவிக்கமு தாகப பாடு செலவாக்கு வேணடு செம்பொற்
குவைக்கருள் புரிந்து பூத கணத்தொடு கூறி னரால ௧௮

அப்பணி சிரமேற கொண்ட பூதங்க ளடியார் கிறகு
மொப்பறு பாறை மீதி லொளிவிரி பசும்பொன் றாவச்
செப்பிய நாவ லூரர் திருவுள மகிழ்ந்து கொண்டார்
முப்புரம் பொருட்குமுன்னு முதலவனைப் பரவி நின்றார் ௧௯

கலிவிருத்தம்

கடவாரண் வுரியாய்மதி கதிராரழல் விழியாய
படநாகமொ டறுகாறணி பழமாமறை முதல்வா

இடானனவை கனைவாயெனை யினிதாளுடை யெர்ருவா
மடமாதலை யுடனுயமா மணிமாமலை யிறைவா உ0

பொதியாசல முனிபாடிய புகழாய்வினை யகழாய்
மதிசூடிய சடையாயிசை மறைபாடிய விடையாய்
முதிராவய துடையாய்சக முழுதாளுடை முதல்வா
கதியாய்மணி மலைமேவிய கருணாகர வருளாய் உக

மலரமபுய வயனெண்சிர மறுகும்படி திருகிச
சிலையங்கச னுடலமபடு திறமவெநதழல சொரிவாய்
கலகம்புரி தருமநதக கபவன்பட முனிவாய்
மலைமங்கையொ டிருயநதிட மணிமெனசிலம புறைவாய் உஉ

எழுசீரடியாசிரிய விருததம்

அன்றி னாபுர மொன்றி நீறெழ வாரழற பொறி தூவிய
மன்ற லாரதரு கொன்றை மாமலா மாலை சூடிய வேணியாய
தென்ற லாரதரு பொர்மகா நீடுயர் சேண ளாவொளி மாமணிக்
குன்றி லாருயிா வாழமேவிய கோதி லாவரு ளாழியே உ௩

அம்ப ரதெழு மால கால மருநதி மாலய னுதிய
வும்ப ருககருள சங்க ராமணி யுரக மங்கள கஙகனு
பமப ரததுறு சிதத மொததருள பாட னலகு புராதனு
நம்பி னாக்கருண் மல்க மாமணி வெற்பின மேவிய நாயகா உ௪

அறுசீரடியாசிரிய விருததம்

என்றுளங் கசிநது பாடி யிருகணீ ரருவி பாய
நின்றிடு மடியாா தம்மை நிருமல னருளி னோக்கி
நன்றுநின் றுதிகேட் டுள்ள நயநதன நினைநத வெல்லா
மின்றுனக் கருளவங் கேணீ யெனவரங் கேட்க லுற்றா உரு

நீர்ததஙகட் கரசாய நின்ற திருநீல கண்டத் தாடிய
பார்ததுனைப் போறறி னோர்கள் பரகதி பெறுதல வேண்டும்
சீர்த்தநின லீலைதானும செகததிறபோ பெறுதல் வேண்டும்
கோததிரம வலமபோநதோாகள குறையெலா மொழித்தல் வேண்டும்

மாசுமுற் றளக்குஞ் சோதி மாணிக்க மலைமே லுன்னைப்
பாகொத்த வினிய தீஞ்சொற் பருவதக் கொடியோ டேத்து
மாகத்தர் வினைக ணீங்கி யலைபுரள் சிவாகந் தச்சீர்ச்
சாகரத் தமிழ்ந்து நீளாச் சற்கதி புகுதல் வேண்டும் உஎ

என்னவா ரூரர் வேண்ட விசைந்தருள் புரிந்து நாதன்
பொன்னவிர் கருணை மேனி கரந்துடன் மன்றநந்து போனான்
அன்னதோ ரிகன்ற பின்ன ரடியவா குழாங்கள் சூழச்
செந்நெறி படர்ந்தா ரூரர் சேரநா டேகி னாரால் உஅ

மின்னிடும் பவள மேனி விகிர்தனு மேவப் பெற்றுத்
துன்னிடுங் கணங்கண் மேவிச சுடர்விரந் தொளிருந் தேசம்
பொன்
மன்னிடும் படிய மைந்தத வரிசையி னந்தப் பாறை
பொன்னிடும் பாறை யென்று புவிசொலப் பட்டதன்றே உகூ

சந்திர மவுலிக் காற்றுந் தலப்பிர பாவ வத்தில்
எ தெனுந் தினந்தி லமமா வமலனு ரூரர் கீந்த
விந்தநற் கருணை தோன்ற வியற்றுமுற் சவத்தின் பே ருமை
யந்தரம் புவன மெல்லா மறிதரப் பட்ட தன்றே நூO

பொன்னிடும்பாறைச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

வட்டபோக்கிப்புராணம்

முற்றிற்று

திருவாட்போக்கிப் புராணம் செய்யுள்

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	பாட்டு	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	7	4	கருணைதழை	கருணைமழை
3	9	1	தவநீழல்	தருநீழல்
4	16	1	காஞ்சியிற் பிறந்து	பி எழுத்தை நீக்கிவிடவும் (தந்து ஆயர் குலம் கைக் கொள் ஜாதி)
26	33	1	முணர்விலா	முணர்விலா
27	40	1	குவவுதோரணஙகள	குலவுதோரணங்கள்
28	47		அறுசீரடியா	அறுசீரடியாசிரிய
31	11	5	விலொர	வில்லார
34	8	3	யொங்லைவேதாசலத் தோடோங்கு	யொல்லை ஸ்வேதா சலத் தோடோங்கு
35	14	3	யாசையா யினயாமீது	யாசையாயின மியாமீதும்
42	37	1	கொண்டிவன் கிடத்தி	கொண்டிவண்கிடத்தி
45	62	1	கடைநதவஞ்ஞா	கடைநத் வஞ்ஞான்
48	79	4	செஞசலில	மெஞசலில்
55	11	4	தெயபதி	தெய்பதி
60	16	4	பசிக்கிங்கென்	பசிக்கிலக்கென்
61	27	3	வெலிபுலி	யெலிபுலி
62	31	1	மூதர்ப்	மூவாப
62	32	2	கொல்லாம்	கெல்லாம்
63	35	1	ஞகில்	ஞகிப்
64	2	3	மகக	மாத
64	5	2	வெண்கொடை	வெண்குடை
74	13	1	லழகார்	லழகாற
80	35	1	முமெள்ளியமுழவொலிய	முழுமெள்ளியமுழ [illegible] ஒலிய

80	35	1	பாவெொலிய	பாவொலியு
89	37	5	வின்மை	வினைம்
81	38	5	பவுறை	மவுறை
..	39	5	யல கஞு	பலாகஞு
84	56	2	பொலங	புலங
85	64	2	மிகழ	மிகம
87	75	4	வொவேசீர்	வோவேசீர்
87	76	3	வியமபிணை	வியபபிணை
88	85	1	மண்ணவர்த்	மண்ணவர்த
39	86	3	வியாழி	வியாழி
90	94	3	தடமெலாஞு	தடமெலலாஞு
92	105	4	காலங	காலஙக
93	129	3	வணஙகி	வழஙகி
98	130	2	பனிதிருங்	பணிசீருங
[03	151	1	விருநதுங்	விருநதுங
105	158	3	வேவகை	லேகை
105	160	2	நகையாவோ	கையாவோ
107	167	1	நினறவாயான்	நின்றவா பான்
108	169	3	தாஙகிவிழத	தாஙகிவிழித
112	194	1	சேவிக	சேவித
112	195	4	சீாததிபப	சீாததிருபப
112	196	I	சாய்ந்து	சார்நது
112	198	2	னடியேனேன்	னடியனேன்
115	214	1	னருளேயேன்	னருளேயேன்
115	215	1	னினிதமாசெய்	னினிதமர்செம்
117	226	4	தென்றனு	தெனனு
118	229	5	சோழுகி	சொழுகி
124	253	8	வாழ்ததலே	வாழதலே
126	261	8	வாழ்த்திடல்	வாழ்ந்திடல்
59	7	3	செற்றருவஙகிதிசீர்திக முடிப்பொன்னின்றுன்கு	செறிதருமங்கொனீர்திகழு மண்ணென்றிகரன்கே

வாட்போக்கிப்புராண வசனச்சுருக்கம்

2	9	மழலமொழி	மழலைமொழி
2	20	மூவலததையும	மூவுலகத்தையும்
4	18	இரததிரைகர்	இரததினகிரி
6	13	கஙகதரனை	கங்காதரனை
6	25	சரீரஙகடடு	சரீரங்கட்கு
7	11	சுசூநதிரம்	சுசீநதிரம
19	21	பிரமஹத்தி உருவங்கொண்டு	பிரமஹததி வீரஹத்தி எனஇரண்டு
	22	பிரமஹததியை	அநதஹத்திகளை
20	2	பிரமஹத்தியும	இருஹத்திகளு
22	1	முடையபன	முடையவன்
23	18	கூறககெடடதும	கூறககேடடதும்
24	10	யாரகததா	டாராகததா